Microsoft®

Microsoft® Word

Ahmet Cem ERSEVER

Kürtler, PKK ve A. ÖCALAN

1993 ANKARA

KİYAP

Yayın - Dağıtım

Sağlık Sk. No: 10/7 Yenişehir 06410 ANKARA Tel: 433 50 47 - 431 80 35

Birinci Baskı: Ocak 1992, Ankara İkinci Baskı: Mart 1992, Ankara Üçüncü Baskı: Eylül 1992, Ankara Dördüncü Baskı: Aralık 1992, Ankara Baskı: Kale Ofset 341 66 16 - 342 26 20

ISBN: 975-566-000-3

DAĞITIM:

Yeni Çığır A.Ş. Mithatpasa Cad. No: 44/18

Kızılay/ANKARA Tel:435 61 88 4351703

İÇİNDEKİLER

Bu kitap; Türkiye Cumhuriyeti'nin birliği için Türk ile Kürt kardeşliği uğrunda her türlü ihanete karşı dövüşerek şehit düşen tüm asker, polis ve hainlerce katledilen masum sivillere ithaf edilmiştir.

Giriş

1984 Yılı 15 AĞUSTOS'unda ERUH ve ŞEMDİNLİ baskınlarıyla organize gücünü sergileyerek varlığını ortaya koyan PKK (Kürdistan İşçi Partisi) günümüzde de iktidar aracı olarak kullandığı "DEVRİMCİ ŞİDDET" ilkesiyle Türkiye Cumhuriyeti Devletine var gücüyle saldırmaya devam ediyor.

Türk ile Kürt düşmanlığının örgütlü görüntüsü olan PKK (Partiya Karkaren Kürdistan-Kürdistan İşçi Partisi),ne istediğini ve neler yapacağını daha 1981 ŞUBAT ayında yapılan ve 10 Alman Markına yurt dışında her yerde satılan "POLİTİK RAPOR" isimli kitabında Türkiye Cumhuriyeti'ne özellikle bu konu ile ilgili teşkilatlarına mesajlar göndermiştir.

15-26 TEMMUZ 1981 tarihleri arasında yapılan ve "Sağır Sultan'ın da dinlediği PKK 1. Konferansında: "Özellikle coğrafi koşulların,siyasi temelin,askeri araç ve gereçlerin,örgütlenmenin uygun olduğu alanlarda Gerilla Mücadelesi gündeme gelecek ve bu mücadele Kürdistan 'da önemli roller oynayacak...", "...Partinin şiddete dayanan ve dayanmayan mücadele yöntemleriyle sağlayacağı siyasi gelişme ve bu siyasi gelişmeyi daha da hızlandıracak Gerilla Savaşı bir halk ayaklanmasına yol açacaktır......", "....Gerilla Savaşı geliştirilmeden Kürdistan koşullarında siyasi sonuçlar alınabileceğini, siyasi amaçlara ulaşılabileceğini sanmak gülünç olur., ."gibi pasajlar sık sık tekrarlanmıştır.

"Sağır Sultan" bütün bunları dinlemiş ve duymuştur ama görülüyor ki, ilgililer bu konuda bilgisiz oldukları için ilgilenmemişler ve yerinde bir tanımla "Kürt Milli Demokratik Devrimi" içinde bulunduğumuz aşamaya gelivermiştir. Nasıl geldiğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Yavaş yavaş ve adım adım gelmiştir. Tedbirler alınmıştır veya alınmamıştır. Kürt sorunu ve PKK adı hala beraber anılıyorsa, asker-sivil, günahlı-gü-nahsız hala insanlar

öldürülüyorsa tedbirler üzerinde biraz düşünmenin zamanı geldi de geçiyor demektir. Güneydoğu'da bir telefon ile esnaf

dükkânlarını kapatıyor veya açıyorsa, bir sloganın etrafında onbinlerce insan toplanıp yürüyüş yapabiliyor ve "KAHROLSUN TÜRKİYE", "YAŞASIN BAŞKAN APO" diye, bağırabiliyorsa, ilçeler içerisinde saatler ve hatta günler süren silahlı çatışmalar çıkabiliyorsa ve bütün bunlara "İNSAN HAKLARI" adına ses çıkarılamıyorsa değişmesi gereken bir şeyler var demektir.

Ruh hastası olduğu tüm davranışlarından açıkça belli olan Abdullah ÖCALAN'a rağmen bir türlü bitirilemeyen şu olayın adını koyalım. Evet, APO'YA RAĞMEN! diyorum.

PKK'nın Türk ve Kürt insanının üzerine bir kâbus gibi, drakula gibi çökerek kanımızı nasıl emdiğini anlatma çabasındayız.

İnsanlarımızın Türklüğüne, Kürtlüğüne karışmadan onları APO'nun gerçek yüzü ile tanıştırmak istiyoruz.

"ORTA DOĞU'NUN KONT DRAKULASI APO" tanındığında PKK denen örgütün ne olup olmadığı kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Güneydoğu Anadolu'da ne vardır, neler yoktur? Bazıları hemen cevabı yapıştıracaklardır.! Baskı vardır, sömürü vardır, insan hakları ihlali vardır vb.

Doğrudur; Güneydoğu'da insanlara PKK militanları tarafından baskı yapılmaktadır! İnsanların elindeki ve avucundaki üç-beş kuruşları "Partiye yardım " veya "Cezalandırma" adı altında bu çapulcular tarafından silah zoru ile alınmakta, vermeyenler öldürülmekte, emekleri sömürülmektedir.

İnsan hakları ihlâli olduğu da doğrudur. Bu kapsamda: yaşama hakkı elinden alınmıştır. 1984 yılından günümüze kadar PKK bölgede 2000'e yakın insan öldürmüştür. Aynı tarihlerde 1800 kadar kişi yaralanmıştır.

İnsanların her türlü özgürlüğü PKK tarafından vesayet altına alınmıştır. PKK, insanların mülkiyet hakkına tecavüz etmekte, köyleri yakmakta, hayvanları boğazlamaktadır. O halde gerçekten insan hakları ihlali vardır.

Bu insan haklarına, PKK yatakçıları ve işbirlikçileri gözaltına alındığında bir takım kişiler sahip çıkmakta; PKK denilen melanet örgütü, arkadaşları ile ava giden polis memurunu yakalayıp sorgu sırasında teker teker kollarını ve ayaklarını kestiği zaman sahip çıkmamaktadırlar. İzinden dönen erler elleri arkadan bağlanarak, kafa derileri yüzülmek suretiyle öldürülmekte, Subaylar şehirler arası yollarda otobüslerden kadın ve çocuklarının yanından alınarak kurşuna dizilmekte gene insan haklarından bahseden olmamaktadır.

Güneydoğu, batıda üretileni tüketmekten başka bir şey yapamaz hale getirilmiştir.

Karayollarının kenarları arıcılık, hayvancılık adı altında devletten alınan milyarlarca liranın heba edildiği içi boş biriket bina döküntüleriyle doludur. Örnekleri fazla uzatmayalım, Türkiye Cumhuriyeti'nin batısındaki yasalar Güneydoğu'ya uğramamıştır. Yanlışlıkla yolu düşenler ise metruk hale getirilmiştir. Bu düzensizlik giderek ayrı bir kültür ortamı yaratmıştır. Bu bölgede Türkiye Cumhuriyeti'nin örgütlenme sorunu vardır. Mevcut ekonomik, kültürel, hukuksal, sosyal, eğitsel ve idari kurumlarıyla ayrılıkçı Kürtçülük olayına çözüm getirmeye çalışmak, hüsrana uğramak; kısaca ve açıkça bölgede çok yakın zamanda Türkiye Cumhuriyeti varlığının son bulması demektir.

Hiç kimse teröre karşı olduğunu söylemekle bu olayları önleyemeyecektir. Bölgede PKK örgütüne ihanetin cezası ölüm, devlete ihanetin cezası DİYARBAKIR l nolu Tutukevinde "AKADEMİK PKK KARİYERİ" yapmaktır. Böyle bir ortamda TC varlığının giderek son bulacağını söylemek için falcı olmaya hiç gerek yoktur. İşin gerçeği bu olayın kökleri içerde, dalları dışardadır. Üstelik bu olay Osmanlı ve Cumhuriyet dönemi isyanlarına da hiç benzememektedir. Mevcut çapraşık durumda, halkın da devlete verecek desteği kalmamıştır. Halk, Devletin tüm örgütlerince desteklenir ve korunursa, mukabil destek ve yandaşlık söz

konusu olabilir. Yukarda vermiş olduğumuz çarpıcı fakat çirkin örneklerde rol alan Güneydoğu insanı bu rolü bilerek ve

isteyerek üstlenmiş değildir. Bazı Amatör yöneticiler, hantal ve çıkarcı kadrolarla bölge insanına bu rolü vermişlerdir.. Bölgedeki mevcut suni ve çarpık şehirleşme sonucunda, oluşan yoğun işsiz-güçsüzler ordusu PKK'nın "SINIFSAL KİN" ve "ULUSAL KİN" temalarına açık olarak çiğ gibi büyümektedir. Suni şehirleşme sürecinde kırsaldan şehirlere göçlerle birlikle muazzam bir başkaldırma potansiyeli mevcuttur.

Örgütlenme sorunu, TC görevlerinin en önde gelen ve diğer sorunlarla görevlerin başarılmasında temel teşkil eden sorundur.

Böyle bir örgütsüzlük söz konusu olduğunda "DEVLETİN YANINDA VATANDAŞ" deyimi ne anlama gelir? Anlamı şudur: Bölge insanının Devletin her kademesiyle ilişkisi ve yakınlığı, menfaati ölçüsündedir. Bölgede Aşiret çekişmelerinin, kan davalarının, arazi anlaşmazlıklarının ve mahalli particiliğin yarattığı gruplar veya ayrılıklar vatandaşı devlet mekanizmasına değişik açıdan yaklaşmaya mecbur bırakmıştır. Şu anda Devletin- yanındayım diye geçinenlerin büyük bir kısmı ekonomik, sosyal ve siyasal ayrıcalıklara sahip kimselerdir. Sıradan yoksul vatandaşlar arasında "DEVLET YANLISI" bulmak yüzyılın hadisesi haline gelmiştir. Çünkü Devlet Güneydoğuda kendi sosyal kurum ve kuruluşlarını örgütlediği dönemde sırtını bölgenin ileri gelenine, şeyhler ve toprak ağalarına bilinçsiz görevlileriyle dayamış, yoksul köylü vatandaşlarla gerekli irtibatı kuramamış, sosyal temelde üst kurum olan aşiret reisleriyle varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Kısaca, bilinçli seçimin dışındakileri kapsayan "DEVLET YANLILARI" devletle girişeceği ilişkiler neticesinde ekonomik, sosyal, siyasal olarak çeşitli ayrıcalıklara sahip olduğunu veya olacağını düşünen, devletin imkânlarını kendi çıkarları için kullanmayı ilke edinmiş kişilerdir. Korunan ve kollanan "DEVLET YANLISI" kesim bu olduğuna göre halktan da bu şartlar altında destek beklenmemelidir.

Sağlam bir yapının oluşturulması için Devletin sıradan vatandaşlarla ilişkisini geliştirmesi ve bu temelde örgütlenmesi gerekir.

Bölge halkı Kurttur veya değildir. Kökeni üzerinde durmaya da hiç gerek yoktur. Cumhuriyetin kuruluş yıllarından beri bölgeden esirgenen

çağdaş insanlık kültürünün sevgi ve saygı temelinde dayatılmasının zamanı henüz geçmemiştir. Belirttiğimiz gibi köylerden şehirlere göç bütün dengeleri bozmuş durumdadır. Topraksızlık had safhada iken GAP'ında yöreye faydası düşündürücüdür. Geniş kapsamlı bir toprak reformuna ihtiyaç vardır. Mevcut toprak ağalarının birkaç kat daha zenginleşmesi köylüyü değil, batıdaki bar, pavyon, kumarhane ve randevu evlerinin kalkınmasına yarayacaktır. Bugüne kadar böyle olmuştur, mevcut yoz anlayış devam ettikçe de böyle olmaya devam edecektir.

Hazine arazileri, kadın kavgası, kan davası, canı sıkılanın keçisini alıp köyden gitmesi sonucu ikişer-üçer evlik yerleşim merkezi haline gelmiştir. Toprak işgalinin, vurgunculuğun hesabını soran yoktur. Hazine ile vatandaş arasındaki toprak anlaşmazlığı dava dosyalarının bulunduğu mahkeme arşivleri arkeoloji müzesi gibidir. Milyarlarca Türk lirası kentlerin kaçakçı pasajlarında parfüm, makyaj malzemesi, bebek, radyo, müzik seti, çakmak, çengelli iğne, hacı yağı gibi ıvır-zıvır şeylerle bloke edilmiş durumdadır. Kaçakçılık sırtçılıktan çıkmış bilimsel boyutlarda icra edilmektedir.

Sosyal bir gelişme olarak aşiretler konusuna açıklık getirilmemiştir. Aşiret reisleri Geçici Köy Koruyucuları kaynağı ile para akışının devamlılığını sağlamakta ve reislik kisvelerinin devamı için mevcut kargaşa ortamını bilerek sürdürmektedirler. Bu Ortaçağ kalıntılarının, anlaşılması çok zor yapılanmaları mevcuttur. Aşiret insanının ilişkilerini, çelişkilerini ve aralarındaki çıkar çatışmalarını bilmeden kararlara varmak bu konuda oldukça bilgili ve tecrübeli "VAMPİR APO"ya yardımcı olmaktır. TC. kurulduğu yıllardan itibaren geçmiş ayaklanmaları da göz önünde bulundurarak bölgedeki bu tür reis ve feodallerin egemenliklerini zaman zaman bilinçsizce ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. Örgütsüzlük, kadrosuzluk ve amatörlük nedenleriyle bir sonuç alamamıştır. İsyan yıllarında Feodaller kendi egemenlik çıkarları için aşiretler üzerindeki yönetim tecrübelerine dayalı olarak ayaklanmalar başlatmışlar, sonuçta feodal toplum yapısı ve ağa baskısı dışa kapalı olarak bütün şiddeti ile aşiretler içersinde devam etmiştir. PKK'ya

katılımların temelinde yoksulluk, işsizlik, topraksızlık, Che GUEVARA, GIAP özentileri ve cahil cesareti nasıl önemli motiflerse; aşiretler içindeki baskılar, ahlaksızlıklar, vergilendirme, talancılık ve vurguncu düzen de önemli faktörlerdir.

PKK bölgedeki hadiseleri "KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN ÇÖZÜM YOLU" isimli kitabında "MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM" olarak izah etmektedir. O halde TC düşmanının hareketine verdiği isme göre bir strateji geliştirmek ve uygulamak zorundadır. Milli ve Demokratik devrim aşamaları hedeflerin ve dost güçlerin aralarındaki ittifakları nedeniyle diyalektik bir birlik, uzun süreli tek bir stratejik aşama oluştururlar. Uzun bir süre içinde farklı dönemlerde devrimin milli veya demokratik yanı ortaya çıkar, diğeri ikinci planda kalır. Günümüzde PKK'nın iddia ettiği gibi sınıfsal planda bir mücadele mevcut değildir. Çok renkli siyasi yelpazemizin bir kanadı bu yönde büyük çabalar harcamaktadır.

"İşçi Botan elele, demokrasi kare me" sloganının altında yatan devrimin demokratik yanının atak çabalarıdır. APO aslında sınıfsal çizgide bir mücadelenin aptallık olduğunu bilmekte, sosyal demokrasi maskesi altına sığınmaya çalışmaktadır.

PKK, milli olma özelliğinden sonra demokratikleşme çabalarında harekelinin iç cephesine bağlı olarak, Türkiye'de kendilerini "Devrimci Demokrat" olarak tanıtan kesimle ölçülü bir şekilde flört etmektedir. Türkiye şartlarında ortak hedefe yönelik olarak, Türk ile Kürt örgütleri arasında yapılacak ittifaklar Türk Devletine karşı savaşta büyük önem taşımaktadır. PKK'ya göre böyle bir ittifak için geçmişte ortaya çıkmış olan sert tavırlar engel teşkil etmemektedir.

12 EYLÜL 1980 öncesi PKK militanlarını "Tavuk Hırsızı" diye teşhir edenlerle 1988 yılında başlayan uzlaşma ve günümüzdeki işbirliği böyle bir anlayıştan kaynaklanmaktadır. Türkiye halen PKK'nın dayattığı özel savaş biçimine karşı geçmişte meydana gelen ve mahiyetleri feodal çıkar koruma olan ayaklanmalar anlayışı içinde palyatif önlemlerle vakit geçirmektedir.

Türkiye, 1988 yılında PKK'nın dolaysız dış müttefiği olan Kürdistan Demokrat Partisini mülteci olarak almakla örgütün dolaylı yararlanabileceği Irak Devleti ile uzlaşmasını sağlamıştır. Artık, Türkiye Cumhuriyeti ile Irak devleti arasında hem KDP ve hem de PKK açısından bir çelişki mevcuttur.Bu çelişkinin Türkiye üzerindeki etkisi PKK tarafından beklenirken, Körfez Savasında Türkiye'nin SADDAM yönetimine açıkça tavır koyması PKK'nın ekmeğine yağ sürüvermiştir.

Zaten, Türk siyasi yelpazesindeki çeşitli kesimlerin kendi aralarındaki çelişkileri ayrımcı Kürtçülük ile mücadeleyi çıkmaza sokmuşken bu durum işin tuzu-biberi oluvermiştir.

Irak Kürdistan Demokrat Partisi (I-KDP) çok uzun bir süre Irakta Kürdistan mücadelesine sağlıklı bir biçimde eğer Türkiye'nin müdahalesi olmazsa giremeyecektir. Kuzey Irak'taki Kürdistan mücadelesinde Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB-YNK)'nin esamesi bile okunmazken Türkiye'nin Celal TALABANİ'yi "İÇ GÜVEYİ" olarak tercih etmesi Kürdistan mücadelesinde PKK'nın önderlik sorunu platformunda bir adım daha öne geçmesini kolaylaştırmıştır. PKK güdümlü PARTİYA AZADİYA KÜRDİSTAN (PAK) her iki örgütün de tabanını elinden alarak çığ gibi Kuzey Irakta büyümektedir. Bu ve benzeri olaylar Türkiye'de başlangıçtan beri teorik yetmezlik ve kadrosuzluktan doğmaktadır. İçinde bulunan durum ilgili kurumların ve yetkililerinin Doğu ve Güneydoğu somutunda PKK hareketinin gelişim süreci diğer Kürt örgütleri ile alınması gereken önlemler üzerine sağlam ve seviyeli bir anlayışa ulaşmalarını gerektirmektedir.

Bütün kurumlar teorik eksikliklerini gidermeden ve sürekli kendilerini yenilemeden ayrımcı Kürt Milliyetçiliğine ve APO Vampirine karşı mücadele geliştirebileceklerini sanmamalıdırlar.

Pratikte görülen; bölge koşullarının zorluğundan, yaşanılan ağır amatörlük ve ilkellikten ötürü bir kadro hareketinin gerekliliğidir.

Yurdun batısı Güneydoğu göçmenleriyle dolup taşmaktadır. PKK bunca insanın göçü sonucu ülkenin batısındaki çeşitli tabakaların daha

geniş bir siyasal tablo çizmesi nedeniyle ittifaklar sorununa kolayca çözüm getirmiş durumdadır. Bu olgu aynı zamanda PKK'ya demokratikleşmeyi de sağlamaktadır. Olaylardan kaçarak batıya göç eden vatandaşlar, sadece PKK Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Stratejisinin MEKAN faktörünün genişlemesine yardımcı olurlar. Halkın büyük bir kısmının PKK' nın yanında olmadığı iddiası Devletin yanında olduğunun göstergesi olarak kabul edilemez. Özetle; PKK hareketinde demokrati-klikten önce milli olma vasfının gelişmesi temelinde klasik Kürtçülüğe verilen tavizler yatmaktadır.

Ulusal Kültür konusu, Türkiye'nin Milli sınırlarına hükmedecek bir ortak görüştür. Türkiye Cumhuriyeti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk' tür. Milli kültürün yöreden esirgenmiş olması Klasik Kürtçülüğü doğurmuştur. Cumhuriyetten bu yana Türkiye'de milli birlik konusunda çok seslilik mevcuttur. Milli birlik, milli kültür ile sağlanır. Bu çok seslilik içerisinde Anadolu'daki kültür mozayiğinden bahsedilmekte, icad etlikleri mozayiğin taşlarının bugün olduğu gibi koparıldığını mozayiği icat edenler umursamamaktadır. Milli kültür dolayısı ile milli birlik, birkaç kendini bilmezin hemen birkaç günde ürettiği olgu değildir. Kültür olayı mevcut ekonomik yapının yansımasıdır. Ekonominin gelişimiyle sosyal, moral ve geleneksel değerlerden milli kültür oluşur. Doğu ve Güney-doğu insanında da biz kabul etmesek de bu yönde bir kültür oluşmuştur. Bu bölgesel kültür ile insanlar yeni bir kimlik arayışı içine girmişlerdir.

Terörle mücadele bir demokrasi ayıbı değildir. Cereyan eden hadiselerin boyutları o kadar büyüktür ki; bu olaylardan çıkar bekleyen, belirli ölçülerde destekleyen bilgisiz ilgililer, siyasi çözüm önermek gafleti ve hıyaneti içersine bile girmişlerdir. Kırsal kesimde faaliyet gösteren PKK'nın askeri gücü etkisiz hale getirilmeli sade vatandaşın rahatlaması sağlanmalıdır. Bu yapıldığı takdirde yasa tanımayanlar yasalara sarılacak, demokrasiyi çiğneyenler demokrasi diye feryat edeceklerdir. PKK'nın silahlı propaganda birliklerini, gruplarını tek tek yok etmek pratikte mümkün değildir. Ama bunların da belli bir direnç noktaları vardır. O direnç noktası ortadan kaldırıldığı taktirde PKK'nın

silahlı propagandasını yok etmek mümkündür. Bu direnç noktasının % 50'si APO ise, % 30'u faaliyet sahalarını daraltmaktır. Geriye kalan %20 de topyekün bir karşı propaganda ve faaliyet organize edebilmektir.

Bu tedbirler Türkiye'nin demokratikliğine asla gölge düşürmeyecektir.

Tam tersine içte ve dışta saygınlığını artıracaktır.

PKK terörü iç ve dış propaganda odaklarını kullanarak aydınlarımızı giderek etki altına almakta ve onları angaje etmektedir. O halde aydınlarımızı gerçek bilgiler ile beslemek gerekmektedir. Her dönemin taktiği somut olarak ele alınmalı, hangi araç ve yöntemlerin kullanılacağı saptanmalıdır. PKK hareketine iki buçuk eşkiya faaliyeti diyerek Türk milletini kandıranlar, yanlış zamanlarda, yanlış mekânlarda, yanlış araç

başımıza gelen bunca hadisenin tek sorumlularıdırlar.

Kürt insanı özellikle kırsal alanlarda PKK örgütünce sindirilmiş ve esir alınmıştır. Şehirlerde ise sosyal, kültürel, ekonomik nedenlerden dolayı sürekli bir bunalım içindedir. Bu bunalıma PKK terörü ve APO'nun yurt içindeki kan kardeşlerinin kışkırtmaları aşırı bir etki yapmaktadır.

Sindirilmiş insanları açlık grevine çekmek, yürüyüş ve mitinglere almak çok etkili propagandalar ve büyük çabalar gerektirmemektedir. Ayrıca feodal değerlerden dolayı toplumsal denetimin güçlü olması yüzünden, bir kişinin mitinge katılması veya dükkânının kepengini kapaması çevresindeki on kişinin de aynı tavrı göstermesine sebep olmaktadır.

Bu insanlar çevreleri tarafından korkak olarak tanımlanmamak için bu tür toplumsal olaylara katılmaktadırlar.

Eğer günümüzde bölücülük yapmak, itibar, şan ve şöhret kazandıra-biliyorsa ve kabul görüyorsa, üstelik bunun bedeli ağır değilse; şansız, namsız, itibarsız, işsiz-güçsüz ve toplumda kabul görmeyen herkes için

bölücülük bir tutku demektir.

Dolayısıyla bölgede meydana gelen olayların mahiyetini tepeden tırnağa kadar bilmeden, halkın yapısını -araştırmadan "Bu insanlar sokaklarda ne arıyor?" diye soranlar, sorularına gerçek cevapları hiçbir zaman bulamazlar.

Güneydoğu'da Devlet çağdaş hukuk devletinin gereklerini yerine getirememekledir. Güneydoğu'da hiç kimse kanun ve nizamlara uymak istemiyor. Kanun ve nizamı hakim kılmakla görevli olanlar işin üzerine gitmiyor. Neden?; Devlet kanun ve nizam hakimiyetini ne pahasına olursa olsun tesis edeceğine, kamu yararı için, genelin çıkarı için düzeni bozanları hizaya getireceğine hesap veriyor.

Devlet, PKK ve onun Türkiye'deki legal görüntüleri olan kişi ve kurumların yaratmış olduğu bir provakasyon ortamında kendini aklamaya çalışıyor. Devlet; PKK, topal provakatör ve PKK'nın legal görünümü olan bir kuruluşa dürüstlüğünü kanıtlamaya çalışıyor, kendini yargılatıyor.

Bildiğimiz kadarıyla demokratik ve çağdaş hukuk devleti kamu vicdanı ve yasalar nezdinde kendisini yargılar.

Devlet halkına sahip çıkmalıdır. PKK'nın katliamlarında öldürülen Kürt insanlarının aileleri ne olmuştur? Anaları, bacıları, çocukları şu anda neredeler ve ne yapıyorlar? Katledilen insanların geride bıraktıklarına ne yapılmıştır? Katliam günündeki ahlı vahlı ziyaretten sonra bir daha yanlarına gidilmiş midir?

Sakın ola ki hiç kimse şöyle bakıldı, böyle korundu demeye kalkmasın! Ölenlerin mezarı bile belli değildir. Binlerce sakat, zavallı kadın ve çocuk aç ve sefil bir durumda karşılarına dikiliverir.

İki tane okul çantası, üç tane önlük, beş tane kara lastik ve on tane lolipop şekeri ile yaralar sarılmaz ve halk kazanılmaz.

Hele aşiret reislerine yüzmilyonlarca liralık demir, çimento ve biriket vermekle, yer göstermeden mezra ve köyleri göç ettirmekle hiç

kazanılmaz. Önemli olan halkın köyünde, mezrasında ve kom'unda oturarak PKK'ya karşı silahlı mücadele verebilmesidir.

İlgililer maksatlı güçlere hesap vereceğine Güneydoğu'yu bu hale getiren PKK ve PKK'ya karşı sözümona mücadele edenlerden hesap sormalıdır.

Evet, Güneydoğu Anadolu'da halk PKK'dan ve görevlilerin amatörlüğünden artık yaka silker hale gelmiştir.

Kürt kökenli yaklaşık 10 milyon nüfus içersinde, her yerde Kürtçe konuşmak isteyen, Kürtçe okumak ve yazmak isteyen, Türkiye'den koparak ayrı bir devlet kurmayı düşleyen beş yüzbin insan bile bulamazsınız.

"SERHİLDAN" denen insan kalabalıklarının bağırıp çağırdığı topluluklara dikkatli bakın, o eli taşlı sopalı insanların gözlerinde şimdilik sadece şımarıklık mevcuttur. Şımarık bir çocuğun büyüklerine karşı yaptığı bir yaramazlıktaki bakışlardır bunlar...

O şımarık nazarlar bir gün kin ve nefrete dönüşebilir. PKK bunun için vardır. Aldığımız sözümona tedbirler ile APO'ya yardımcı olmayalım!

Televizyona iki tane itirafçı çıkarıp konuşturmak kimseyi ikna etmemektedir. Yayınlanan yarışma ve müzik programlarıyla da bir yere varılamaz. OSMANCIK ve DUVARDAKİ KAN dizilerinin TV de gösterildiği yıllarda halkın kahve önlerin de biriktiğini Türkçe ve Kürtçeyi iyi bilen bazı kişilerin filmi seyredip Kürtçeye çevirerek kalabalığa anlattığını Şırnak, Cizre ve Silopi'de gözlerimizle gördük.

Evet, şimdi SERİHILDAN'ların ve PKK'ya katılımların en yoğun olduğu Nusaybin ilçesinde, Naim SÜLEYMANOGLU Dünya Halter Şampiyonu olduğu anda evlerden, dükkânlardan, sokaklardan bütün Nusaybin halkının avaz avaz bağırdığını görerek sevindik. Peki sonra nasıl oldu da aynı

Nusaybin halkı, aynı Cizre halkı kendi askerlerini taşladı, ne oldu da polis karakollarına saldırdı, polisleri sokak ortasında vurdu ?

Anlaşılan Türkiye Cumhuriyeti de; Büyük Britanya-İrlanda Kurtuluş Ordusu, İspanya-Bask Gerillaları temelinde bir alışkanlığa müptela edilmiş durumdadır.

Bölge halkı başlangıçta devlet otoritesine ve gücüne güvenmiş, kendisini devletin korumasına terk etmiş ve uzun süre sabrederek güvenlik güçlerinin terör belasını defetmesini beklemiştir.

Giderek kızışan silahlı mücadele içersinde; bölgeye yollar yapılmış, elektrik ve su getirilmiş, telefon santralleri kurulmuş, düşük faizli krediler dağıtılmış, bir Kürt Milleti ve Kürt Kültürü olduğuna dair resmi ağızlarca demeçler verilmiş, bu kültürün gelişmesini sağlayacak yani, o insanları ayrı bir millet yapacak her türlü örgütlenme ve yayınlara prim verilmiştir. PKK çetelerini yok edemeyenler halkı kazanma adına ve halka rağmen teröre tavizler vermişlerdir.

Bütün bunlar yapılmıştır da ne olmuştur?

Halk teröristleri güvenlik güçlerine kulağından tuttuğu gibi teslim mi etmiştir, devlet yanlısı(!) sayısı mı artmıştır, ayrılıkçı düşünceler ortadan mı kalkmıştır, bölgeye huzur ve sükun mu gelmiştir ? Tavizkâr tutum karşısında bölge halkı can ve mal güvenliklerinin sağlanmasının mümkün olmadığını anlamıştır. Hiç bir devletin ulusal felaket boyutlarındaki sorunlarına mukabil, vatandaşına rağmen başarıya ulaşması mümkün değildir. Doğu ve Güneydoğu insanı bu durumu sınama yanılma yöntemi ile kavramış durumdadır. Ekonomik.kültürel sosyal yatırımlar gerilla baskısı yok edilmeden başlatılmış ve bölge halkı bu girişimleri PKK örgütüne taviz olarak algılamış; "Yatırım yaptırmanın yolu devlete silahla karşı gelmekmiş, PKK faaliyeti olmasaydı bu hizmetler getirilmezdi." fikri büyük bir yandaş kitlesi bulmuştur. Devlet, PKK örgütünün Kürt insanının istek ve arzuları doğrultusunda organize olan bir örgüt olmadığı gerçeğinden ve

bunun sağladığı avantajlardan istifade edememiştir. Halkın Devlete yabancılaşmasının ilk adımları bu şekilde atılmıştır.

Birbirleriyle iyi geçinme alışkanlığından yoksun, kendi komşusu ile

konuşmayan ve birbirine sırtını dönemeyen insanlara silah verilerek bütün bir köye koruma görevi yüklenmiş, Geçici Köy Koruculuğu (GKK) adıyla yarım ve eksik bir yapılanmaya gidilmiş, bu spastik teşkilat daha sonra "Bacasız Fabrika" olarak anılmaya başlanmıştır.

Bacasız Fabrika (!) nın halkın kazanılmasıyla hiç bir ilgisi yoktur.

Halkın kazanılması veya kaybedilmesi devletin halkı doğrudan ilgilendiren günlük problemleri çözüp çözememesine bağlıdır.

Problem PKK olduğuna göre çözüm yollarından birisi de her ay devletin kesesinden ayda 39, yılda 468 milyar Türk Lirası götüren Geçici Köy Koruculuğu değildir. Halkın güvenceye ihtiyacı vardır. İhtiyaç duyulan güvence; gözle görünür etkili ve sürekli olmalı, halk bu güvencenin varlığını hissederek geleceğinden emin olmalıdır.

Bu güvence başlangıçta güvenlik güçlerince sağlanır, daha sonra "Bölgesel Savunma Sistemleri" oluşturulur. Kitle bir öz savunma sistemine, kavuştuğunda başka çıkar yol bulamadığı için teröristlerin yanında yer almış insanlara devlet kuvvetleri tarafına geçme şansı tanınmış olur.

Prematüre ve spastik GKK teşkilatı ile bölge halkının eline silah alıp köyüne ve mezrasına gelen teröristi kovma veya yok etme imkanı ortadan kaldırılmış, terörle mücadelenin kavramları birbirine karıştırılmıştır.

Cereyan eden hadiselerin gereği olarak Kürt ilkel milliyetçiliği gelişmektedir. Kürt kökenli bir kısım aydınlar bu milliyetçiliğin etkisi altındadırlar. Bu aydınlar zengin ve yoksul olmak üzere iki ayrı kaynaktan yetişmektedirler. Zengin kaynaktan yetişenler en popüler olanlarıdır. Bunlar öteden beri ilişkileri bakımından daha güçlü olduklarından halk tarafından

ilgi ile izlenirler. Zengin ve aydın olmaları nedeniyle bölgenin ekonomik ve sosyal ilerlemesine pekala büyük katkılar sağlayabilecek olan bu insanların bazıları genelde çıkarcı bir yaşamı tercih etmişlerdir.

Bu tercih rasgele bir tercih değildir. Toplumsal bir iç güdünün sonucu

olarak oluşmuştur. Tersi bir tercih; planlı, disiplinli, üretime dönük çaba isteyen, büyük fedakarlıklar gerektiren bir tercih olurdu.

Bu kişiler ilk önce isimlerini DDKO olaylarında duyurdular. 12 Mart Muhtırasıyla her şeyden ellerini çekip bir kenara oturdular. 1974lerden sonra ise DDKD, ÖZGÜRLÜK YOLU, KUK, RIZGARİ, gibi Örgütleri organize ederek büyük halk önderi pozlarını takındılar. 12 EYLÜL 1980 darbesini müteakip bir kısmı yurt dışına kaçtı, bir kısmı da yurt içinde kalarak lümpenleri. Uzunca bir süre ortaklıkta görünmediler ve 1984 yılında PKK eylemleri başladığında bile inlerinden dışarı çıkmadılar. Devletin gelip kendilerini götüreceğini zannediyorlardı. Hatta PKK ve eylemlerini kınayarak "Eğer bu eylemleri yapanlar Kürt ise biz Kürt değiliz." diyorlardı. Eylemler devam ediyor fakat devlet kimseye elini sürmüyordu. 1987 yılında yavaş yavaş homurdanmaya başladılar, yasal bir takım makamları da işgal eden bu kişiler homurtularının tepki görmemesi, çevrelerinde prim yapması üzerine seslerini iyice yükselttiler ve yıllardır yurt dışındaki bazı odakların böyle sesleri alkışlamak için pusuda beklediklerini gördüler. Korkak insanlar, meydanı boş buldukları zaman zaptedilemez bir cengaver kesilirler ve adeta korkuya olan öfkelerini korkusuz olanlardan çıkartırlar. İşte günümüzde Kürt insanı bu tür cengaverler tarafından baskı altına alınmış durumdadır.

Abdullah ÖCALAN; "Halkımız korku duvarını aştı..." demektedir. Onun halk dediği korkusuzluk duvarını aşan bu asalak aydınlar ve onların yoldan çıkardıkları zavallılardır. Mevcut ortam tam bu kişilerin aradığı zahmetsiz, çabasız, şöhret ve servet kazanma ortamıdır. Türk ve Kürt insanı birbirine düşman edilmektedir. Bir aile içerisinde yaşayan iki kardeşten birisine azınlık damgası yapıştırmak için herşey yapılmaktadır. Kürt insanına azınlık

statüsü sağlamak baş hedefleri olmuştur. Kısaca bu aydın(!) lar Kürt insanına kültürel yönden Türk milletinden ayrılma yolunda epey mesafe kat ettirmişlerdir. İçinde bulunduğumuz süreçte sıra Kürtçe medya baskısıyla ayrılıkçı Kürt Milliyetçiliğini körükleyerek Türkiye Cumhuriyeti'nden siyasi sınırlarla Kürtleri ayırmaya gelmiştir.

Kimi zaman PKK örgütünden farklı bir yapıları varmış gibi davranan, kimi zaman Abdullah ÖCALAN'dan daha fazla PKK'cı, olan bu çok gelişmiş aydınlarımız (!) silahlı faaliyetlerin yaratmış olduğu kitle potansiyelini kontrol altına almışlardır.

Olayların başladığı 8 yıldan bu yana PKK örgütü kırsal kesimde artık eylem açısından bir kısır döngüye girmiş durumdadır. Artık İlçe saldırısı, askeri birliklere saldırı yeterli değildir. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti'nin almış olduğu tüm sosyal, ekonomik ve kültürel tedbirleri reformize etmeye, TC'ni siyasal çözüm zeminine çekmeye çalışmaktadır.

1992 NEVRUZ'unda ŞIRNAK ve CİZRE'de olduğu gibi, önümüzdeki günlerde kitle hareketleri giderek arttığı taktirde devlet, bu olayları dar bir alana hapsetme çabaları gösterebileceği gibi, olayların sosyal boyutunu ve doğan talepleri gözardı edemeyecektir. 21 MART 1992 olaylarını müteakiben durulmuş ve bir daha olmayacakmış gibi görünen kitle hareketleri, PKK örgütünün tahrikleri ve bu tahriklerin halk kitleleri üzerindeki yoğun siyasal etkisiyle meydana gelmiştir. Örgütün yönetim ve savaş gücü, güvenlik kuvvetleri tarafından işlemez hale getirilememiştir. PKK'nın "Devrimci Şiddet"i ve kullandığı özel savaş yöntemleri bölge insanını pasifize etmiştir. PKK bu bağlamda 8 yıl sonra teşhis edilebildiği halde halen tecrit edilmiş değildir. Şimdilik silahsız miting ve yürüyüşler gerçekleştirilmekte, bu miting ve yürüyüşlere PKK dışında masum Kürt istekleri havası verilmektedir. PKK, kitle hareketlerinin uzun süre silahsız olarak devam etmesinin toplumu uyuşukluk ve bıkkınlığa sevk edeceğini, bütün ayaklanma şartları gelişmeden silah kullanılması halinde de kolaylıkla bastırılacağını iyi bilmektedir. Fakat, küçük şehir eylemleri ve toplum olayları, tüm kitleyi basitten karmaşığa doğru, giderek halkın da silah kullanacağı eylemlere dönüşebilir. Üstelik "silah kullanılmadı, askere-

polise saldırı olmadı, o halde yürüyüşçülere dokunmayın!" zihniyeti, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK) ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) sancak ve bayrakları ellerinde olduğu halde yürüyen ayrılıkçılara güç ve moral vermektedir. Bir kere kaldırılan bayrağın kan dökülmeden inmeyeceği hiç düşünülmemektedir.

PKK; halen her alanda siyasal, örgütsel çabalarını yetkinleştirmekle meşguldür. Ayaklanma stratejisindeki birinci aşama olan örgütlenme yıllar önce tamamlanmış, ikinci ve üçüncü aşama olan Terörizm ve Gerilla Savaşı birlikte yürütülmektedir. Dördüncü aşama olan Hareketli savaş aşamasına gelinmeden, PKK sorununun çözümü demek olacak olan dağdaki gerillanın yok edilmesi sağlanmalıdır. Bu durumda PKK'nın bölgenin belli kesimlerindeki yaşamın gerçek organizatörü olma rolüne son verilebilecektir. Suriye Hükümeti'nden, APO ve çetesinin BEKAA vadisinden uzaklaştırılmasını istemek bu role son vermeye yeterli değildir. Batı İran ve Kuzey Irak topraklan içersinde onlarca "Bekaa Vadisi" kurulmuş durumdadır. Ermenistan'ın bağımsızlığını kazanması, PKK'nın KARS-AĞRI bölgesindeki faaliyetleri açısından hayati önem taşımaktadır. Bağımsız bir Azerbaycan, nüfusunun büyük bir bölümü Azeri olan İran'ın kâbusu durumundadır. İran, Türkiye üzerinde İslam Devriminin ihracından ayrı olarak Kürt kartını oynamaktadır. Irak, Türkiye'nin Körfez savaşında oynadığı role misilleme olarak çeşitli misyonları üstlenebilir ve üstlenmektedir.

Suriye elbette Türk delegasyonunun yüzüne gülecektir, ancak bu PKK'nın Suriye ve Lübnan topraklarından kesin olarak çıkarılması demek değildir. Üstelik SURİYE ve LÜBNAN'da kamuflaj imkânları sınırsızdır.

Bütün toplumların üst yapısını oluşturan o toplumun alt yapısıdır. Yani güdülen ekonomik politika, siyasal üst yapıyı ve kurumlaşmayı kendi esasına göre şekillendirir. Suriye Devleti, ekonomik olarak Kapitalist bir yapıya sahiptir. Ekonomisi tamamen batıya dayalı olmasına rağmen geçmişte üstten dayatılan sovyetik tip bir politika izliyordu. Siyasal üst yapı ne kadar dayatılırsa dayatılsın alt yapıya ancak bir noktaya kadar dayanabilir ve alt yapı da kendisine uygun üst yapıyı şekillendirir.

Sovyetlerin çöküşüyle birlikte Suriye Kapitalist politikaya bağımlı olarak günümüzde eski radikal tutumlarından vaz geçmek zorunda kalmıştır.

ESAD rejiminin terörün arkasında olmadığını gösterme çabaları bu

temelde yorumlanmalı ve kabul edilmelidir.

LÜBNAN ve BEKAA VADİSİ PKK'nın diğer terör örgütleri, kaçakçılar ile temas kurduğu bir alandır. Gene LÜBNAN; Avrupa ve Ortadoğu'ya açılım sahasıdır. Bu nedenle, PKK'nın kendisini yaşatan ve ayakta tutan bu bağları koparması pek mümkün görülmemektedir. Ancak; kendisine yıllarca sahiplik yapmış Suriye'yi zor durumda bırakmamak için taktik olarak bu alandaki görüntüsünü asgariye indirerek eğitim kampları ve merkez teşkilatını Irak ve İran'daki diğer "Bekaa Vadileri"ne taşıyabilecektir. Böyle bir tavır karşısında Türkiye Cumhuriyeti PKK'nın hesabını gördüğünü düşünüp sağlıksız kararlar vermemelidir.

Dünya jandarmalığına soyunan ABD'nin BEKAA VADİSİ olayında TÜRKİYE'nin yanında yer alması, Ortadoğu Terörizminin koruyucusu SURİYE'nin patronluğunu şantajla ele geçirebilmek içindir.

Her fırsatta teröre karşı olduğunu söyleyen batı emperyalizminin ORTA ASYA ve KAFKASLAR'daki çıkarları terörün patronluğuna soyunmalarını gerektirmektedir. Süratle değişen dünyada bazı jeopolitik kavramlar da değişmiş ve "Terör odaklarını kontrol eden, dünyayı kontrol eder." deyişi yeni bir prensip olmuştur.

ABD, LİBYA olayında gövde gösterisi yaparak SURİYE'ye mesajlar göndermiştir.

ALMANYA'nın NEVRUZ olayları sonrası TÜRKİYE'ye uyguladığı silah ambargosu ise SURİYE ve ERMENİSTAN ile flörte yöneliktir.

"Kürt sorununa evet, PKK ya hayır!" anlayışı ile girilen taahhütler ve verilen demeçler, TÜRKİYE'nin kendi milletvekilleri tarafından Birleşmiş

Milletler'e şikayet edilmesine kadar varmıştır. Adı PKK olsun veya olmasın şehirlerde ve dağlarda devlete silahla karşı gelen bir takım güçler mevcut oldukça Kürt sorunu gündemde kalacaktır. Kürt sorununu yaratan PKK'dır ve Kürtler asla PKK'yı yaratmamıştır.

TÜRKİYE, bölücü PKK faaliyetine sadece kendi silahlı güçleriyle

son verebilir. BARZANİ ve TALABANİ gibi ipten ipe oynayan kişilikler TC'nin sağlıklı kararlar vermesini kanaatimizce engellemektedir. Mesut BARZANİ yıllardır PKK düşmanı olduğunu söylemekte, kendi kontrolundaki Kuzey Irak BEHDİNAN bölgesinden TÜRKİYE'ye yönelik PKK saldırıları her nedense devam etmektedir. Bu aşamada; "Kürdistani Cephe" tarafından 1992 yılı MAYIS ayında tezgahlanan seçim komedisi bahane edilebilir ve "Kürt parlamentosu istikrarı sağlar, ordusunu kurar ve özerk yönetim PKK'yı kovar." denebilir ancak, PKK'nın organize etmiş olduğu PAK (PARTIYA AZADIYA KURDİSTAN- KÜRDİSTAN ÖZGÜRLÜK PARTİSİ), daha önce belirttiğimiz gibi; YNK ve I-KDP'nin tabanını eritmekte, yetmişi aşkın Kürt aşiretinin oluşturduğu "Kürdistan Muhafazakâr Partisi" gün geçtikçe BARZANİ ve TALABANİ'nin korkulu rüyası haline gelmektedir.

Mevcut gelişmeler ışığında yakın gelecekte de Kuzey Irakta istikrardan bahsetmek güç görünmektedir ve uzun süre PKK, BEHDİNAN bölgesinden TÜRKİYE'ye saldırmaya devam edecektir.

BARZANİ, "Tavşana kaç, tazıya tut" politikasını değiştirmediği halde tanınan imkanlar I-KDP'yi iyice şımartmış durumdadır.

YNK, 1992 yılında yaptığı kongre ile üç örgütten meydana gelen yapısını tek parti haline gelirmiş ve Otonomi'ci BARZANİ'nin tersine Bağımsız Kürdistan ilkesini benimseyerek I-KDP (İRAN KÜRDİSTAN DEMOKRAT PARTİSİ) ile anlaşmaya varmıştır. Kendi aralarında birlik sağlayamayan iki örgütün PKK faaliyetlerine nasıl son vereceği meçhuldür.

Ayrılıkçı PKK terörü ile mücadelenin çizgilerini çizenlerin, 1992-1993 döneminde özellikle ŞIRNAK,'ULUDERE, BEYTÜ-ŞEBAP, ÇUKURCA, ŞEMDİNLİ, YÜKSEKOVA, ÇATAK, GEVAŞ kent ve kırsalındaki PKK faaliyetleri açısından daha dikkatli olmaları dileğiyle...

BİRİNCİ BOLUM

KÜRDİSTAN VE KÜRTÇÜLÜK

İlk bakışta bir coğrafya parçası ve bir halk bütünlüğü çağrıştıran, üzerinde çok değişik spekülasyonların yapıldığı "KÜRDİSTAN" ve "KÜRT" terimleri, tarihçi ve toplumbilimcilerin açıklık getirmesi gereken bir konu gibi görünmekte ise de aslında "KÜRDİSTAN" ve "KÜRT"lük konularında yapılmış olan yanılgılar dolu araştırma ve incelemelerin ciddi bir biçimde eleştirilmesi gerektiği değerlendirilmektedir.

Bu terimlerin tarihsel ve toplumsal anlamları ne olursa olsun, tarihçi ve siyaset adamları nasıl düşünürlerse düşünsünler bu iki terim çok yaygın olarak 19. yüzyılın başlarından itibaren sık sık kullanılmaya başlanmış, daha doğru bir deyimle "KÜRDİSTAN" ve "KÜRT"lük terimleri belirtilen tarihle politize edilmişlerdir.

O dönemde İngiliz, Fransız ve Çarlık Rusyasının Ortadoğu'daki diplomatları her ne hikmetse birer tarihçi ve sosyolog titizliği ile araştırma ve incelemelere başladılar. Kürdistan ve Kürtlük konularında bir yandan makale ve kitaplar yazarlarken, diğer yandan çeşitli geziler bahane ederek Kürt aşiretlerinin yaygın olarak yaşadıkları bölgelerde dolaşıp ileri gelen aşiret reisleri ve ağalar ile şahsi dostluklar geliştiriyorlardı. Bu kişilere pahalı hediyeler sunuyorlar, dostluklarına güvendiklerine Kürtlerin Türklerden ayrı bir millet olduklarını ve bağımsız bir Kürdistan Devleti kurabileceklerini söylüyorlar, böyle bir teşebbüse "Majesteleri" nin de sıcak baktıklarını, her türlü yardımın kendilerine yapılacağını vurguluyorlardı.

İngilizlerin, Fransızların, Çarlık Rusyasının ve Avrupa'daki diğer

sömürgecilerin misyonerlik faaliyetleri Latin Amerika'da, Afrika'da ve Uzakdoğuda büyük basanlar kazanmıştı. Kısaca, bu konuda bir hayli ustalaşmışlardı. Bu devletlerin Ortadoğudaki elçilik ve konsolosluklarının mensupları aslında birer "Sömürüye hazırlama misyoneri" idi ve görevlerini layıkı ile yerine getiriyorlardı. Böylelikle Ruslar, İngilizler ve Fransızlar 19. Yüzyılın ortalarında "Stratejik Bölge Etütleri" ni tamamladılar.

19. YÜZYILDAKİ KÜRTÇÜLÜK FAALİYETLERİ

İngilizlerin, Fransızların ve Çarlık Rusyasının Osmanlıları Avrupa-dan, Balkanlardan, Kuzey Afrika'dan, bir bütün olarak Ortadoğudan söküp atmak ve daha sonra da Türk varlığına tümden son vermek için çaba sarf ettikleri bu yüzyıl boyunca Kürt aşiretlerinin KÜRDİSTAN ve KÜRTLÜK iddiasındaki isyanları dinmek bilmedi.

Öyle ki; 1804 yılında başlayan aşiret isyanları aralıksız olarak 1886 yılına kadar devam elti. Ancak, burada üzerinde durulması gereken; benzerleri Cumhuriyet döneminde de yaşanan isyanların bir bütünlük arz etmemesidir. İsyanlar adeta aşiret düzeyinde olmuş, biri bastırıldıktan sonra diğerleri başlamıştır.

Bu durumun nedenlerine Cumhuriyet dönemi isyanlarını anlatırken değineceğiz. Bütün çabalara ve oyunlara rağmen sömürgeci güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerin yoğun olması ve Osmanlı yönetiminin bunların farkında olarak çelişkileri kısmen kullanmasından dolayı Avrupa haricinde Osmanlıları pek geriletemediler. Bu arada yüzyılın sonlarına doğru Osmanlı yönetiminin Kürt aşiretleri üzerinde oynanan oyunları fark etmesi neticesinde, başıboş durumda olan aşiretleri Osmanlı toprağı üzerinde emelleri olan bu güçlerin oyuncağı olmaktan kurtarmak ve onları belli bir düzene sokmak, toplumsal hayata yeniden dönmelerini sağlamak maksadıyla bir takım idari reformlar yapılmıştır. "HAMİDİYE ALAYLARI" olayı bu reformların parçasıdır ve kanaati-

mizce eksik bir yapı olmasına rağmen yine de başarılı sonuçlar alınmıştır. Çok uluslu bir siyasi organizasyon olan Osmanlı Devleti içinde Kürt aşiretlerinin idari ve toplumsal yaşamları incelemeye değer bir konudur. Yaklaşık bin yıllık beraberlik ortamında TÜRK'lerle KÜRT'ler arasında "AYRILIKÇI" bir sürtüşmenin görülmemesi bu günkü KÜRDOLOG (!) larca hiç garipsenmemektedir. Bilim adamı iddiasındaki bazı kişiler bu uzun tarihi asla araştırmazlar ve mevcut birkaç isyanla kafaları bulandırırlar. Dersim İsyanlarını temel alarak sömürge teorileri üretirler. Her mahalli ayaklanmanın temelinde sömürgecilik yatıyorsa; Konya, Yozgat ayaklanmaları Anzavur isyanı ve Çerkeş Ethem olayında da "sömürge teorisi" üretmek gerekecektir. Bu kişilerin ucuz kahramanlığın bilim adamlığına yakışmadığını bilmeleri gerekir. Aslında bu ve buna benzer konularda belli çevrelere söylenecek pek sözümüz var ancak bunları şimdilik bir kenara bırakıyoruz. Şimdilik sadece şunlarla yetinelim; Kürtlük konusunda birçok şeyler oluyor ama hiç kimse olup biten bu şeyleri ya görmüyor ya da görmek istemiyor. Dünyadaki hiçbir demokrat ve aydın memleketini ve demokrasisini üç-beş tane teröriste iğfal ettirmez, demokrasi düşmanlarını bilir ve tanır, onu nasıl koruyacağını düşünür. Çünkü aydın gerçekçi olur, ütopik aydın ise rüyalar aleminden uyanıncaya kadar ya bir teröristin kurşununa hedef olur ya da başına bir dipçik darbesi isabet eder.

Bahsettiğimiz gibi Osmanlıların 19. Yüzyılın sonlarına doğru Kürt aşiretler üzerinde oynanan oyunları fark etmeleriyle almış oldukları tedbirler sayesinde isyanlar son bulmuştur. Fakat, Avrupalı sömürgecilerin ektikleri tohumlar uzun vadeli bir strateji içindi. Başta İngilizler olmak üzere Fransa ve Çarlık Rusyası Ortadoğu ve Önasya'ya ilişkin stratejik amaçlar peşinde idiler. Yapmış oldukları faaliyetler ile taktik düzeyde kazançlar elde ediyorlardı ve hem de stratejik hedefler için yatırım yapıyorlardı. Belirtilen güçler bu nedenle büyük imkanlar seferber ederek işi çok ciddi boyutlarda ve profesyonel bir biçimde yürütüyorlardı, hatta bu konularda "Kürdoloji Enstitüleri ve Araştırma Merkezleri" bile kurmuşlardı. Özellikle İngilizlerin çabaları; yalnız Kürt aşiretleri, Ortadoğu, Uzakdoğu, Amerika ve Afrika ile sınırlı değil

dünyanın dört bir yanma dal budak salmıştı. "Üzerinde Güneş Batmayan İmparatorluk" bu şekilde yaşatılıyordu. Bu günkü İngiltere belki toprak büyüklüğü ve maddi zenginliği bakımından eski ihtişamını sürdürmüyor ama eski siyasi anlayışını sürdürmediğini söylemek mümkün değildir.

Özetle; 1900 lü yılların başlarında artık Türklere karşı uygun zaman, zemin ve koşullar oluştuğu taktirde kullanılabilecek KÜRDİSTAN ve KÜRT'lük kozu meydana getirilmiş oluyordu.

KURT'LERİN KÖKENİ

Günümüz Kürtçü Örgütlerinin ısrarla üzerinde durdukları meselelerden birisi de Kürtlerin "ARİ" kökenli olduklarıdır. Bu teoriye göre Kürtler ne sebeple oldukları bilinmez bir şekilde yaklaşık 3000 yıl önce Kuzey Avrupa'dan göç ederek Karadeniz'in kuzeyinden, Hazar Denizi-'nin batısından Mezopotamya ya inmişler ve bu yolculuk bin yıl kadar sürmüş, M.Ö. 1000 yıllarında Mezopotamya'ya yerleşmişler. Daha sonra M.Ö. 600 yıllarında da Asur Devletini yıkıp Med İmparatorluğunu kurmuşlar ve kısa bir süre sonra da Med devleti Persler tarafından yıkılmış ve Kürtler bir daha devlet kuramamışlar. Bu iddia Kürtçenin cümle yapısındaki Hint- Avrupa benzerliği ile desteklenmektedir.

Bu tezin yaratıcıları NİKİTİN, HALFİN, MINORSKY gibi misyonerlerdir. Rus Bilgin- Misyoner'i MARR ise Kürtlerin Gürcülerle akraba olduğunu söylemektedir.

Gayrı ciddi olarak değerlendirdiğimiz Kuzey Avrupa'dan göç konusu bir yana Orta Asya Göçleri üzerinde de yeterli araştırma yapılmadığı kanaatindeyiz. Bu konuda Avrupalılar hep "Attila'nın Kılıcı" ile uğraşmışlar tarihi gerçeklere zaman ayıramamışlardır.

Mevcut Kürt dili onların Türklerle aynı kaynaktan gelmediklerini göstermez.Bilindiği gibi Orta Asya göçleri M.Ö. 5000 yıllarına dayanır.

İlk göç dalgaları kuzeydendir,önce Bulgarlar sırasıyla Finler, Macarlar bu dönemin göçmenleridirler. Şimdi; Bulgarlar, Macarlar ve Finler Orta Asya kökenli kavimler olmalarına rağmen dilleri değişmiştir. Öte yandan M.Ö. 3000 yıllarında Orta Asyadan diğer bir göç dalgası da güneyden batıya doğru ilerlemiş, Afganistan'ı aşarak Hindistan ve Pakistan'ın Kuzeyinden İran'ın güneyinden Mezopotamya'ya ve hatta Anadolu'nun içlerine yayılmıştır.

Anadolu içlerine kadar yayılanlar Kürt aşiretleridir. Bunlarda tıpkı kuzeyden Avrupa içlerine göç eden diğer TÜRKİ' ler gibi değişime uğramışlardır. Bu göçün çıkış ve takip ettiği yol ile ilgili bilimsel ipuçları mevcuttur. Orta Asya'dan yola çıkan Kürt aşiretleri sürekli batıya ilerlemişlerdir. Göç boyunca tarıma dayalı yerleşik hayat söz konusu değildi ve Kürtler hayvancılık yapıyorlardı, yeni bir yurt arayışı içindeydiler. Her büyük göçte olduğu gibi, bu göç sırasında da konakladıkları ve bir müddet kaldıkları yerlerde bir miktar insan bırakıyorlardı. Bu gün Afganistan'da, Kuzey Hindistan'da, Batı Çin'de ve Güney İran'da Kürt kökenli aşiret ve kabilelere rastlamak mümkündür ve hatta daha doğru bir deyişle Türk'ün mevcut olduğu her yerde Kürt'e rastlamak mümkündür. Ama hiç kimse Kuzey Avrupa'dan Beyaz Rusya'ya, Beyaz Rusya'dan Karadeniz'in kuzeyine ve Kafkaslar kuzeyine kadar olan bölgede Kürt kalıntıları olduğunu söyleyemez. Tüm büyük göçlerde gidilecek yer belli değilse ve amaç elverişli bir yurtluk arayışı ise ve bu göç yüzlerce yıl sürüyorsa göç edenler, göç güzergahında mutlaka küçük topluluklar, kalıntılar bırakır. Büyük göçler bu şekilde izah ediliyor. Netice olarak; Kürt aşiretlerinin Kuzey Avrupa'dan değil de, Orta Asya'dan çıktıklarına ve Anadolu'ya yayıldıklarına dair bizce yeterli delil mevcuttur ve bu deliller sadece kalıntılar değildir.

Kürt aşiretleri Anadolu'ya geldiklerinde hayvancılık yapıyorlardı ve pek uygar oldukları söylenemezdi. Yerleşik düzene intikalleri uzun sürdü, ama aynı tarihlerde Mezopotamya'da kökleşmiş ve bir çok alanda çağının çok ilerisinde uygarlıklar bulunuyordu. Bu uygarlıkların kökenleri M.Ö. 5000

yıllarına dayanır, halbuki Kürtlerin Anadolu'ya gelişi M.Ö. 1000 yılları civarındadır. Dolayısıyla göçebe Kürt aşiretleri-

nin 4000 yıllık bir geçmişi olan uygarlık ortamında egemen ulus olsalar dahi dil ve kültür alanında erimemeleri mümkün değildir. Bu kaide bugün için dahi geçerlidir. Osmanlı Devletinde hakim unsur Türkler olmasına rağmen Türk dili ve kültürü neredeyse Arapça ve Farsça içerisinde eriyip yok olacaktı. Kürt aşiretlerinin bölgedeki gelişmiş uygarlıklar içinde asıl dillerinin önemli bir bölümünü kaybederek bölgedeki hakim unsurlardan etkilenmemesi mümkün değildir.

Farsçanın, Arapçanın ve Latin kökenli dillerin etkisiyle yepyeni bir dilin ortaya çıkması ve gramerinin de buna göre şekillenmesi şaşırtıcı ve inanılmaz olmasa gerekir. Afrika'dan Amerika kıtasına getirilen zencilerin çevrenin çeşitli baskıları ile kendi dillerini terk edip İngilizce konuşmaları düşülmesi gereken konulardan birisidir.

MINORSKY, Mezopotamya'nın tarihte kaybolmuş toplum ve medeniyetleri ile Kürtler arasında ilişki kurarak mevcut yapay Kürt Tarihinin ilk adımlarını atmıştır. Kürt yazar E. XAMGİN "İSLAMİYETE KADAR KÜRDİSTAN TARİHİ" isimli kitabında bölgedeki "Musul ve Kerkük'ün Kuzey doğusundaki Barda-Balka 'da bir mağarada taşlardan yapılan av aletleri bulundu" demektedir.

Yazara göre ilk Kürtler GUTİ'lerdir ve MAR, LULU, ELAM, HURRİ, MİTANNİ, KASSİT ve KALDAHAR isimli halklar da GUTİ' lerle aynı köktendir, HURRİ dili bu halklarca konuşulmaktadır. C.BENDER ise; Kürtlerin atı ilk defa binek hayvanı olarak kullandıklarını, kerpici Kürtlerin icat ettiğini, dünyadaki ilk uzunluk ve ağırlık ölçü birimlerinin Kürtler tarafından keşfedildiğini Arkeolog Maurice MEU-LEAU' yu kaynak göstererek belirtmekte, tıpta teşhis-tedavi ikilemini Kürtlerin getirdiğini, ilk rasathaneyi Harran'da Kürtlerin kurduğunu belirterek KASSITlerin petrolden üretilen "BİTUME" maddesini o çağda keşfederek Mısır'a tonu 25 Gram gümüşten sattıklarını bilahare bu maddenin tonunun 160 Gram gümüşe yükseldiğini yazmaktadır. Yazara göre Persler, Grekler ve

Romalılar dev sanat eserlerini Kürt mimar ve mühendislerine yaptırmışlardır.

Bu iddiaların ön yargısız bir şekilde bilim adamlarınca araştırılması

gerekir ancak; Orta Asya'da Yenisey Irmağı kıyısında bulunan yazıtlar

da incelenmeli Bölgede yaşayan ALTI-OGUZlarla komşu İSKİT-SAKA

uruğundan KÜRT İLHANLIĞI'nın 39 yaşında ölen İlhan'ı ALP

URUNGU'nun yazıtına neden Öztürkçe olarak; "BEN KÜRT İLHANI

AI.P URÜNGU'YUM. ALTINLI OKLUĞUMU BELİME BAĞLADIM,

ELİM OTUZ DOKUZ YAŞINDAYIM. HAKANIM, ELİME, SİZLERE

NE YAZIK Kİ DOYAMADIM. HAKANDAN, ELİMDEN NE ÇARE

AYRILDIM." yazıldığı açıklığa kavuşturulmalıdır.

Cevap bulunması gereken sorulardan bir tanesi de Türklerin bulunduğu yerlerde neden Kürtler de bulunmaktadır sorusu olmalıdır. Türk kökenli Macaristan'ın 9 vilayetinde Kürt ismiyle anılan köyler mevcuttur. Macar Türkolog Nemeth, Macar oymaklarının dokuz tane olduğunu söyleyerek isimlerini KABAR, KÜRT, GYARMAT, TA-RYAN, YENE, KER, RESEİ, NİYET, MEF-YER olarak belirtmektedir.

Sırası gelmişken belirtmekte fayda vardır, amacımız Kürtlerin Türk olduğunu veya olmadığını ispatlamak değildir.

Böyle bir araştırma ve çabayı şu anda gereksiz görüyoruz. "KART-KURT" teorileri ve "DAĞ TÜRKÜ" açıklamalarına da katılmıyoruz. Ortada binlerce yıldır içice yaşayan ve sırası geldiğinde omuz omuza beraberce düşmana karşı savaşarak Türkiye Cumhuriyetini kuran, tüm değer yargıları birlikte olan insanlar söz konusudur. Ayrıca günümüzde Kırgız, Kazak,

Türkmen ve Özbeklerle de tercüman aracılığıyla anlaştığımız unutulmamalıdır. Bizim sorunumuz dağdaki, köydeki, şehirdeki Kürt değildir.. Gelecek bölümlerden de anlaşılacağı üzere Türk'ü Kürd'e Kürd'ü Türk'e ve hatta hayasızlıklarını daha ileri götürerek Kürd'ü Kürd'e kırdıranlarladır. Marxizm-Leninizm gibi çağdışı ve ilkel paravanların arkasındaki sözde Aydın ve sözde Liderlerle, İngiliz çıkarlarına kaça satıldığı belli olmayan haysiyetsiz Demokrat bozuntularıyladır. Doğu ve Güneydoğu'da yaşanan hadiseleri batıdaki insanımızı bir tarafa bırakın Kürt olarak isimlendirilen insanlar da anlamamaktadır, bilmemektedir. Bir takım kişiler Kürt insanını ya İran'a ya Irak'a ya da Suriye'ye satmakta, bu insanlar 6-7 yılda bir iflah

olmayacak derecede darbeler yemektedirler. Lozan'ın doğal sonuçları

dır bunlar. Çağdaş LAWRENCE'ler toplumumuzu kamplara bölmüş

durumdadır. Otonomi yanlıları bir tarafa, Federasyon yanlıları bir tarafa,

sözde bağımsızlıkçılar bir tarafa çekip durmaktadırlar. Sorunumuz, işte

bu işportacı mahluklar ve onların azgın patronlarıyladır.

20. YÜZYILIN BAŞINDAKİ KÜRTÇÜLÜK FAALİYETLERİ

Birinci Dünya Savaşı neticesinde Osmanlı hakimiyeti Balkanlarda Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da tamamen son buldu. Anadolu dahi emperyalistlerin işgal planlarına dahil edilerek uygulamaya geçildi. Planlarda ilgi çekici bir durum vardır; Anadolu'yu işgal planları yapılırken Türkleri zor durumda bırakmak ve birliği parçalamak için, İngilizler masa başında Doğu Anadoluda "MANDA YÖNETİMLİ KÜRT DEVLETİ" fikrini ortaya attılar. İşin ilginç tarafı o planlar yapılırken bu konuda hiçbir Kürd' ün talebi söz konusu değildi. Planların yapıldığı yerde hiç bir Kürt heyeti veya bireyi bulunmuyordu. Bu eksikliği fark etmiş olacaklar ki, hemen meşhur misyonerlerini göndererek Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da propaganda çalışmalarına başladılar. Altınlar dağıtıldı vaatler verildi. Fakat

Osmanlı Devletinin karşı karşıya bulunduğu felaket, Anadolu insanını o denli etkilemişti ki insanlar bu felaketin yaratıcılarının altın ve vaat dağıtıcıları olduğunu anlamakta gecikmediler. Bu koşullarda İngiliz propagandası yandaş bulamadı. Zaten kısa bir süre sonra İngilizler bu faaliyetlerini aniden durdurdular. Çünkü Anadolu'daki matem havasının yarattığı sessizlik, İngilizler başta olmak üzere işgalcilerin başka planlar yapmalarını gerektirmişti.

Anadolu insanı bitmiş gözüküyordu ama sonuçta KÜRDİSTAN ve

KÜRTLÜK kozu taktik düzeyde ikinci defa İngilizler tarafından

kullanılamamıştı. .

Bu noktada tarihi bir gerçek su yüzüne çıkmıştı; bölge insanı ve aşiretlerinde özde bir Kürdistan ve Kürtlük hayali ile buna bağlı olarak bir Kürtçülük faaliyeti söz konusu değildi. Başta İngilizler, kısmen Fransızlar ve Çarlık Rusyasının çabalarıyla yapay olarak oluşturulan bir Kürdistan ve Kürtlük söz konusu idi. Bölgenin kendine has özelliklerini kendi siyasi amaçları doğrultusunda kullanmak istiyorlardı. Eğer bu faaliyetler 19. Yüzyıl boyunca bir takım pratik sonuçlar doğurmuşsa bunlar tamamen aşiret reislerinin kendi aralarındaki ve merkezi hükümetle olan rahatsızlıklarda güç sahibi olabilme çabaları, kendilerine sunulan maddi menfaatlerin büyüklüğü, hatta biraz da 19. Yüzyıldaki Osmanlı Islahat Hareketleri sonucu oluşturulan askerlik ve vergi yasalarına duyulan tepkilerin yansımalarıdır. Kaldı ki, emperyalistler o dönemde sadece Kürtleri kışkırtmak, onları Osmanlılar için sorun yapmak peşinde koşmadılar. Aynı dönemlerde Balkanları, Kuzey Afrika'yı ve Ortadoğu Araplarını da kışkırttılar. Bu nedenle, Balkan milletlerinin ve Arapların Osmanlı Devletine baş kaldırmalarını anlamak mümkündür, hatta Anadolu'daki Ermeni ve Rum azınlıkların ayaklanma çabalarını da anlamak mümkündür fakat özellikle İngilizler işi o derece ileriye götürdüler ki; Konya'daki, Yozgat'taki Türk aşiretlerini ve hatta Osmanlı Devletini kuran aşiretleri dahi isyana teşvik ettiler. İş bu noktaya kadar getirilmişken Kürt

aşiret ayaklanmalarına hiç kimsenin bir diyeceği olamaz ve hiç kimse "Kürtler neden devlete baş kaldırdı ?" diye sormamalıdır. Bu konuda ısrarlı olmak işgüzarlıktan öteye tarihi şekillenmeleri, toplumsal gelişmeleri ve Ortadoğu'da oynanan oyunları bilmemek anlamını taşımaktadır.

CUMHURİYET DÖNEMİ AYAKLANMALARI

İşgalciler, bütün masabaşı hesapları boşa çıkıp da kısa bir sürede Anadolu'dan geri çekilmek zorunda kalınca, Türkiye Cumhuriyetine karşı LOZAN'da çözülemeyen bir çok ihtilaflı konuyu kendi yararlarına sonuçlandırmak için yine tarihi kozları olan KÜRDİSTAN ve Kürtlüğü

masaya sürdüler. 1925 yılında MUSUL-KERKÜK sorunu diplomatik yollardan çözümlenmeye çalışılırken ŞEYH SAİT AYAKLANMASI patlak verdi. Kısa bir sürede bir çok yere yayıldı. Aslında bu ayaklanmanın bir çok toplumsal sebebi vardır. Başlı başına bir araştırma ve inceleme konusudur.

Çerçeve olarak şöyledir; Şeyh Sait ayaklanması her ne hikmetse, Türkiye'nin Musul ve Kerkük üzerindeki haklarından feragat etmesin- den, hatta bu yönlü görüşmelerin başlamasından sonra sona erdi. Gerçekte böyle bir hadiseyi basit bir iki cümle ile atlatmak, "şöyle oldu da-böyle oldu" gibi sözlerle geçiştirmek doğru değildir. Ama işin özü bu iki basit cümlede yatmaktadır. Bu çerçeve içersinde sorun analiz edildiği taktirde doğru sonuca varılabilir. Şeyh Sait ayaklanmasını tarihsel, sosyal, kültürel, ekonomik, siyasi yönleriyle ve yüzlerce sayfa tutabilecek açıklamalar ile de izah etmek mümkündür. Biz bu ayaklanmayı geniş olarak ele almayacağız ama şu kadarını söylemek de zorunludur; Osmanlı Devleti ihtişamlı dönemlerinde Anadolu'daki Türk ve Kürt aşiretleri üzerinde devlet olmanın gereği olarak hiçbir maddi külfet getirmemişti. Buralarda ne doğru dürüst bir vergi topluyordu ne de halka zorunlu askerliği dayatmıştı. Ancak, ne zaman ki Osmanlı Devleti gerileme dönemine girip Avrupa'da, Afrika'da ve Ortadoğu'da büyük sorunlar ile karşı karşıya kaldı işte o zaman öz kaynağına döndü, bir takım düzenlemeler yaparak o zamana kadar devletin hiçbir külfetine katlanmamış Anadolu insanına düzenli vergi ve zorunlu askerliği dayattı. Anadolu'daki Kürt isyanlarının dış sebepleri İngiliz,

Fransız ve Rus kışkırtmaları ise, iç sebepleri de ZORUNLU ASKERLİK ve VERGİ olayıdır.

O dönemlerde halkın vereceği vergiyi aşiret reisi, ağası, miri belirleyip topluyordu. Askere gidecekleri de bunlar belirliyorlardı. Daha önce halkın vergisini kendi cebine atan, halkı kendi askeri gibi kullanan aşiret reisi, ağa veya mir devletin yeni düzenlemeleri üzerine gücünde ve imkanlarında azalma gördü, huzursuzluk yaratmaya başladı. 19. Yüzyıl isyanlarının özü bu şekildedir. Cumhuriyet dönemi reformlarında ise ağa, aşiret reisi tamamen devreden çıkarak şifadan bir vatandaş

durumuna iniyordu, artık tüm imtiyazlarını kaybetmiş oluyordu. Uzun süre İstanbul'da üslenmiş olan ve İngiliz mali pazarlayan komisyoncular el altından "DİNSİZ DEVLET" propagandası ile yeni düzene tepki gösterdiler. Bu komisyoncu kesim gümrük yasası ile imkanlarını ve haksız kazanç yollarını yitirmişlerdi.

İngiliz Hükümetinin işe el koyması ile "ŞERİAT DEVLETİ İSTİYORUZ" propagandasına bir de Kürtlük ve Kürdistan ilave edildi. Fransa ile HATAY meselesi diplomatik zeminlerde konuşulup tartışılırken tamamen Fransa'nın himayesinde oluşturulan "HOYBUN" cemiyeti ŞAM'da kurmuş olduğu karargahında yeni bir Kürt isyanının hazırlıklarını yapıyordu. Kişisel niyetleri, birey, grup düzeyindeki arzu ve istekler ne olursa olsun genel strateji böyle idi. Hiçbir masum çaba, hizmetinde bulunduğu stratejinin niteliğini, genel amacını, asıl hedefini ve sonuçlarını değiştiremez.

Nitekim; HOYBUN Cemiyetinin maddi ve manevi desteğiyle Nuri SAİT liderliğindeki AĞRI İSYANI bu temelde gelişti. Ağrı'nın bilmem hangi köyünden olup da isyan içersinde yer alan bir Kürdün elbette ki Fransız çıkarlarıyla ilgisi yoktur. Onun isyan içersine çekilmesi apayrı bir dramdır. Ama aynı Kürt objektif olarak genel strateji içinde ve onun hizmetindedir. Hadiselerin bu yönünü görmek ve bu temelde yaklaşmak sanırım birçok şeyi gün ışığına çıkaracaktır. Ağrı'da isyanın bastırılmasından sonra bu sefer

farklı bir zeminde ve farklı insanlarla DERSİM isyanı gündeme getirilmiştir.

Fransızları isyanlar konusunda parça parça da olsa inatçı olmaya iten sebep; Şeyh Sait isyanıyla İngilizlerin Türkiye'den kopardığı büyük tavizlerdi. Üstelik HATAY sorunu MUSUL-KERKÜK sorunundan aşağı kalır değildi. Hatay toprakları stratejik yönü bir tarafa neredeyse Ortadoğudaki küçük bir ülkenin toprakları kadardı. Şu hususa dikkat etmekte yarar vardır; İngilizlerin desteklediği isyan bölgeleri, liderlikleri, isyan biçimleri farklı; Fransızların desteklediği AĞRI isyanı bölgesi, insanları, isyanın liderliği çok daha farklıdır. Aynı şekilde İngilizlerin perde arkasından yönlendirdikleri DERSİM isyanı her şeyi ile bambaşka

bir yapı arz etmektedir. Bütün isyanlarda destekleyiciler bölgede bir Kürt devleti kurmaktan ziyade Türkiye'yi bu hassas konuda tedirgin etmeyi, panik içersine girmesini sağlamayı amaçlamışlardır. Bu nedenle nereyi uygun görüyorlarsa, nerede şartlar ve çelişkiler oluşmuş ise oraya el atıyorlar, işi bir bütün olarak ciddiye almıyorlardı. Bir yerde adeta oyun oynuyorlar fakat bu oyunun trajik sonu onları ilgilendirmiyordu.

İlerki bölümlerde bu oyunların senaristleri, yönetmenleri, baş oyuncuları ve figüran konumundaki Kürdün durumu sık sık gözler önüne serilecektir.

Cumhuriyet döneminde birçok küçük mahalli isyan olmuştur. Onlar daha hazin ve daha düşündürücüdür. Bu isyanlar; SASON'da, MUTKİ' de, ERUH'ta, PERVARİ'de olmuştur ama muhtevaları üç aşağı beş yukarı hep aynıdır.

Bir zabıta olayı olmuştur, kanun kaçaklarını takibe çıkılmıştır, kanun kaçağı kişi veya kişiler saklanabilmek için çeşitli duygu sömürüleriyle kendi aşiret veya kabilesini örtü olarak kullanmıştır, bu nedenlerle takipteki müfrezelere saldırılmıştır, komutanı veya birkaç er şehit edilmiştir. Peşinden çok tabii olarak takviye kuvvetler gelmiştir bunun üzerine ilk olaylara katılanlar çevrelerine; "Aman kaçın! Devlet evimizi başımıza yıkacak, hepimizi kurşuna dizecek, dağa çıkın karşı koyun!" demiş ve ahali

daha ne olup bittiğini anlamadan panik içinde kadın, çocuk, genç, ihtiyar dağa çıkıvermiştir. Bunu gören mahalli yöneticiler halk ayaklandı diyerek daha büyük kuvvetlerle onların üzerine gitmişlerdir.

Karşılıklı diyalogsuzluk ve güvensizlik sonucu işler bir anda arapsaçına dönüşmüştür. Devam eden güvensizlik ortamında meydana gelen bir yığın çirkin gelişmeler olmuştur. Dağa çıkanlar asker öldürmüştür, asker objektif olarak asi konumundaki halktan insanları öldürmüştür, neticede sulh ve sükun ortamının sağlanması ayları hatta yılları bulmuştur. Bu süre içersinde sürgünler, tutuklamalar doğal olarak söz konusudur. Yıllardır bilinçli bilinçsiz ağızlarda sakız edilen "DOĞUDA JANDARMA DİPÇİĞİ" ve "KOMANDO ZULMÜ" nün esprisi burada yatmaktadır.

Doğu ve Güneydoğu insanını çirkin emellerine alet eden güçlerin ve onların bencil uşaklarının Kürt insanına kader olarak hazırladıkları ortam budur. Bu durumdan yöneticilerin hiç suçu yok mudur? Elbetteki vardır! Suç; bölge sorunlarının ana esprisini kavrayamayan, bölge ile ilgili bilgilenmede yetersiz kalan, bunun için ileriye yönelik kapsamlı bir MİLLİ POLİTİKA geliştirmeyen organlarındır.

Burada yeri gelmişken Türkiye Cumhuriyetinin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki fonksiyonuna değinmek istiyoruz; Osmanlı Devleti Milli bir devlet değildi. Dolayısıyla hakimiyeti altındaki topraklarda Milli Devlet Politikası yürütmüyordu ancak, Türkiye Cumhuriyeti MİSAK-I MİLLİ sınırları içinde kurulmuş Milli bir Devlettir ve bunun içinde de Ulusal egemenliği yurt sathında tesis etmek durumundadır. Ulusal Egemenlikteki kastımız şudur; bir devlet eğer kendine Milli Devlet diyorsa sınırlan içinde kültürel, iktisadi, siyasi ve netice olarak da Askeri egemenliğini tesis etmelidir. Cumhuriyet dönemi boyunca Türkiye Cumhuriyetinin Hakkari ilindeki Kültürel Egemenliğinden bahsedilebilir mi? Ana dili ne olursa olsun hatta, ana dilde radyo-TV yayınları ve oku] imkanı olsa bile bir Hakkarili kendisini ne kadar Türk vatandaşı saymaktadır. Türkiye Cumhuriyetinin Hakkari'deki ekonomik egemenliği ne kadardır? Türk mali sisteminin, ekonomisinin iyi veya kötü durumda olması onu ne kadar ilgilendiriyor? Bir bankanın iflasından veya borsadaki dalgalanmalardan ne

kadar etkileniyor? Yine bir Hakkarili kendisini Türk siyasi hayatına ne kadar adapte etmiştir, seçme ve seçilmeyle ne kadar ilgilidir. Hangi partinin iktidar olacağı onu ne kadar ilgilendiriyor, bir aile değil, bir kabile değil bütün bir aşiret neden topyekün bir partiye oy veriyor? Bu sorulara içten ve dürüst bir şekilde karşılık verdiğimizde göreceğiz ki; örnek il olarak aldığımız Hakkari'de TC'nin kültürel, siyasi, ekonomik egemenliği tesis edilmemiştir. Dolayısı ile bu ilde TC'nin egemenliği şekli ve sözdedir. Bu sorular bölgenin bütün illeri için sorulabilir, bütün Güneydoğu illeri örnek olarak alınabilir.

Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren bölgenin özelliği, istismara açık oluşu ve üzerinde oynanan oyunlar dikkate alınarak özel önem verilmesi

gerekiyordu. Milli Devlet olmanın gereği olarak bu devlet sahası içinde oluşturulmaya çalışılan modern uluslaşmaya tüm unsurların adaptasyonu sağlanmalıydı. Ortadoğu gibi bir yerde jeopolitik konumu önemli bir Türkiye'de böylesine hassas bir konuyu elli yıl ertelemek çok büyük bir yanlışlık ve affedilmez bir hatadır.

Kürdistan ve Kürtlük meselesi sadece Türkiye'de değil, İran ve Irak' ta da ortaya çıkmıştır. Bu hadiselerin arkasında İngilizler vardır.

İngilizler Türkiye'ye karşı planlarını gizli kapaklı yürütürlerken bu ülkelerde gizliliğe hiç gerek duymamışlar ve olayları tezgahlamışlardır..

Kürt insanı insafsızca kullanılmıştır. Hele bir Şeyh Mahmut BERZENCİ hadisesi vardır ki; İngilizlerin Kürtlere bakış açısını, aşiret reislerinin Kürtleri kendi bencil çıkarları için nasıl peşkeş çektiklerini ve nelere layık gördüklerini anlamak için yeterlidir. Bu ibret verici hadise şöyle gelişmiştir: Bilindiği gibi Irak, Osmanlılardan sonra İngiliz Manda Yönetimine girmiştir. Iraktaki Arap yöneticiler İngiliz egemenliğini azaltmak, kendi otoritelerini genişletmek için bir takım faaliyetler içine girdiklerinde, İngilizler Iraktaki Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları kuzey bölgesine hemen adam, para ve silah göndererek Kürt aşiretlerinin dini lideri durumundaki Şeyh Mahmut BERZENCİ ile temasa geçerler. Şeyhe

"Hakimiyetin altındaki aşiretlerle sen de pek ala bir emirlik veya krallık kurabilirsin, bu konuda sana her türlü güvenceyi veriyoruz" denir. Mahmut BERZENCİ'de bunun üzerine kendisine bağlı aşiretleri Irak yönetimi aleyhine isyana teşvik eder. İsyan başlayıp Araplar zor duruma düşünce bu sefer İngilizler Arap yöneticilere "Eğer manda yönetimini istemezseniz yönetimi şeyh Berzenciye teslim edeceğiz" derler, bunun üzerine Arap yöneticiler bağımsızlık konusunda geri adım atarlar ve İngilizler de kendi piyonları olan Mahmut BERZENCİ'yi yakalayarak Hindistan'da ikamete mecbur ederler. Aradan zaman geçiyor ve Arap yöneticiler yeniden bağımsızlık isteklerini dile getiriyorlar. Bunun üzerine İngilizler tekrar Şeyhi Hindistan'dan getirip Kuzey Iraktaki aşiretlerin içine salıp tekrar isyana teşvik ediyorlar. Araplar tekrar geri adım atıyorlar ve İngilizler Şeyhi tekrar Hindistan'da misafir(!) ediyorlar.

Daha sonra üçüncü sefer Şeyh BERZENCİ'ye isyan bayrağı açtıran İngilizler, bu isyanı bizzat kendileri Birleşik Krallığın hava kuvvetlerini kullanarak bastırıyorlar. Bu trajikomik hadise sonucu onbinlerce Kürt ölmüş, bir o kadarının evi başına yıkılmış, bir kısmı da korkudan yıllarca çoluk çocuğu ile dağlarda kaya kovuklarında her türlü çağdaş imkandan mahrum yaşamıştır. Sonra ne olmuştur? Sonra; İngilizler bölgeden çekilmiş, bağımsız Irak devleti kurulmuş fakat Kürdün kaderi değişmemiştir.

İngilizler aynı senaryoyu 1929 yılında İran-Sovyet dostluğunu parçalamak için İranlı Kürtlerin lideri İsmail SİMKO'yu İran'a karşı ayaklandırmak suretiyle tezgahlıyorlar. Şah'ın İngilizlere yanaşması, petrol imtiyazlarını onlara vermesi üzerine isyan bastırılıyor. Netice; yine onbinlerce ölü!

Bizce bu olaylarda kabahat, aşiret fertlerinin değil, onbinlerce insanın hayatına malolan ve o insanların toplumsal hayatlarında derin yaralar açan senaryoların tertipçileriyle, kendi insanını koyun sürüsü gibi güden ve onları birtakım süfli menfaatler için peşkeş çeken şeyh, ağa ve aşiret reislerinindir.

İkinci Dünya Savaşı sonlarında Sovyetlerin kurduğu MAHABAT KÜRT CUMHURİYETİ'nin kuruluşu ve dağılışı iyi bir incelemeye tabi tutulursa Sovyetler Birliğinin de ezilen halkların ve sınıflanıl savunucusu olduğunu iddia etmesine rağmen, Kürtleri çıkarlarına nasıl alet ettiği çok iyi anlaşılacaktır. Ayrıca 1958 yılından 1974 yılına kadar yine Sovyetler Birliğinin özellikle Irak Komünist Partisi ve Irak Hükümetleri aracılığı ile Irak Kürtlerine oynadıkları oyunlar tüyler ürperticidir.

Netice olarak; Kürdistan olgusu ve Kürtlük fikri tarihsel ve toplumsal temelleri ne olursa olsun, esas itibariyle 19. yüzyılın başlarında İngiliz, Fransız ve Rusların hayatiyet verdiği birer olgu olarak ortaya çıkmış ve bu temelde şekillenmiştir.

Böyle bir izah şekli belki bazı insanları tatmin etmeyebilir ve belki de kızdırabilir, işte o zaman baştan beri sıraladığımız olayın belgeleriyle,

tanıklarıyla, dürüstçe bilimsel bir tarzda incelenip araştırılması gerekir. Böyle yapıldığı takdirde inanıyoruz ki; sonuç yine özetlediğimiz gibi ortaya çıkacaktır. Yeter ki ön yargılı ve art niyetli olunmasın.

1960'LI YILLARDA TÜRKİYE'DE GENEL DURUM VE KÜRTÇÜLÜK

Cumhuriyetin ilk yıllarında bir köylü toplumu olan ve ağırlıklı olarak tarımla uğraşan Türk toplumu, 1950'lerden itibaren alt yapı yatırımlarına başlamış ve 1960'lı yıllarda da sanayileşme yoluna girmiştir. Sanayileşme hamlelerinin doğal bir sonucu olarak toplumun sosyal yaşantısında büyük değişiklikler söz konusudur. Bu değişmeler, öncelikle kültür ve düşünce alanlarında kendisini göstermiştir. Eskinin kapalı olan toplumunun yerine dünyaya açılmış, uluslararası temaslar arayan, gelişmelerden günü gününe etkilenen bir toplum oluşmaya başlamıştır.

Düşünce ve kültürdeki değişimlere etki eden en önemli olgu siyasi yapıdaki değişimdir. Dönem içinde siyasi hayatta çok partili sistem yavaş da olsa yerine oturmaktadır ve çeşitli görüşler kendilerini değişik siyasi

partilerde ifade etmektedirler. Çeşitli ideolojik akımlar, dernekler ve sendikalar çevresinde kümelenebilmektedirler. Sol yayınlar kanalı ile devrimci akımlar öğrenilmekte ve gençlik içerisinde tartışmalara neden olmaktadır. Fransa'daki gençlik hareketleri, Latin Amerika'daki Gerilla mücadeleleri idealize edilmiş şekilleriyle neredeyse günü gününe takip edilebilmekte ve kitleler yoğun olarak etkilenmektedirler. Çeşitli örgütler de doğal olarak Türkiye'de benzeri hareketleri organize edip eylemler yapmaktadırlar. Bu arada o tarihlerde yasadışı olan TKP (Türkiye Komünist Partisi), ideolojik teorik destek sağlamak amacıyla dünyadaki tüm Marxist-Leninist eserlerin tamamına yakınının Türkçeye çevrilmesine ön ayak olmaktadır. Parlamentodaki Türkiye İşçi Partisi ise gençlik ve işçi hareketlerinin duygu sömürüsünü yapmakla meşguldür. Diğer partiler de mevcut işçi ve gençlik hareketlerinin

sebepleriyle ilgileneceklerine olayların üzerine gitmek için asayiş tedbiri geliştirmektedirler. Gençlik, sol'un her tonuna bir moda akımı gibi sahip çıkmaktadır. Doğulu gençliğin önemli bir bölümü ise, solculuğun etkisiyle ve aynı zamanda Irak'taki BARZANİ hareketinin bir kolu olan TKDP (Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi)'nin ruhuyla kurulmuş olan DDKO (Doğu Devrimci Kültür Ocakları) etrafında örgütlenmektedirler. 19601ı yılların sonunda gençlik hareketlerinin bazı üç noktaları sorumsuzca siyasi maksatlara alet edilmeye başlandı. Bazı kesimler gençliği iktidar emelleri doğrultusunda kullandılar, bazıları da gençliğin durumunu öne sürerek darbe planları yapmaya başladılar. İşte bu durumda iş boyut değiştirdi ve bilinen 12 MART muhtırası gündeme geldi. Genelde TİİKP,THKO, THKP-C gibi sol örgütler ile DDKO isimli Kürtçü örgütün uç noktaları tasfiye edilince, geçici bir sessizlik ortamı sağlanmış oldu.

Dönemin Kürtçülük faaliyeti; Irak'taki BARZANİ hareketinin sempatizanlarınca ve kısmen I-KDP (Irak Kürdistan Demokrat Parti-si)'siyle organik bağ içindeki T-KDP ile birleşik hareketten ve hem de Türkiye'deki genel solculuktan etkilenen üniversiteli gençlikle doğulu okumuşların kurmuş olduğu DDKO faaliyetleridir.

T-KDP daha çok aşiret ileri gelenleri ve mollalarla ilişkilidir. Propaganda konuları BARZANİ'nin faaliyetleridir. Faaliyet sahaları MARDİN, HAKKARİ, SİİRT, BİTLİS, VAN ve kısmen DİYARBA-KIR'dır.

DDKO ise belirttiğimiz gibi daha çok üniversite gençliği ile Kürt kökenli avukat, doktor ve yeni politika heveslilerinden meydana gelmektedir. Bunlar, "Doğuya yol, su, elektrik vs.", "Komando zulmüne son" gibi sloganlarla bölgede isim yapma çabasındaydılar ve "AYDIN" olmanın gereğini bu şekilde yerine getiriyorlardı. Faaliyet sahaları DİYARBAKIR, SİLVAN, SİVEREK, AĞRI vs. gibi yerlerdi.

Bu dönem Kürtçülüğü tamamen o günün şartlarının doğal sonucu olarak filizlenmiştir.

1970'Lİ YILLARDA GENEL DURUM VE KÜRTÇÜLÜK

Her ne kadar 12 MART muhtırası ve onu takip eden iki yıl boyunca bir sükunet ortamı sağlanmış ve 1973 yılında seçimlere gidilmiş ise de mevcut sessizlik yanıltıcı olmuştur.

Bu süre zarfında ülkenin kaderinde söz sahibi olanlar, geçmişin sağlıklı bir değerlendirmesini yapamamış ya da yapmamışlardı. 1960'1ı yılların sonlarından itibaren çalınan tehlike çanlarına kulaklarını her nedense tıkamışlardı. Halbuki 1974 yılından başlayarak 1976-77 yıllarında tırmanan ve 1980'de doruk noktasına çıkan olayların ilk işaretleri, 1968-71 yılları arası yaşanan olaylardır. Bu yılların bilinçli bir analizi yapılsaydı, tamamen toplumsal bir değişim geçirmekte olan Türk insanı ve onun en dinamik kesimi olan Türk gençliği bu değişimin yaratmış olduğu süreci sağlıklı bir şekilde atlatabilecekti. Gençlik bu dönemde adeta heba edilmiştir, dolayısıyla bir sürü hastalığı bağrında taşıyan bir sürecin sonunda yığınla komplikasyon toplum bünyesine, özellikle gençlik kesimine doğusuyla ve batısıyla musallat olmuştur.

O günlerin gençlik önderleri olan Deniz GEZMİŞ, Mahir CAYAN, İbrahim KAYPAKKAYA ve benzerlerinin hayatları basın tarafından

dramatize edilerek birer efsane ve dönemin gençliği için put haline getirilmiştir. Bir yığın toplumsal ve sosyal problem ile karşı karşıya bulunan ve değişim süreci kaygan bir zeminde bulunan gençlik ise, gerçekçi perspektiflerden yoksun olduğundan efsanelerin peşinde yürümeyi tek ve en doğru yol olarak benimsedi. Halbuki Türk Toplumu o gençlikle ve o dinamizmle neler elde etmezdi. Bu yapısal değişim sürecine hazırlıksız girilmesi yirmi yıl gibi çok uzun bir zamanı kaybetmemize yol açmıştır. 1974 yılında ortaya çıkan irili ufaklı sayıları elliyi bulan gençlik örgütleri 19601ı yılların sürgünleridir. Fakat TKP hariç! TKP'nin konumu çok farklıdır. 1921 yılında 3. Enternasyonal kararı ile kurdurulmuştur. O zamanlar 3. Enternasyonal tamamiyle SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) ile özdeşti, SBKP ile 3. Enternasyo-

nalin almış olduğu kararlar tamamiyle aynı idi. Bu dönemde 3. Enternasyonal; Sovyetler Birliğinin içinde bulunduğu yalnızlık çemberini kırmak, kendisine düşman olan gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi hareketlerini organize etmek, bu kesimlerde Sovyetler Birliği sempatisi uyandırmak ve bu şekilde hükümetlerin Sovyetlere olan düşmanca tutumlarını frenlemek hatta dengelemek maksadıyla Komünist Partiler kurdurdu, var olanları yeniden şekillendirdi. Ayrıca gelişmekte olan ülkelerde de anti kapitalist bir kamuoyu oluşturmak amacı güdülüyordu. TKP bu stratejinin bir gereği olarak Türkiye'de kurdurulmuştur. Yani belli bir amaç ve belli bir görev için oluşturulmuştu, bu nedenle diğer sol örgütlerden ayırt edilmelidir. Diğer sol örgütler ülkedeki sosyo-ekono-mik şartların doğal tepkimeleri olmalarına rağmen, TKP bu tür hareketlerin serpilip büyümeleri için ortamı daha da olgunlaştıran, ideolojik malzeme temin eden bir görev üstlenmiştir. Dünyadaki bir çok Komünist Partisinin kuruluş esprisi budur. Buna rağmen yine dünyanın birçok yerinde KP'leri rollerini değişik oynamışlardır, kimisi şartlar son derece olgunlaştığında devrimlere öncülük yada ortaklık etmiştir, kimisi ise radikal grupları geriden desteklemiştir. Ancak, her durumda da klasik marxizmden ya da öznel devrimci teorilerden çok, Sovyetler Birliği Komünist Partisi politikalarını ön plana almışlardır. Sovyet politikaları adeta tabu haline getirilmiştir. Zaten bu olay Sovyetlere bağımlı Komünist Partilerinin

kuruluş felsefesidir. Öte yandan TKP öncülük ettiği devrimci ortama tümden hakim olma gücünü de gösterememiştir.

Bu açıklamayı yapmamızın nedeni; PKK olayının ortaya çıkış sebeplerini iyi kavrayabilmeye yardımcı olmaktır.

19701i yıllarda ortaya çıkan TKP dışındaki örgütler,1968-1971 yılları arasında kurulan THKO, THKP-C ve TİİKP'nin türevleriydi. Yine Marxizm- Leninizm'i "Kürdistan Koşullarında yorumlayan" Kürt solu TKDP ve DDKO'nun uzantılarıydılar. Fakat PKK 1970'li yılların toz duman olmuş ortamı içinde tıpkı TKP gibi belli bir amaç için 1921'lerde olduğu gibi kurdurulmuştur. TKP'yi belirttiğimiz gibi başını SBKP'nin

çekmiş olduğu 3. Enternasyonal hayati önemdeki bir stratejinin gereği olarak ve fakat sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok yerinde kurdurmuştu. PKK'yı kim, niçin ve hangi amaçla kurdurmuş olabilirdi?

PKK'nın kimin tarafından ve ne amaçla kurdurulduğunu izah etmeden önce onun oluştuğu özel ve genel şartlar ile gelişim seyrine bakmak gerekir. Böylece onun kimler tarafından ve ne amaçla kurulduğu daha iyi anlaşılabilecektir. Sanırız 1970'1i yıllardaki dünyanın, bölgenin ve ülkemizin durumuna kısaca bir göz atmak yeterli olabilir.

1970'1i yılların başları soğuk savaşın bir kez daha tırmandığı, özellikle ABD ile Sovyetler Birliği arasında her alanda kıyasıya bir mücadelenin yaşandığı dönemdir. Ortadoğu ise bu iki gücün en çatışmalı alanlarının başında gelmektedir. Amerika Birleşik Devletleri için Ortadoğuda en sağlam mevzi İsrail olmasına rağmen; Sovyetler Birliği için Filistin meselesi ve bu meselenin etrafında kümelenen güçler bir tutunma noktası olmaktadır. Ancak, bu güçlerin tutarsızlığı, Filistin meselesinin yavaş yavaş popülaritesini kaybetmeye başlaması, hızının giderek yavaşlaması, daha doğrusu giderek bir çıkmaz içine girmesi SB için bazı tedbirleri acilen gerektirmektedir. Öte yandan Türkiye batı ittifakı içinde yer almasına rağmen Kıbrıs sorunu nedeniyle batıyla karşılıklı geçimsizlik havası oluşmaya başlamıştır. Bir yandan Sovyetler Birliği Ortadoğuda yeni köprü

başları oluşturmaya çalışırken, başta ABD olmak üzere batı ittifakı Türkiye'yi her alanda cezalandırmak istemektedirler. Yine bu dönemde Lübnan iç savaşı başlıyor ve sorunun çözülmemesi için bütün dünya el birliği ediyor, aynı yıllarda Türk diplomatlarına karşı yaygın Ermeni Terörü baş gösteriyordu. Silah kaçakçıları Bulgaristan ve Suriye ye üslenerek Türkiye'yi silah deposu haline getiriyorlardı. 1975 yılından itibaren de terör Türkiye'de süratle tırmanmaya başlamıştı. Bu gelişmelerin yaşandığı bir ortamda 1973 yılında fikir düzeyinde birtakım oluşumlar içersinde olan Abdullah OCALAN isimli bir üniversiteli, sessiz sedasız Ankara'da üniversite gençliği içersinde kadro çalışması yapmaktadır. 1976 yılında yeterli sayıya ulaşan A. ÖCALAN, gruba KD (Kürdistan Devrimcileri) adını vermiştir.

KÜRDİSTAN DEVRİMCİLERİ İSİMLİ GRUBUN ŞEKİLLENMESİ

KD (Kürdistan Devrimcileri) Grubu Ankara'da yeterli sayıya ulaştıktan sonra o zamana kadar sadece Abdullah ÖCALAN'ın kafasında belirginleşen örgüt ideolojisi ve politikası genel hatlarıyla şu şekilde formüle edilerek grup üyelerine benimsetilir; "Klasik anlamda Marxizm-Leninizm araştırılıp incelenmiştir, bu ideolojinin kılavuzluğunda dünyanın, Ortadoğu'nun ve Türkiye'nin genel bir tahlili yapılmıştır. Bu bakış açısına göre Doğu ve Güneydoğu Anadolu (Kuzey Kürdistan) sömürge durumundadır. Türkiye Cumhuriyeti de sömürgeci devlettir. Ayrıca Kürdistan'ın diğer parçalan da İran, Irak ve Suriye'nin sömürge idaresi altındadırlar.

Türkiye Kürdistan’ın Türk sömürge idaresinden kurtarılması için ilk etapta bu düşüncelere sahip bir gruplaşma yaratmak gerekiyor. Öte yandan Türk ve Kürt solundaki diğer bütün gruplar Kürdistan tahlilini yanlış yapmaktadırlar." Evet, liderliğini A. ÖCALAN'ın yapmış olduğu Kürdistan Devrimcilerinin başlangıçtaki bakış açılan buydu. Bu temelde propaganda yapmak üzere Ankara'da toplanmış olan grup üyeleri "Kürdistan'da" okullu gençliğin yoğun olduğu Gaziantep, Malatya, Elazığ, Tunceli, Kars, Diyarbakır ve Batman'a birer ikişer dağılmıştır. 1976 yılına kadar Türkiye genelinde gençlik tamamen politize olduğu ve yine o zamanlar çok sayıda var olan grup ve dernek mevcut olduğu için gençliğin büyük bir bölümü bu

grup ve derneklerin etrafında toplanmıştı. Dolayısıyla adı geçen illerin gençliği de aynı durumdaydı. Hatta bu yörenin gençliği Türkiye geneline göre en fazla politize olmuş gençlikti denilebilir. Kürdistan Devrimcileri gittikleri yerlerde diğer örgütlerden taraftar kazanmak maksadıyla, ideolojik olarak diğer örgütlerin düşüncelerinin baştan sona kadar yanlış olduğunu, onlarla hiçbir noktada uzlaşmanın mümkün olmadığını vurgulamaktaydılar. Bu şekilde saflara çekilen gençler de telkinler neticesinde diğer tüm örgüt ve grupları düşman gibi görmekte ve onlara karşı saldırgan bir tavır takınmaktaydılar.

Mümkün olduğu kadar diğer örgütlerle karşı karşıya gelinip tartışılmamaktaydı. Başlangıçta böyle idi ve daha çok diğer örgütlerin yokluğunda onlar çekiştiriliyordu. Fakat her şeye rağmen yapılan tartışmalar mutlaka kavga ile sonuçlanıyordu. KD üyeleri taktik gereği bir veya iki kişi ile tartışmanın yapılacağı dernek, lokal, kahve ya da sendikaya gider, diğer örgüt ise buralarda bir yığın sempatizanı ile hazır bulunurdu. Karşı taraf ideolojik tezinin doğruluğunu kanıtlamak için okuduğu kitaplardan, bulduğu kaynaklardan alıntılar yaparak iddiasını kanıtlamaya çalışırdı. KD üyesi ise daha çok farazi konuşur, bu konuşmalarını sömürge teorisi ve ayrı örgütlenmede odaklaştırırdı. Konuşurken de teorik yetmezlikten ve sabit fikirlilikten dolayı hatta daha çok da ön yargılı olduğundan saldırgan bir dil kullanır, alaycı ve aynı zamanda tahrik edici bir üslupla karşı tarafı kavga ortamına çekerdi. Diğerleri taraftarlarının kalabalıklığından dolayı herhangi bir hadisenin çıkmasını pek istemezlerdi ancak, KD üyesi bu zaafı sezdiğinde daha çok saldırganlaşır ve sonunda silah çekerdi. Silah çekilmesi ya da ateş edilmesi karşı taraftaki kalabalığın paniğe kapılmasına sebep olurdu.

Aslında bu durum bilinçli bir sindirme faaliyetiydi. KD üyesinin saldırgan ruhunun kamçılanmasını, silah ve eylem konusunda kendine güvenin gelişmesini, karşı kitlede bulunan macera heveslileri üzerinde etki yaratmasını, onların hayranlığını kazanmasını ve daha bir yığın hesaplı kazançları içeriyordu. Bu tavırlar aklı başında olanlar bir yana, diğer bir yığın başıboş ve maceracı genç üzerinde bir hayli etkili oluyordu. Zaten

özellikle bu tür hadiselerden sonra KD üyeleri kendi aralarında olayı anlatıp dalga geçiyorlardı. Boş zamanlarında "Silahı çektiğimde nasıl kaçıştılar ? Hele bir de üst üste düşüşleri var ki görmeye değer! Birisinin dili tutuldu! Yolda birinin peşine takılsam hemen bir arabaya atlayıp izini kaybettiriyor!" gibi konuşmalar eksik olmuyordu. Bu süreç içersinde yukarıda belirttiğimiz illerde daha çok macera heveslilerinin teşkil ettiği gruplar hızla oluşmaya başladı. Bir yıl gibi kısa sürede yani 1977 başlarında Kürdistan Devrimcileri birçok fraksiyon gibi isimlerini duyurmaya başladılar. Bu arada UKO (Ulusal Kurtuluş

Ordusu) ismini de benimsemişlerdi. Ancak diğer örgütler nezdinde KD, UKO, APOCULAR gibi isimler hiç de iyi isimler değildi. Çünkü bölgenin kuzeyinde UKO, güneyinde APOCULAR olarak anılan bu grup diğer birçok örgüte göre kuşkulu bir gruptu. Mevcut ortamın doğal gruplarından farklılık arz ediyordu ve bu nedenle hep kuşkuyla bakıldı.

Kısa bir süre sonra hemen hemen tüm sol örgütler Kürdistan Devrimcileri ile muhatap olmamaya başladılar. Birçok örgüt çeşitli eylem birliklerine, ortak bildiri, ortak miting gibi faaliyetlerine bu grubu sokmadılar. Hareketleri, tartışma biçimleri, yaşantıları, birbirleriyle ilişkileri diğerlerinden çok farklı idi. Pekçok sol siyaset-grup- daha başından beri bunların Devlet tarafından oluşturulan bir provakatörler grubu olabileceğini düşünüyordu. Kimisi de APOCU grubu, CIA tarafından oluşturulmuş ve Türkiye'deki sol hareketi bölecek bir grup olarak kabul ediyordu.

V

Dışa karşı saldırgan olan APOCU militanlar, APO'nun yanında hatta bırakalım APO'yu grup içindeki sorumlunun yanında adeta kapıkulu gibiydiler. Özellikle eylemlerde ve dışa yönelik faaliyetlerde saldırgan ve son derece ukala olan bu militanlar; APO tarafından sürekli olarak horlanıp aşağılanıyorlar, eylemlerdeki acımasızlıklarıyla deşarj oluyorlardı. Bu durum ile Mafyanın iç işleyişi arasında müthiş benzerlikler vardı. Mafyanın da insan azmanı, psikopat, haraç alan, cinayet işleyen elemanları "BABA" nın huzuruna çıktıklarında süklüm püklümdüler. İşte böyle bir ortam ve

böylesi bir işleyiş tarzı ile KD (Kürdistan Devrimcileri) grubu kadro devşirme ve yetiştirme faaliyetine hız verdiler. Öte yandan çeşitli tarihlerde APO'nun hazırlamış olduğu değişik merkezi bildirilerin dışında hiçbir yayın faaliyetinde bulunmadılar. Propaganda sözlü olarak yapılıyordu. Eğitim çalışmalarında

du. Halbuki bu dönem "SOL" un ideolojik yayın furyası mevcuttu ve gerek Türk solu gerekse Kürt solu örgütleri isimlerini önce bir periyodik yayın ile duyuruyor, bu dergi etrafında örgütlenmesini geliştiriyordu.

Daha sonra da kitap ve broşürler ile düşüncelerini yaygınlaştırıyorlardı. Bunun yanı sıra çeşitli forum, toplantı ve seminerler ile kitlelere ulaşıyorlardı.

KD bu konuda çok gizemli idi, aslında yayın ve benzeri legal faaliyetlerinin olmayışından dolayı güvenlik kuvvetlerinin dikkatini pek çekmiyorlar, herhangi bir soruşturma ve takibe uğramıyorlardı. Ancak ülkedeki bir takım gelişmeleri hep kendilerine mal ediyorlardı. Örnek olarak; "NATO toplantısında dün bizi konuşmuşlar, Milli Güvenlik Kurulu bizim için toplanmış, İran-Irak ve Türkiye bizim için birtakım planlar geliştiriyorlarmış... "gibi konuşmalar ile grubun gizemli durumu daha da pekiştiriliyordu. Bu dönemin sonuna doğru grup içine şu ya da bu sebeple girmiş ve biraz mantıklı düşünen; diğer sol gruplar gibi tavırlar geliştirmeye çalışanlar hemen tasfiye ediliyorlardı. Çünkü yetiştirilmeye çalışılan standart tipi bozuyorlardı. Tasfiyenin arkasındanda bir yığın iftira ve karalama birbirini takip ediyordu. Bu duruma kızan ve o güne kadar grubun bütün yükünü omuzlamış bazı insanlar ayrılmak isteyince A. ÖCALAN; bunların ayrılmaması için günlerce toplantılar yapıyor, onlara dramatik öyküler anlatıyor, ikna etmeye çalışıyordu. Sonuçta örgütü o güne kadar ayakta tutan bu tür kişiler bazı konularda prensiplerini APO'ya dayatınca da APO, "siz haklısınız, gereğini yapacağım " demesine rağmen alttan alta diğer elemanlar için; "Bunlar MİT ajanlarıymış. Önce beni sonrada örgütü tasfiye etmekle görevliymişler. Bunların en kısa zamanda mutlaka öldürülmeleri gerekiyor, komployu son anda ortaya çıkarmasaydım

hepimizi öldüreceklerdi." biçiminde propaganda yapıyordu. Doğal olarak bu adamların tümü değişik yer ve zamanlarda teker teker öldürülüyorlardı.

Apo; böylece grubun gelişmesi, isim yapması için çaba sarfeden, Abdullah ÖCALAN'I APO yapan Mehmet UZUN, Ali YAYLACIK, Ahmet BALLI ve daha birçoklarını Mafyavari ama tamamen uyduruk senaryolarla öldürttü. Aslında bu tavır, daha o dönemde örgüt saflarına bir mesajdı, gerekçesi ne olursa olsun hiçbir eleştiriye prim verilmeyeceğinin işaretleriydi bunlar...

Öldürülen adamlar örgüt içersinde, bazı anormalliklerin farkına varmışlardı. Apo onları öldürtmekle hem onlara açıklama yapmaktan kurtuldu hem de örgüt içinde "MİT-AJAN- KOMPLO FOBİSİ" nin temellerini attı.

Benzer konulara ilerde sık sık tanık olacağız ve göreceğiz ki, Abdullah ÖCALAN bu konularda giderek ustalaşacak, ustalaştığı oranda da pervasızlaşacaktır. Kısaca giderek Megaloman bir DİK-TA-TÖR olacaktır.

A. ÖCALAN'IN PROFESYONEL ÖRGÜT OLUŞTURMA ÇABALARI

Gerçekte başta Apo olmak üzere, Ankara'da Apo'nun oluşturduğu ilk 15-20 kişilik grup, tamamen profesyonel örgütçülerden meydana geliyordu.

Ancak hedefe ulaşmak için resmi ve profesyonel bir örgüte ihtiyaç vardı. Gerçi bu insanların birbirleriyle olan ilişkileri de resmiyet arz ediyordu ama Apo başka işler peşinde idi. Baştan sona kadar tüm örgütsel faaliyetlerde ve kararlarda TEK ŞEF zihniyetiyle hareket eden bu megaloman; yine gerektiğinde ardına sığınacağı, "Partinin emri, Partinin kararı..." türünden demagojilere ihtiyacı vardı. Öte yandan

ilişkiler, faaliyetler ve kadro sayısı genişledikçe zaten bir teşkilat yapısı kaçınılmazdı. Ankara'dan yola çıkan ilk profesyonel grubun tamamı üniversite öğrencisiydi. Okullarını işlerini bırakıp, aileleriyle de ilişkilerini kısmen askıya alıp, kendilerini tamamen örgüt işlerine ve çalışmalarına vermişlerdi. Bu şahıslar sırasıyla; Abdullah ÖCALAN, Cemil BAYIK, Kesire YILDIRIM (ÖCALAN), Ali Haydar KAYTAN, Duran KALKAN, Abdurrahman POLAT, İsmet ÖZKAN, Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ, Haki KARER, Baki KARER, Kemal PİR, Mehmet KARASUNGUR, Şahin DÖNMEZ, Mehmet UZUN, A. Rıza ALTUN dur.

Bu kişilerin 1976'dan itibaren faaliyet yürütmüş oldukları Gaziantep, Malatya, Elazığ, Tunceli, Kars, Diyarbakır, Ş. Urfa ve Batman gibi yerlerdeki ikinci kuşak ise henüz tamamiyle okulları ve işyerleriyle ilişkilerini koparmamış yani henüz yarı profesyonel gençlerdi. Resmi örgütün kurulmasıyla Apo, bunların azami enerjilerinden faydalanacaktı.

Resmi örgütlenmeye gitmek için, ilk etapta bir örgüt programı ve tüzüğü oluşturmayı planlıyordu. Örgütün tüzüğü, doğal olarak kuruluş esaslarını dile getiriyordu ve fazla bir orijinalitesi yoktu. Komünist partilerin klasik tüzükleri aşağı yukarı kopya edilmişti.

Programa göre kurulacak partinin mücadele stratejisi, araçları ve yöntemleri Marxist-Leninist felsefeye göre tesbit ediliyordu. Bu dünya görüşüne göre; Türkiye'yi sömürgeci, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri sömürge Kürdistan olarak nitelendiriliyordu. Sömürge Kürdistan'ın kurtuluşu için de kurulacak Marxist-Leninist partinin (Temel Araç)

önderliğinde uzun süreli bir halk savaşı (Temel Strateji) verilmesi öngörülüyor, halk savaşı neticesinde de Birleşik Bağımsız Demokratik Kürdistan (Temel Hedef) kurulacağı söyleniyor, Kürdistan'daki devrim Milli Demokratik Devrim olacağından uzun süreli halk savaşının zarureti vurgulanıyordu. Dolayısıyla ilk etapta gerekli niteliklere sahip bir partinin kurulması kararlaştırılıyor, partinin kuruluşunda yer alacak kadroların şiddet temelinde geliştirilecek bir mücadele ortamında olgunlaşmaları belirtilerek bu husus özellikle "İstikbal Vaadeden" herkesin kulağına fısıldanıyordu. Peşinden Abdullah ÖCALAN hızla "Devrimci Şiddet" dediği terörü başlatıyor, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun çeşitli yerlerinde çeşitli kesimlere mensup insanlar birer ikişer kurşunlanıyor, eylemlerin savunmasız insanları hedef alması, devlet güvenlik kuvvetlerinin gerekli bilgiden yoksun oluşu ve daha bir yığın nedenden dolayı yapılan eylemlerin hepsi başarıyla sonuçlanıyor, eylemlerde hiçbir kayıp verilmiyordu. Bu durum hızla büyümesinin nedenlerinden biridir.

PKK' NIN KURULUŞU

Grubun Ankara çıkışlı ilk öncüleriyle, bu öncülerin Doğu ve Güneydoğudaki çalışanlarının gözdeleri olan bazı elemanların katıldığı bir toplantı Diyarbakır ili Lice ilçesi Fis köyünde 27 KASIM 1978 tarihinde yapılır. Bu toplanma bilinen anlamda bir toplantı değildir. Yani partinin kuruluşu için hazır bulunanların çeşitli konulardaki görüşlerini dile getirdikleri bir kuruluş kongresi değildir. Tamamen Abdullah ÖCALAN'ın kafasında tasarlanan bir eğitim çalışması niteliğindedir. Zaten Abdullah ÖCALAN bu anlayışını hala sürdürmektedir. Bu güne kadar yapılan PKK'nın tüm kongre, konferans ve toplantılarının özü ve biçimi bu ilk toplantının hep kopyası olagelmiştir. Fis Köyündeki toplantı PKK tarafından örgütün 1. Kongresi olarak kabul edilmektedir. Bu kongrede 7 kişilik bir yürütme komitesi seçilir. Merkez Komite üyeleri ise resmen belirlenmez fakat, toplantıya katılan herkese "Siz merkez komitesi üyesi olabilirsiniz" denir. Bu da Apo'nun özendirme ve çalıştırma taktiklerinden birisidir. Bu toplantıda Apo kendisini kurulan partinin genel sekreteri olarak ilan eder.

Alınan ilk karar toplantının gizli tutulmasıdır. Partinin kurulduğu kesinlikle gizli tutulacaktır ve partinin bölge komiteleri ilk etapta inşa edilmeye başlanacaktır. Bu amaçla toplantıya katılanlar partinin bölge komitelerini kurmak üzere bölgelere dağılırlar. Bölge komitelerinin kuruluşunda bütün ileri düzeydeki kadrolara görevler verilir ve herkesten derhal işiyle, okuluyla ve en önemlisi aileleriyle bağlarını koparmaları istenir.

Bu anlayış giderek yaygınlaştırılır, ilişkide bulunan herkesten işini gücünü bırakıp örgüt faaliyetlerine katılması istenir. Aslında ilişki koparma temelinde bir tuzak dayatılmaktadır. Militanlardan istenen örgüt faaliyeti, propagandadan ziyade askeri eylem biçimleridir. Bir yandan kurulan partinin alt örgütlemeleri oluşturulurken, esas olarak da yoğun bir eylem programı hazırlanmaktadır.

Eylem programlarında belirlenen hedefler şunlardır;

- Devlet güvenlik kuvvetleri ve bunların istihbarat kaynakları,

- Türk Milliyetçisi örgütler ve bunların önde gelen liderleri,

- Doğu ve Güneydoğudaki nüfuzlu ve popüler kişiler,

- Güneydoğulu milletvekilleri,

- Belediye başkanları,

- Aşiretlerin ileri gelenleri,

Sosyal şoven olarak isimlendirilen tüm sol örgütler ve özellikle;

- Halkın Kurtuluşu örgütü,

- Devrimci Halkın Birliği,

- Türkiye İşçi köylü Partisi,

- Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri,

- Özgürlük Yolu,

- Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları

Böylece Abdullah ÖCALAN, bir bütün olarak Türkiye'deki sağcısından solcusuna; Kürtçüsünden tarafsızına kadar herkese karşı savaş ilan etmiştir. Sonuçta yalnız ideolojik olarak değil aynı zamanda siyaset alanında da ve esas olarak da eylem alanında "Bizden olmayan düşmandır" mantığını adamlarına hakim kılmaya çalışmıştır. Diğer yandan aile, akrabalık ve dostluk ilişkilerini de çizmiş olduğu mücadele metodu önünde "Ciddi ve tepelenmesi gereken" bir engel olarak görüyordu. Daha da önemlisi insanın doğuşundan var olan; biyolojik ve sosyo-psikolojik bir gerçek olan ayrı kişilikleri de kabul etmiyordu. Tek tip bir model dayatılmıştı. Bu modele uymayanlar çeşitli bahanelerle aşağılanıyor, bunaltılıyordu. Bir çok militan farklı olan kişiliklerini sanki öyle olmaması gerekiyormuş gibi kamufle etmek ya da gözden kaçırmak için her şeyi göze alıyorlardı. Kimisi de kendini suçlayıcı bir mektup bırakarak kayıplara karışıyor yani; kaçıyorlardı.

27 KASIM 1978 tarihinde kurulan PKK, varlığını 1979 yılı TEMMUZ ayında Milletvekili Mehmet Celal BUCAK'a saldırarak ilan etti.

M. Celal BUCAK saldırıdan yaralı olarak kurtuldu. Böylece PKK eylemleri Kırsal Kesim Eylemleri ve Şehir Eylemleri olmak üzere iki temel kola ayrılmış oldu.

Kırsal kesimlerdeki eylemlerin temel esprisi; birbirine düşman olan iki aşiret, kabile ve aileden birine yanaşarak ve onların desteğiyle diğerine saldırmaktı. HİLVAN'da bir aşirete dayanılarak SÜLEYMAN-LAR'a; SİVEREK'te gene bir aşirete dayanılarak BUCAK'lara saldırıl-mıştır. Bu aşiret olaylarında yüzlerce insan hayatını kaybetmiştir. Çatışmalar kısa

sürede öyle bir hal almıştır ki, taraflar birbirinin kedisini köpeğini öldürür duruma gelmişlerdir. Öte yandan MARDIN'de bir kabilenin maddi olanaklarına dayanılarak KAHRAMAN'lara saldırılar yapılmıştır. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Bu hadiselerin perde arkası kamuoyuna yansıtılmamıştır. Eğer bir gün ilgili kesimler bu hadiseleri gün yüzüne çıkarırlarsa ibret verici olaylar göreceğimiz kuşkusuzdur.

Abdullah ÖCALAN böyle bir taktiğe; bu kesimlerden kadro, savaşçı ve her türden eleman temin edebilmek için başvurmuştur. Bu arada her şeye rağmen oyuna gelmeyen kabile ve aileleri çatışma içine çekmek için bir takım provakatif eylemlere girişiliyordu, önceden yapılan plan gereği geceleri herhangi bir kabilenin evi taranıyor, birkaç gün sonra da gidip, "Size saldıran olmuş, sizi biz koruyacağız" denilerek oralara yerleşiliyordu. Yine bilindiği gibi 1979-1980 yıllarında PKK militanları ile BATMAN ili civarındaki RAMAN aşireti arasında çatışmalar oluyordu.

PKK'lılar; civar köyleri daha aktif hale getirmek ve kullanabilmek için SUÇEKEN köyünde bir aileye bombalı paket göndererek bu ailenin katledilmesine sebep oluyor, ardından da SUÇEKEN köyünü RAMAN aşiretine karşı üs olarak kullanıyorlardı.

Şehirlerde ise tamamen"...." üslenilerek sendika, dernek vb. gibi açık hedef olabilecek yerlerde faaliyette bulunan diğer sağ-sol örgüt ve kuruluşlara karşı eylemler geliştiriliyordu.

NİZİP ilçesi ve benzeri yerlerde küçük imalathane sahiplerine mafya yöntemleriyle "ya malın ya canın" tazında bir üslup ile yaklaşılıyor işçi ücretleri üç-dört kat yükselttiriliyor, ardından da işçilere, "Aylıklarınızı biz yükselttik, fazla paraları bize aidat olarak ödeyeceksiniz" deniyordu. İşçilerin büyük bir kısmı bu yöntemle zoraki sempatizan durumuna getirilmişti. Otoritenin yokluğundan dolayı köyler, kabileler, aşiretler adeta koyun sürüsü gibi güdülüyor, silah zoruyla istedikleri her §ey yaptırılıyor, NİZİP'teki işçilere de aynı baskılar uygulanıyordu. Profesyonel, hayatta bir baltaya sap olamamış üç-beş serseri adeta NİZİP işçilerini, paralarını, evlerini ipotek altına almışlardı. Bu dönemdeki APOCU faaliyetin bu

yönüyle de incelenmeye değer yönleri vardır. Araştırıldığında ibret verici belgeler ortaya çıkacaktır. Kendileri az ve bilinmeyen adamlar oldukları için hedef olmadıklarından istedikleri gibi gezip dolaşıyor ve istedikleri zamanda cinayet işleyebiliyorlardı. Bu halleriyle de savunmasız insanlarca beladan korunmak için sözü dinlenir kişiler oluyorlardı. Bir çok gerekçe ile sol örgütlere saldırıyor, solculukta kararlı olanların APOCU olmaları sağlanıyordu.

Kuruluş yıllarındaki PKK anlatılırken o zamanlar AYDINLIK Gazetesi ve çevresi ile olan çatışmalar hemen akla gelmektedir.

AYDINLIK Gazetesinin manşetlerinden PKK hiç inmiyordu. "PKK MİT'in organize ettiği bir örgüttür...", "Cani çeteler, PKKIı cellatlar...", "Kürt halkını birbirine düşürüyorlar..." gibi bir yığın başlık ve yorumlar yayınlanıyordu. PKK da Aydınlıkçılar; "İngiliz ajanı", "MİT ajanı", "Kemalizmin çanak yalayıcısı" şeklinde hitap ediyordu. PKK bu kişilere yalnız sözle değil eylemle de saldırıyor; yöne-ticilerini öldürüyor, AYDINLIK Gazetesinin Doğu ve Güneydoğu'daki dağıtımını engelliyor, bulduklarını yakıyorlardı.

Bugün Kürtçülük konusunda anlaşmazlıkları olmayan Abdullah ÖCALAN ve PDA'cılar neden o günlerde birbirlerinin can düşmanıydı?

Kim kime teslim olmuş veya uyum sağlamıştır bu bilinmez! Bu çelişkinin mutlaka bir cevabı olmalıdır. APO olsun onlar olsun, geçmişten günümüze politikalarında bir sapma olmadığını yayınlarında ve konuşmalarında iftiharla yineliyorlar. Ancak geçmişten günümüze bu değişiklikliğin nedeni merak konusudur.

PKK örgütü kurulup örgütlenmesine rağmen o yıllarda bir-iki istisna dışında hiç bir yayın faaliyetinde bulunmadan, hiçbir dergi çıkarmadan ve geniş anlamıyla hiçbir kitleye propaganda çalışması yapmadan eylemleriyle kamuoyunun gündemine gelip oturmuştur. Türkiye'de bu tür işler kolaydı ve bir serseri iki el ateş ederse kahraman oluyordu. Örnek olarak; PKK'nın birkaç militanı köyündeki evinde yemek başında oturan M. Celal BUCAK'a

saldırdıktan sonra olay kamuoyunda geniş yankılar uyandırdı, oldukça büyük bir kesim bu saldırıyı ister istemez oturup tartıştı. M. Celal BUCAK milletvekiliydi ve hem de etkili bir aşiretin lideriydi. Dolayısıyla sade vatandaşlar, özellikle yöre halkı böylesi kudretli bir adama saldırabilir cesareti gösteren insanların olağanüstü kişiler olabileceklerini düşünmeye başladılar. Türkiye'de ve özellikle Doğu ve Güneydoğu bölgesindeki insanlarımızın düşünce yapısı üzülerek belirtelim ki böyledir. Onların toplumsal yaşamlarında M. Celal BUCAK gibileri erişilmesi mümkün olmayan insanlardır. PKK militanları da BUCAK eyleminin nedenini başta sempatizanlara olmak üzere yetişebildikleri tüm insanlara abartılı bir şekilde anlatmaya başladılar. Denildi ki; "...M. Celal BUCAK, TC. Sömürgecilerinin Kürdistan'daki en büyük dayanaklarından birisidir. TC. kürdistanda Celal BUCAK gibileri sayesinde ayakta duruyor, o bir baskı unsurudur. Halkımızın talebi, arzusu üzerine PKK ona saldırmış ve cezalandırmak istemiştir. Bundan sonra da Kürdistan da bu tür insanları kesinlikle yaşatmayacağız.." Eylem, PKK örgütünün olduğu her yerde günlerce, aylarca konuşuldu, propagandanın temel malzemesini teşkil etti. Böylesi eylemler sayesinde PKK çeşitli çevrelere gözdağı vererek, halka örgütün çok güçlü olduğu imajını veriyordu. O tarihlerdeki nüfusuyla 100-150 bin kişilik BATMAN'da en fazla 30 kadar kadrosu, 100 civarında sempatizanı, bu kadrolar ile sempatizanların aile ve akrabaları vardı. Aile ve akrabaların örgüt mensubu çocuklarına sahip çıkmaları, koruma ve kollamaları, onları barındırmaları günün koşullarına göre anormal bir durum değildi.

Durum böyle olduğu halde PKK yöneticileri her yerde, "Batman bizim elimizde, şehir bizden sorulur" diyorlardı. 30 kişilik profesyonel eylemci kadro, sempatizanlar ve ailelerinin de desteğiyle sürekli terör estirerek, sıradan vatandaşı sindirerek baskı altına alıyor, vatandaşlar; "Apocular BATMAN'ı işgal etmiştir, onlara karşı gelen canından olur" düşüncesine sahip olmuşlardı. Bölgede Apocuların etkin olduğu diğer şehirlerde de durum BATMAN'dan farklı değildi. Sadece kırsal kesimde durum biraz daha değişikti. Herhangi bir yöredeki silahlı PKK grubu dayandığı aşiret, kabile veya ailenin çocuklarını da yanma alarak, diğer aşiret, kabile veya

aileye saldırıyor, saldın sonrası kendilerini barındıranların yanına gelerek yaptıkları eylemleri abartılı bir şekilde anlatıyor böylece o aşiret yada kabilenin tüm insanlarını etkilemeye çalışıyorlardı.

Bu silahlı gruplar giderek yöre insanları üzerinde, ister istemez korku temelinde oluşan bir otorite haline gelmişlerdi. Özetlersek; ne kadar eylem, o kadar propaganda ve ajitasyon ve ne kadar eylem o kadar otorite...

Bu dönemde PKK' nın üzerinde durmadığı yayın faaliyetinin istisnalarını ölen örgüt militanlarının afişleri, "Kürdistan Devriminin Yolu" isimli bir kitap ve 4-5 tane de özel broşür teşkil ediyordu. "BÜLTEN" isimli PKK faaliyetlerini içeren dergi de ara sıra yayınlanıyordu. Bildiriler hariç diğer yayınlar kadrolara yönelikti, bu kitap ve broşürlerin başkasının eline geçmesi istenmiyordu. Gerekçe olarak da "Diğer örgütler bizim fikirlerimizi çalmasınlar" deniyordu. Ama gerçek neden bu olamazdı. Bu gizlemenin altında yatan gerçeği yalnız Abdullah ÖCALAN biliyordu.

12 EYLÜL 1980 HAREKETİ VE PKK'NIN TAVRI

1979 Yılında PKK diğer örgütler gibi henüz gelişme içinde idi. Gelişmenin yarattığı büyük sorunlardan dolayı bir dağınıklık yaşıyordu. Öyleki Abdullah ÖCALAN meydana gelen gelişmelerin yükünü taşıyamıyordu. Çünkü örgütün bazı elemanları yakalanıyor, bazıları

çatışmalarda ölüyor, bazıları da varılan noktadaki durumun dehşetini görüp kaçıyordu. Bir kısmı da hayatları pamuk ipliğine bağlı olarak geri dönülmez bir yolda oldukları için A. ÖCALAN'ın bir dediğini iki etmiyorlardı. 1980 yılında APO'nun etrafındaki çember daralıyor; herkese, her kesime saldırdığı, her gün bir yerlerde cinayetler işlettiği için herkesi düşman edindiği için binbir entrika ile etrafında oluşturduğu emniyet halkası giderek parçalandığı için çareyi yurt dışına kaçmakta buluyordu.

Abdullah ÖCALAN yurt dışına çıkışını değişik tarihlerde, değişik kişilere, değişik biçimlerde anlatmıştır. Bütün konuşmalarını ses bandına

kaydettirdiği ve sonradan kitap, broşür haline getirdiği için de bütün söyledikleri PKK yayınlarında mevcuttur.

Apo yurt dışına ilk kaçtığı günlerde özetle şunları söylemektedir;

"..Mücadelemiz içerde boğulmak üzereydi. Elemanlarımız eğitimsizdi. Yurt dışına gittikten sonra ilk etapta 250 kişiyi yanıma istedim. Amacım bunları kış boyu LÜBNAN'da askeri eğitime tabi tutup 1989 y ılı NİSAN ayında yurt içine geri göndermekti. Böylece mücadelemiz eğitilmiş büyük bir güçle takviye edilmiş olacaktı. Çünkü esas mücadelemiz gerilla mücadelesi idi, gerillanın da temeli kırsal kesimdir. Ancak SİVEREK ve MARDİN dışındaki alanlarda şehirlere sıkışıp kaldık. SİVEREK ve MARDİN'deki mücadele ise aşiretler ve kabileler savaşına dönüştü. 8u nedenle gerilla mücadelesini kırı temel alarak yürütecek ve buna uygun eğitim görmüş elemanlara ihtiyaç duyduğum için yurt dışına gittim " demektedir. Bir başka yerde ise bu konuyu şöyle anlatmaktadır; "Mücadelenin sevk ve idaresini yurtsever aile evlerinde yürütüyordum. Çoğu aileler çekiniyordu, rahatsız oluyordu. Her ay bir şehirde değişik yurtsever ailenin yanında kalıyordum. En son AĞUSTOS 1979 da URFA'da bir evde idim, çalışamıyordum. Bir yandan sıcaklar, bir yandan sinekler çekilecek gibi değildi. Yurtdışına çıkmaya karar verdim."

Apo'nun yurt dışına çıkışı ile ilgili daha birçok çelişkili açıklamaları mevcuttur. Fakat, işin aslı biraz daha değişiktir; Abdullah ÖCALAN'I

yurt dışına çıkaran her kimse. O'na yurt dışında barınma yerleri temin eden ve bazı ilişkileri sağlayan herkimse, Apo'ya şöyle bir talimat vermiştir; "1980 MAYIS ya da HAZİRAN aylarında Türk Ordusu MHP (Milliyetçi Hareket Partisi) ile işbirliği yaparak bir darbe gerçekleştirecektir. Darbeden sonra Türkiye'de bir iç savaş çıkacak, iç savaş koşullarında merkezi otorite gücünü kaybedecektir. Bir çok kentte ve bölgede darbeciler otorite kuramayacaktır. Doğu ve Güneydoğu büyük oranda başı boş ve kontrolü zor bir sahaya dönecektir. Bu nedenle eğitilmiş bir askeri güce ihtiyaç vardır dolayısıyla çıkartabildiğin kadar adamı yurt dışına çıkart, yurt dışındaki eğitimleriyle biz ilgileniriz." Abdullah ÖCALAN o dönemde

yakın çevresine bu durumu birkaç kez ima etmiştir. Bir olayı şöyle veya böyle anlatmak Apo'nun özelliğidir. Tüm davranışları ve konuşmaları sahtedir. Tıpkı devrimciliği gibi...

1991 yılı bahar aylarından birinde ŞIRNAK ilinin .... Köyünü

silahlı çetesiyle ziyarete (!) giden PKK'lı Cemil BAYIK köylülerle sohbette şunları anlatıyor; "Benim başkan Apo ile aram çok iyidir, beni çok sever. Başlangıçta, şimdi partiden kaçan Kesire YILDIRIM 'a aşık olmuştu. Fakat Kesire o günlerde kendisine yüz vermiyor ve uzak duruyordu. Başkan üzüntüsünden kahrolmak üzereydi ve bir gün bana; "Cemil arkadaş, ne olur Kesire arkadaşla konuş ona aşık oldum karşılık vermiyor, bu şekilde devam ederse ben devrimciliği bırakıp Avrupa 'ya gideceğim " dedi. Ben de Kesire arkadaşı bulup konuştum. Kesire, "beni o taş yürekli, suratsız adama layık görüyorsanız yapacak bir şey yok" dedi ve ikna oldu. Fakat daha fazla başkanla geçinemedi ve şimdi Avrupa 'da olan Avukat Hüseyin YILDIRIM'a kaçtı." Okurlara fazla bir açıklama yapmaya gerek yok sanırım...

Sonuç olarak geriye çekilme bu dönemde planlanmış, kararlaştırılmış ve Apo bunun uygulamasını üstlenmiştir. Ancak geriye çekilmede belirlenen sayıda kişi yurt dışına çıkarılamamış ilk etapta 60 civarında militan parça parça ülkeyi terk etmiştir.

1979 yılının KASIM ve ARALIK aylarında yurt dışına çıkan bu kişiler LÜBNAN'da SURİYE' nin kontrolündeki sahada 1980 yılı

NİSAN ayının başına kadar eğitim görmüşlerdir. Eğitim gören militanlar gruplar halinde Doğu ve Güneydoğu'nun 3 noktasında üslenmek üzere Türkiye'ye gönderilmişlerdir. Bu üç ana üs bölgesi ADIYAMAN, TUNCELİ ve SASON'dur. Gerilla gruplarının koordinatörlüğüne de Kemal PİR atanmıştır.

Ancak, hesapların yanlış çıkması, MHP ortaklı bir darbe değil de, Silahlı Kuvvetlerin emir komuta zinciri içersinde yönetime el koyması, halkın bu

hareketi kabullenmesi, kabul etmeyenlerin azınlıkta ve dağınık olması bir iç savaş ümidinde olanların beklentilerini boşa çıkarmıştır. Bunun üzerine yeni bir plan gündeme gelmiştir. Bilindiği üzere askeri yönetimler özellikle getirmiş oldukları kısıtlamalar nedeniyle geniş yığınlarca pek sempatik karşılanmazlar. Ancak Türkiye'deki örgüt ve eylem enflasyonunun karşısında yeni bir otorite gören halk, tercihini tereddütsüz olarak askeri yönetimden yana koymuştur. Hatta sıradan vatandaşları bir yana bırakın, 12 EYLÜL öncesi PKK yatakçıları ve sempatizanları dahi askeri yönetimi desteklemişlerdir. Birçok yerde yakalanmamak için eski sempatizanlarının kapısını çalanlar "Bari bir gece olsun barındırın" ricalarına karşılık "Geçti Bor 'un pazarı" cevabını almışlardır. Yeni plan süratle geri çekilmedir ve örgüt meydanın boş olmadığını anladığı için ne kurtarırsam kârdır mantığıyla kalan tüm gücünü yurt dışına çekmiştir.

GERİ ÇEKİLME ŞARTLARI VE SEÇİLEN ALAN

Abdullah ÖCALAN 1979 yılının EYLÜL ayında SURİYE'ye geçmiş, ŞAM'da karargahını kurduktan sonra SURİYE kontrolündeki LÜBNAN sahasında bulunan FİLİSTİN kamplarında militanlarına eğitim olanakları sağlamıştı. Eğitimlerini tamamlatarak yurt içine soktuğu adamlarıyla önemli bir vurucu unsur kazanıyor ve PKK'nın Türkiye faaliyetleri takviye edilmiş oluyordu. Buna rağmen örgütün gücünde hızlı bir aşınma söz konusuydu.

Şehirlerde eylemler yapmalarına, hatta güçlerinin azamisini kullanarak bulundukları her yerde 21-28 NİSAN tarihlerini KIZIL HAFTA ilan

etmelerine rağmen aşınma devam ediyordu. Burada belirtmek gerekir ki; 21-28 NİSAN tarihlerinin PKK ve Kürtçülük açısından hiç bir özelliği yoktur. Sadece 24 NİSAN Dünya Ermenilerinin Ermeni Katliamını anma günüdür. Evet, bütün bu eylemlere rağmen örgütün çok sayıda kadrosu yakalanıyordu. Birçok sempatizan birçok baskı ve tehdide rağmen terk ediyordu. Kırsalda...... lan yedeğine almış olmasına rağmen

BUCAKlarla baş edemiyordu.

MARDİN kırsalında ise KUK (Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları) ile silahlı çatışmalar devam ediyordu. Bir yandan PKK'nın içine yuvalandığı köylüler, diğer yandan bu köylülerin düşmanı durumundaki KUK taraftarı olan köylüler, her türlü yöntemle birbirlerinin kökünü kazımak için çaba sarfediyorlardı ve adeta önü alınmaz bir kan davası sürüp gidiyordu.

Geri çekilme planları ŞAM'da yapılmıştı. Plana göre şehirlerdeki militanlar önce kırsala çekilecekler, kırsal kesimdeki belli noktalarda bir araya gelecekler ve buralardan da peyderpey önceden ayarlanmış klavuzlar vasıtasıyla SURİYE'nin sınır kasabası olan KAMIŞLI, AMUDİYE, DERBESİYE ve KOBANİ 'deki intikal noktalarına ulaşacaklardı.

ADIYAMAN, KAHRAMANMARAŞ, GAZİANTEP ve ŞAN-LIURFA'daki militanlar Ş.URFA ilinin BİLECİK ve SURUÇ ilçelerinden, diğer alanlardakiler ise MARDİN ili kırsal kesiminde toplanarak NUSAYBİN sınırından geçiş yapıyorlardı.

SURİYE sınır kasabalarında toplananlar ise bir müddet buralarda kaldıktan sonra karayolu ile ŞAM'a, ŞAM'dan da yine plan gereği daha önceden tesbit edilmiş FİLİSTİN DEMOKRATİK KURTULUŞ CEP-HESİ'nin LÜBNAN daki askeri karakollarına beşer onar kişilik gruplar halinde dağıtılıyorlardı.

Burada bir hususa değinmekte yarar görüyoruz; PKK'ya göre Kürdistan 4 sömürgeci devlet tarafından pay edilmiş ve 4 parçaya ayrılmıştır. Bu dört devlet de ulusal kurtuluş mücadelesi veren PKK'nın düşmanı idiler. Bu düşman ve sömürgeci devletlerden bir tanesi SURİYE idi.

Yurt dışına çıkma emri alan PKK militanları LÜBNAN'a gideceklerini biliyorlardı. Ancak düşman bir ülke olan SURİYE topraklarından nasıl geçip LÜBNAN'a gideceklerini düşünüyorlardı. Gidecekleri LÜBNAN toprağının SURİYE'nin kontrolunda olduğunu ise hiç bilmiyorlardı. Haklı olarak bu yolculuktan çok endişeli idiler. Abdullah ÖCALAN bu durumdan da istifade etmek için rehberlere "Bizimkileri Suriye 'den Lübnan 'a getirirken çok gizli hareket ediyormuşsunuz gibi davranacaksınız..."

şeklinde talimat veriyordu. Halbuki grupları SUR-İYE-TÜRKİYE sınırından alıp LÜBNAN'a ulaştıran rehberlerin hepsi SURİYE İstihbarat görevlileri idiler.

O günleri ve o gerçekleri yaşayanların çok az bir bölümü bu gün hala örgüt içersindedirler ve onlar mutlaka bu güne kadar daha yüzlerce böyle gizli kapaklı işlere tanık olmuşlardır.

PKK, 19701i yıllardaki toplumsal dalgalanmaların, o günlerin şartlarında meydana gelmiş doğal bir örgüt olsaydı 12 EYLÜL sonrasını da diğer bir yığın silahlı-silahsız örgüt gibi karşılayacaktı. Yani, bir çeşit mücadele şartlan daraldığı için, toplumsal hareketler durulduğu için, Apolitik bir döneme girildiği için yeni koşullara uygun bir çalışma tarzını benimseyecekti. Fakat PKK kuruluşunda ve amacında bir farklılık olduğu için 12 EYLÜL dönemini ve sonrasını kendi güç ve imkanlarının çok çok üstünde olan ve o düzeydeki bir örgütün hayal bile edemeyeceği ilişkiler sayesinde farklı bir biçimde karşıladı. LÜBNAN'da güçlerini FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) ye yakın bir statüde konumlandırdı..

Diğer örgütler yurt içi ve yurt dışı ilişkileri bakımından PKK'-dan üstün olmalarına rağmen 12 EYLÜL sonrası ağır darbeler yiyiyorlar, bir, çoğu dağılıyor, bazıları çok az bir imkanla değişen şartlara yıllar sonra adapte olmaya çalışıyor, PKK ise çok kısa sürede yığınla imkanlara, özel statülere kavuşup fendini garantiye alıyor. Demek ki, PKK'nın yurt dışı ilişkileri daha güçlü imiş! Demek içi birileri PKK'ya "Yürü ya kulum." demişler. Bu çok düşündürücüdür. Aslında daha öncede belirttiğimiz gibi PKK'nın kuruluşundan itibaren sahnede son derece gizemli ve akıl almaz olaylar vardır. Gerçi bu esrarengizliklerin bir kısmını Abdullah ÖCALAN zaman zaman ağzından kaçırmıştır ve bir kısmını da hadiseler ortaya çıkarmıştır ancak, aydınlanan bölüm yeterli değildir.

İKİNCİ BÖLÜM

PKK LÜBNAN'DA

PKK'nın dağılmaması, derlenip toparlanması ve Türkiye'ye yönelik faaliyetlerinin hazırlıkları için Lübnan sahası kendisine tahsis edilmişti. Lübnan sahasını kimlerin ne şekilde PKK için hazırlayıp tahsis ettiğine geçmeden önce, o günlerde Lübnan'ın durumuna kısaca bir göz atmaktan fayda vardır.

Lübnan 1974 yılından sonra fiilen ikiye bölünmüştü. Doğu Beyrut ve Kuzey Lübnan'ın sahil şeridi Hıristiyan cumhurbaşkanı, Falanjist milisler ile Lübnan ordusunun bir kanadının denetimindeydi.

Batı Beyrut ile Lübnan'ın diğer kesimleri ise sözde Müslüman bir başbakanın kontrolündeydi. Gerçekte bu bölüm Arap Barış Gücü adı altında Suriye ordusunun fiili işgali altındaydı. Suriye'nin işgali altındaki bu topraklarda ise FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) bünyesindeki bir çok örgütün kamp ve karakollarının yanısıra LÜBNANlı Dürzi ve Şii milislerin kamp ve karakolları bulunuyordu. Ermeni ASALA örgütünün bir kampı da ayrıca aynı bölgedeydi.

Hıristiyan ve Müslümanların çatışmasını önlemek, Lübnan'ın parçalanmasının önüne geçmek için Arap Barış Gücü sıfatı ile burada bulunan Suriye Ordusunun, Hıristiyanların milis örgütlemesine karşılık Müslüman, Dürzi ve Şiilerin de milis kampları kurmaları, karakol teşkilatları oluşturmalarına göz yumulması fazla anormal bir durum değildir. Aynı zamanda İsrail'e karşı mücadele (!) veren ve halkının önemli bir kısmı Suriye ve Lübnan'da mülteci konumunda olan Filistinlilerin de

Lübnan'da kamp ve karakol kurmalarını normal karşılamak gerekir. Dar bir mantık bu durumu anlayışla karşılar ancak aynı mantık Ermeni ASALA'nın ve Kürt PKK'nın Suriye kontrolündeki Lübnan topraklarında kamplar kurarak militan yetiştirmelerinin nasıl mümkün olduğunu kavramakta zorlanır. Ama, yine de en sivri akıllı olan; "Suriye Türkiye'ye düşman olduğu için PKK ve ASALA'nın kamplar kurmasına göz yumuyor" demek suretiyle işin içinden sıyrılır.

Fakat bizce bu iş o kadar basit değildir ve biraz kurcalamakta fayda vardır. Fransız manda yönetimince oluşturulan Lübnan Cumhuriyeti Anayasası'nda Hıristiyan-Müslüman çelişkisini canlı tutacak hükümler mevcuttu. Bu durum Lübnan'da ekonomik ve sosyal dengesizliklere sebep oluyordu. Ülke siyasi çekişmelere sahne oluyor ve bu çekişmeler sıcak savaşa dönüşüyordu. Lübnan'da iç savaşın 1974te başlayıp sürekli devam etmesi, ülkenin ikiye bölünmesi ve ardından Suriye Ordusunun "Arap Barış Gücü" sıfatıyla Lübnan'ı işgal etmesi bahsedilen çarpıklıkların düzeltilmesi için değildi. Suriye, Lübnan'a parçalanmışlığı sürekli kılma, hatta parçalanmışlığı daha da artırarak devam ettirmek için girmişti. Bu durumdan kimin ne çıkarı olabilirdi?

Soğuk savaşın bütün hızı ile devam ettiği o yıllarda Varşova Paktı adına Bulgaristan'ın görevi; kapitalist ve bunların müttefiki durumundaki üçüncü dünya ülkelerinde yasa dışı faaliyeti tezgahlamaktı. Parçalanmış ve toprakları resmi hükümetçe denetlenemeyen Lübnan topraklan, kaçakçılıktan terörizme kadar her türlü yasa dışı faaliyetin tezgahlanmasında aranıp da bulunamayacak bir yerdi.

Suriye Ordusu'nun tüm silah ve teçhizatını karşılayan ve ekonomik yardımlar ile Hafız Esat yönetimini iç muhalefete karşı ayakta tutan, askeri danışmanlarıyla iç güvenlik örgütleri oluşturan Sovyetler Birliği ve müttefikleri, birçok görevin yanı sıra Lübnandaki mevcut durumun devam ettirilmesi ve bu konuda Bulgaristan'la işbirliği yapma görevini Suriye Hükümetine verdiler. Suriye bu görevi seve seve kabul etti, çünkü Suriye'nin bu konuda başka avantajları da vardı. Lübnan'da bulunan Suriye Ordusu'nun tüm masrafları Suudi Arabistan ve Kuveyt tarafından

karşılanıyordu. Yani Suriye Arap kamuoyuna; "Lübnan 'da Filistinlileri üslendirip silahlandırarak İsrail'e karşı mücadele etmelerini sağlıyorum, dolayısıyla bütün Arap ülkeleri bu konuda bana para göndermelidir. " diyordu.

Arap ülkelerinden Suudi Arabistan ve Kuveyt, durumun böyle olmadığını bildikleri halde kendi vatandaşlarına şirin gözükmek için kesenin ağzını

açmışlardı. Suriye ayrıca Sovyetler Birliğine; "Ben Lübnan'da kontrolüm altındaki sahada Kapitalist ülkelerin devrimci militanlarını barındırıp eğitiyorum bunun için bana para ve silah verin. " taleplerini rahatlıkla götürebiliyordu. Öte yandan Arap ülkelerine, sosyalist ülkelere ve batı dünyasının demokratik kamuoyuna (!) diyordu ki; "Ben mazlum Filistinlilerin hamişiyim, İsrail'e karşı Filistinlileri destekliyor, barındırıyor ve koruyorum. Filistinlilere para yardımı yapıyorum zor durumdayım bana para verin... "

Dolayısıyla Suriye, Filistinlilere dışardan gelen her türlü yardıma da el koyuyordu. Buna karşı Filistinliler şiddetli bir şekilde itirazda bulununca 1976 yılında Filistinlilere karşı Tal El Zaatar katliamını düzenleyip otoritesini tesis etti.

Sorun daha sonraları giderek karmaşıklaştı ve Lübnan gerçek anlamda bir kördüğüm halini aldı. İşin bu hale gelmesinde Fransızların önemli etkileri olmuştur.

Suriye ve Türkiye arasındaki Hatay topraklan ve su sorunları da yabana atılmayacak etkenlerdir. Ancak burada önemli olan Suriye'nin Lübnan'ı uluslararası terör odaklarının barınma ve eğitim alanı olarak bazı güçler adına kullandırmasıdır. Oradaki kamplar için hiç kimse Lübnan hükümetini sorumlu tutamıyor çünkü fiili denetimi yok . Suriye ise; "Burası benim toprağım değil" diyebiliyor. Günümüzde Sovyetlerin veya Bulgaristan'ın olmaması da hiç önemli değildir. Ortadoğu ve Ortaasya üzerindeki emelleri belli olan ABD, Almanya, Fransa ve ingiltere terör yaratıcılığı konusunda deneyimli bir profesyonel olan Suriye'nin patronluğuna çoktan soyunmuş durumdalar. Bu durumda Suriye'nin yeni patronu elbette PKK'nında patronu olacaktır.

PKK, militanlarını Lübnan'a ilk götürdüğünde militanlar FKÖ içinde yer alan ve Sovyetler Birliği güdümünde, pratik ilişkileri daha çok Bulgaristan ile olan Filistin Demokratik Halk Cephesi kamplarına beşer -onar kişilik gruplar halinde dağıtıldılar. Denildi ki; "Biz Demokratik Cephenin Askeri statüsüne tabi olarak hareket edeceğiz. Bu tip Filistin örgütlerine askerlik

yapmak için, Filistin davasına hizmet etmek için dünyanın birçok yerinden insanlar geliyor, bizim durumumuz da böyledir, yanlışlık yapmayın açık vermeyin..."

Bekaa Vadisi olarak bilinen bölgede gerçekten de sözde Filistin davası için savaşmak amacı ile dünyanın birçok yerinden gelmiş insanlar vardı. Ama bunların durumu gerçekten farklıydı.

PKK bu senaryo ile ilk etapta militanların kafasında yer edecek olan soru ve çelişkileri bertaraf etmiş oluyordu. Zaten bu elemanların hepsi Türkiye'de aranır durumda olduklarından ve yine çoğu genç, tecrübesiz, herhangi bir hayat sorumluluğundan yoksun bulunduklarından sanki oyun oynuyorlarmış gibi attıkları her adımın macera yönünü ön plana çıkarıp bunun zevki ile gün geçiren kişilerdi. Türkiye'den kaçarak yakalanma korkusundan kurtulmuşlardı. Film ve romanlarda olduğu gibi sınırdaki askeri, mayın tarlalarını, yabancı ülke topraklarını geçmişlerdi ve bütün bunlardan sonra Lübnan'a ulaşılmışsa gerçeklerin ne önemi olabilirdi. Gerillacılık romantizmi her şeyi toz pembe göstermeye yetiyordu.

İşte bu ruh halindeki insanlar, Abdullah ÖCALAN'ın ve onun efendilerinin işlerini son derece kolaylaştırıyordu.

Fakat zaman ilerledikçe ve toplam 150 kişiyle Lübnan'a çekilme tamamlanınca Filistin davasının ve Gerillacılığın gerçekleri kısmen anlaşılmaya başlanınca "Niçin Avrupa'ya değil de Lübnan'a?" sorulan sorulmaya başlandı. Ama bu soruları soruş tarzı, kavramaya yeni başlayan bir çocuğun annesinin eteğini çekerek "şune?bu kim?" türünde ve çevresini algılamaya çalışması gibi birşeydi. Çünkü APO'nun adamlarının görgü ve kültür düzeyleri çok kısıtlıydı. Çoğu kendi köyünün mer'asından öteye bir yeri tanımamıştı, en ileri olanlar bile

Güneydoğu'daki bir şehrin gecekondu sokaklarında hayata gözlerini açmış, mahalle ilkokulunu bitirmiş sonra da eline bir silah alarak iki-üç adam öldürmüştü. Bu nedenle içinde bir nokta kadar yer işgal ettikleri birtakım

uluslararası çapta tezgah ve dümenleri algılamaları ve yorumlamaları beklenemezdi.

Sorular başlayınca Abdullah ÖCALAN bir takım denetim mekanizmaları kurmaya başladı ve "Niye Avrupa değil de Lübnan?" sorularına karşılık şu açıklamayı yaptı:

"Avrupa ülkeleri emperyalist ülkelerdir. Hepsi NATO üyesi ve Türkiye'nin müttefikleridirler. Her ne kadar bugün Türkiye'den giden kaçaklara kucak açıyorlarsa da bu işi Türkiye ile anlaşmalı olarak yapıyorlar. Oraya giden devrimcilere rahat imkanlar sağlayarak, onları işe ve okullara yerleştirerek, yaşamlarını düzene sokarak rahata alıştırıyorlar ve devrimci özlerini boşaltıyorlar. Dolayısıyla onları Türkiye adına kendi emperyalist çarkları arasında pasifize ediyorlar. Eğer bizde Lübnan'a değil de Avrupa'ya gitseydik bizim de sonumuz farklı olmazdı. Bizim için en ideal geri çekilme alam Lübnan'dır. Eğer sabrederseniz bu konuda ne kadar haklı olduğumu göreceksiniz."

APO'nun bu açıklamaları birçok küçük beyin tarafından çok parlak bir yorum olarak değerlendiriliyor, üstün öngörüsünden bahsediliyordu. Gerçekten Avrupanın mülteciler için bir şeyler yaptığı kesindi fakat bunlar Türkiye için veya Türkiye adına değildi.

1980 yılında başlayan geri çekilme 1981 yılında 150 kişi ile tamamlanmıştı. Bir miktar militan da Avrupa'dan ve Libya'daki işçilerden temin edilmiş, toplam sayı 200 kişiyi bulmuştu. Örgütün yönetici kadrosundakiler hariç diğerleri Filistin Demokratik Halk Cephesi karakollarına dağıtılmışlar, olacakları bekliyorlardı.

APO ise Şam kentindeki karargahında çeşitli kesimler ile ilişki halinde bundan sonra yapılacak işlerin planlamaları ile uğraşıyordu.

PKK Merkez komitesi üyelerinden Cemil BAYIK, Beyrut'la kurmuş olduğu karargahta grupları dolaşarak nabız yokluyor, "Bundan sonra ne

olacak?" sorularına "Bekleyin zamanı gelince sizlere bir açıklama yapılacaktır" diyerek zaman kazanıyordu.

Biraz sesini yükseltenler ise; "Nankörlük yapmayın, parti size el atmasaydı şimdi zindanlarda çürüyor olacaktınız. Halinize şükredin, örgütün en şanslı insanlarısınız, ayrıca geçmişte de abartılacak öyle ahım şahım bir mücadeleniz yok!" cevabını alıyorlardı.

PKK militanları Lübnan'da Filistinlilerin yanma gitmeden önce Filistin Gerillalarını, Filistin savaşçılığını, kahramanlığını efsanevi bir düzeyde görüyorlardı. Fakat içlerine girdiklerinde onların da diğer insanlardan farkları olmadığını kısa sürede anladılar. Onca uluslararası maddi ve manevi desteğe rağmen ortada gözle görünür birşeyler yoktu.

Bu durumun yarattığı hayal kırıklığı PKK yönetimi tarafından fark edilince, gerilla ve gerillacılığa olan güven sarsılmasın diye; "Bunlar mültecidir, liderlikleri devrimci değildir. Kendi topraklarında savaşmıyorlar, bol para ve imkan dirençlerini kırmıştır..." yalanlan söylenmeye başladı.

Nihayet Abdullah ÖCALAN, 1981 yılı Haziran ayında Şam'dan Lübnan'a geçerek Suriye sınırında ve Lübnan toprakları içersinde bulunan ayrıca daha önce kararlaştırıldığı kesin olan, Suriye ordusunca özel olarak korunan ve Filistin Demokratik Halk Cephesinin cephaneliklerinin bulunduğu HELVE Kampı'nı tamamen PKK'ya tahsis ettirdi.

PKK 1. Konferansı HELVE Kampında yapılacaktı. Filistin karakollarına dağıtılan gruplardan ileri düzeyde bulunan ikişer-üçer kişi seçilerek kampa çağrıldılar. Böylece değişik yerlerden yaklaşık 60 kişi PKK 1. Konferansına katılmak üzere bir araya gelmiş oldular. Ayrıca 20 kadar militan da nöbet, yemek ve benzeri işler için kampta bulunuyordu.

Konferansa katılmak üzere çağrılan kişilerin tamamına yakın bir bölümü, daha önce herhangi bir konferansa veya kongreye katılmış değildi. Okudukları ve duydukları kadarıyla biliyorlardı ki; bu bir parti toplantısı ise ve çağrılan kişiler delege olarak çağrılmış iseler, konferansın gündemine ilişkin görüşlerini yazılı ya da sözlü olarak dile

getirirler. Konferansta geçmiş faaliyetlerin muhasebesi yapılır, içinde bulunulan durum ve geleceğin hedefleri saptanır. Yeni çalışma döneminin ilkeleri ortaya konur. Fakat çeşitli zıt görüşler ortaya çıkacağından, çoğunluğun görüşü konferans sonuçlarına egemen olur. Karşıt görüşlüler ya genel çoğunluğa tabi olurlar, ya da ortaya çıkan yapının dışında kendilerine yeni bir yol çizerler. Bu nedenledir ki, konferansa katılmak üzere HELVE Kampına gelen herkes kendi görüşlerini özet olarak yazılı hale getirmişti.

Toplantının başladığı gün doğrudan divan masasına geçip oturan Abdullah ÖCALAN daha önceden kararlaştırdığı iki militanı divan başkanı yardımcıları olarak yanına aldı ve böylece konferans divan başkanlığı kurulmuş oldu.

Konferansın gündemi ve bu gündemin geniş bir değerlendirmesi daha önceden APO tarafından yapılmış, "POLİTİK RAPOR" adıyla broşür halinde basılmıştı. Bu broşür konferanstan bir hafta önce zaten bütün militanlara okutulmuştu. Buna göre gündem özetle şöyleydi:

- PKK örgütünün geçmiş faaliyetlerinin değerlendirilmesi,

- İçinde bulunulan dönemin özellikleri ve bu dönemin görevleri,

- Gelecekteki faaliyetlerin genel bir planı.

Bu gündem çerçevesinde konferans isimli eğitim çalışması başlamış oldu.

APO; "Hepiniz suçlusunuz" diye söze başladı. "Parti adına sizleri yargılamaya kalksam hepinizin cezası idamdır!"

"Hiçbiriniz geçmişte görevlerinizi yapmadınız. Hepiniz parti ilke ve talimatlarına ihanet ettiniz. Fakat önderliğin doğru kararları sayesinde büyük hatalarınıza, amatörlüğünüze, pespayeliğinize rağmen partimiz PKK çok büyük başarılar elde etti. Bundan sonra tek bir şansınız vardır, geçmişte işlediğiniz büyük hatalardan ders çıkartmak ve gelecek ile ilgili POLİTİK RAPOR 'da öngördüğümüz çalışma ve görevler doğrultusunda çaba sarf etmektir."

Apo, ayrıca bir yığın tehditle konuşmasını sürdürüyor ve herkesi psikolojik olarak sindiriyordu:

"Hepiniz bundan birkaç gün önce zavallı durumda idiniz. Başınızı sokacak bir yer bulunuyordunuz, bir lokma ekmeğe muhtaçtınız! Eğer sizlere el olmasaydık şimdi çoğunuz ya ölmüş olacaktı ya da zindanlarda idamı bekliyor olacaktınız. Aileleriniz, ananız, bacınız da sizi kurtaramazdı. Ama, biz sizleri kurtardık, şimdi rahatınız yerinde, kar-nınızı doyuruyorsunuz, aç ve açıkta değilsiniz!"

Bunun üzerine herkeste bir suçluluk duygusu oluşmaya başladı. Herkes konuşmak üzere hazırladığı yazıyı katlayıp cebine koydu. Muhataplarını sindirdiğini fark eden Abdullah ÖCALAN; "Şimdi sizlere söz hakkı vereceğim konuşmanızı yapabilirsiniz." dedi. Konuşmaya cesaret edebilen birkaç üst düzey elemanı papazın önünde günah çıkarır gibi süklüm püklüm bir vaziyette kendi kendilerine çamur "atmaya başladılar. Sözümona özeleştiri yapıyorlardı. "Biz ettik sen etme!" türündeki konuşmalar sürüp gitti.

Bu konuşmalardan sonra diğer militanlar da şöyle bir fikir oluştu; geçmişte örgütün tüm yükünü sırtlanmış olan birçok eylemi canı pahasına gerçekleştiren bu üst düzey elemanlar eğer kendilerini suçlayarak konuşuyorlar ise bizim söyleyecek neyimiz olabilir?

Kısaca, birkaç merkez komitesi üyesi dışında hiç kimse 11 gün süren konferans! boyunca konuşmaya cesaret edemedi,

Fakat, Resul ALTINOK (DAVUT) isminde bir merkez komite üyesi defalarca bir şeyler söylemek istemesine rağmen Abdullah ÖCALAN tarafından hep susturuldu. Dolayısıyla 11 gün bir eğitim çalışması ve beyin yıkama faaliyeti olarak geçti. Bu yetmiyormuş gibi konferansa katılanları küçük gruplara ayırarak yaklaşık iki ay boyunca POLİTİK RAPOR içeriğini ezberletti, kelimenin tam anlamıyla beyin yakıyordu. APO bu militanları bir müddet sonra diğer gruplara gönderip yapıyı

homojenleştirmeyi düşünüyordu. Çalışma sonunda herkes artık birer APO maketi olup çıkmıştı.

APO'nun konferans sırasındaki tavrını kısmen de olsa detaylandırmamızın nedeni; onun örgüt kongrelerini, konferanslarını ve toplantılarını hangi mantıkla düzenlediği, elemanlarının fikirlerine ne derece ilgi duyduğu, onları hangi gözle gördüğü anlaşılsın diyedir. PKK'da en üst düzeyde yaratılan bu anlayış alta doğru aynen yansımıştır.

Denilebilir ki: Apo elemanlarının fikirlerine saygı duymuyor, onlara değer vermiyor o halde niçin kongreler, konferanslar, toplan-tılar düzenliyor, maksadı nedir? Elbette bir maksadı vardır. Bu tür toplantılar yapmakla her şeyden önce yargılama işini soyut bir kuruma havale ediyor. Aslında kendisi olan PKK'yı bir kurum olarak meşrulaştırıyor. Faturaları bir kurum adına kesmiş oluyor fakat PKK'da kendi önemini vurgulamaktan da geri durmuyor. Yani ben olmazsam PKK da olmaz havasını her seferinde yaratmayı ihmal etmiyor. İkincisi; bu toplantılar vasıtasıyla "EGO" lan canlandırıyor, kişileri ateşliyor. "Kongre üyesi, Kongre delegesi, Merkez Komite üyesi ...vb." gibi sıfatlarla katılanları yeni görevler için ümitlendiriyor. Üçüncüsü; bu tür toplantılar eğitim çalışması şeklinde geçtiği için çeşitli bölgelerde faaliyet yürütecek olanları aynı potada eğitip tek tip insan yaratıyor. Ayrıca bu toplantıları bir akit olarak ilerde toplantıya katılanlara karşı kullanıyor. Örneğin; "Falan toplantıda şu kararı almadık mı? Hepiniz onaylamadınız mı?" gibisinden dikte ettirdiği fikirleri bir ittifak senedi olarak kullanıyor. Bunlar APO'nun çok kurnazca uyguladığı taktiklerdir.

Sonuç olarak; PKK 1. Konferansı (15-26 TEMMUZ 1981) geçmişin değerlendirmesini yapmak, geleceği planlamak gibi hususlar bir yana; esasında yurt dışındaki elemanları zaptu rapt altına almak, onlara dolaylı veya direkt olarak gözdağı vermek maksadıyla tertiplenmiştir. Lübnan'da bulunan PKK elemanları Abdullah ÖCALAN tarafından bizzat tehditlere maruz kaldıkları gibi, Demokratik Cephenin çeşitli karakollarında bulunan diğer gruplar da Cemil BAYIK tarafından tehdit ediliyorlardı.

Tehdit ve baskılar ile iyice sindirilen ve hatta çeşitli entrikalar ile birbiri aleyhine kışkırtılan elemanlara bir de yeni dönemin çalışma programı dayatıldı.

Programda kısaca şöyle deniyordu: "Bizler Lübnan'a yeniden güç

toplamak yeni mücadelemize uygun bir hazırlık yapmak için geldik. Canımızı kurtarmak, karnımızı doyurmak için buralarda bulunmuyoruz. Hazırlıklarımızı hızla tamamlamalıyız. Hazır olduğumuzda uygun bir biçimde yeniden ülkeye dönüp, mücadeleye kaldığımız yerden devam edeceğiz."

PKK örgütü hazırlıklar için de şunları öngörüyordu: "Partimiz PKK yı ülke içinde yeniden inşa edeceğiz. Teorik olarak partinin ülke içinde nasıl inşa edileceğini buradaki çalışmalar sırasında kavrayacağız. Parti önderliğinde gelişen ve halkın katılımıyla oluşacak halkın siyasi katılım ve yürütme gücü olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi 'nin teorik olarak ne şekilde oluşturulacağını buradaki eğitim faali-yetle-rinde kavramamız gerekiyor. Mücadelemizi zafere götürecek temel güçlerden birisi olan Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun inşası için gerekli bilgileri de burada kavramamız gerekiyor."

Çok geçmeden Abdullah ÖCALAN bu üç ana konuda üç kitap hazırlayıp bastırdı. Bu kitaplar: ÖRGÜTLENME ÜZERİNE, KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ PROBLEMİ ve KÜRDİSTAN'DA ZORUN ROLÜ isimli kitaplardır.

Tüm grupların eğitim çalışmaları bu üç kitapta belirtilen konularda yoğunlaştı. Bir yandan HELVE Kampında (Şimdiki Mahsum KORKMAZ Akademisi) askeri eğitim çalışmaları başlatıldı diğer yandan da siyasi eğitim çalışmaları aralıksız sürdürüldü. Bu süreçte PKK militanları düşünmeyi bir yana bırakın nefes almaya bile vakit bulamadılar.

Planlanan faaliyet için çok sayıda insana ihtiyaç vardı. Tekrar Türkiye ile temas kurulup niteliği ne olursa olsun eleman teminine çalışıldı. Nasıl olsa

eğitim adayları için barınma yeri, yiyecek, askeri malzeme ve benzeri sorunları çözenler çözmüştü. Bu dönem eğitim çalışmalarında elemanları iştahlandırmak için; "Sizler geleceğin komutanları ve halkın önderlerisiniz. Hadi bakalım gösterin kendinizi! Sizlere verilen görevlere layıkı ile sahip çıkın." deniliyordu.

Çalışmalar sırasında 1978lerden başlayarak başta Almanya olmak

üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki Türk işçileri arasında amatör

düzeyde sürdürülen PKK faaliyetleri; ilk defa 1981 yılının sonlarında "AVRUPA BÜROSU" ismiyle yemden ele alındı.

Avrupa ortamının çeşitli özelliklerinden dolayı Abdullah ÖCALAN, kendisine çok bağlı olanları seçerek gönderdi. Bu elemanlara şu görevler verildi:

- Avrupadaki işçiler arasından özellikle, genç olanlardan eleman temin ederek Lübnan'a göndermek,

- Yine işçiler arasından çeşitli yöntemler ile para toplayarak bu paralan Şam'daki PKK yönetimine göndermek,

- Türk işçileri başta olmak üzere çeşitli kuruluşları ve kamuoyunu etkilemek,

- PKK'nın yayın faaliyetini organize etmek, gazete, kitap, dergi, broşür, afiş ve benzerlerini basıp çoğaltmak. Bu amaçla ilk iş olarak bir yayınevi kurup bir matbaa satın almak.

PKK 2. KONGRESİ VE ORTAYA ÇIKARDIĞI BAZI GERÇEKLER

Abdullah ÖCALAN 1980 yıllarının son aylarından başlayarak gerek Türkiye'den ve gerekse Avrupa'dan Lübnan sahasına götürdüğü tüm elemanlarını sıkı bir denetim altında, bir noktadan sonra adeta rehin alarak

yeni görevlerine hazırlarken; onların elde tutulması, kafesten uçup gitmemeleri için ne mümkünse ve hangi yöntem geçerli ise onu yapıyordu.

Biliyordu ki; eylemsizlik PKK'nın sonu demektir. PKK'ya hayat veren can ve kan katan eylemlerdir. Bu nedenle çeşitli hikayeler uyduruyordu.

Gerçi kimse o şartlara rağmen Lübnan'dan kaçıp Türkiye'ye dönmek istemezdi çünkü, Türkiye'de sıkı yönetim vardı ve kendileri aranır durumda idiler. Ama yine de Lübnan'daki elemanların gözlerini

korkutmak için, onların birbirlerini denetlemeleri için; "Türk istihbaratı yurt dışında PKKIı avına çıkmıştır. Her an bulunduğumuz eve, kampa ya da karakola baskın düzenleyebilir. Hatta içimize adamlarını sızdırmış olabilir, gözünüzü dört açın, en ufak kuşkulu hareket yapanı sorumlulara bildirin. Kuşkulu hareketi kim yaparsa yapsın es geçmeyin." talimatı veriliyordu.

Bütün bunlara rağmen mevcut ortamın dışına çıkmaya çabalayanlara, örgütü terk edip Avrupa'ya geçmek isteyenlere altlan alta olmadık iftiralar ediliyor, "Aslında bu iflah olmazın tekidir, geçmişte de birçok suç işledi, kimbilir belki de Türk istihbaratının adamıdır." şeklinde damgalanıyordu.

Öte yandan ayrılmak isteyen kişiye; "Sen bir bunalım geçiriyorsun sağlıklı düşünemiyorsun, zamana ihtiyacın var, sana yardımcı olalım. Aslında iyi bir insansın, bunca emeği tepmen doğru değildir." denilerek oyalanmaya çalışılıyordu. Eğer kişi kararlı ise bu sefer biraz daha sert uyanlar yapıyordu; "Senin örgütte belli bir geçmişin var. Bir çok şeyi biliyorsun, ayrılırsan MİT mutlaka sana el atacaktır. Seni böyle bırakmamızı bizden bekleyemezsin!"

Aslında bu tür kişiler derhal kurşuna dizilir ya da bir komplo ile ortadan kaldırılırdı; fakat 1981-82 yıllarının ortamı bu işler için elverişli değildi. Bu yıllarda biriktirilen bu tür insanlar 1983 yılından itibaren teker teker örgüt tarafından öldürüldü. Ayrılmak isteyenler kısa sürede diğerleri tarafından yalnızlık ve tecrit ortamına sürükleniyorlardı. Adeta afaroz edilmiş gibi yalnız kalan bu kişiler, paniğe kapılıp saldırgan-laşıyorlardı. Yıllarca

söyleyemedikleri şeyleri açıkça söylemeye başlıyorlardı, APO'yu tenkit ediyorlardı. Bu sefer APO; "Ben demedim mi bu adam MİT ajanıdır diye, ajanlık yapamayınca çıldırdı. Bakın PKK'ya olan düşmanlığını açıkça ilan ediyor, siz olsanız bunu besleyip barındırmaya devam eder misiniz?" diyerek sahneye çıkıyordu. Bunun üzerine diğerleri, bir MİT ajanıyla konuştu demesinler diye ilişkilerini tümden kesiyorlardı. O yıllardaki PKK Gaziantep Bölge sekreteri ve parti merkez komitesi üyesi Abdullah KUMRAL ve daha birçok kişi bu duruma itildiler.

Sonları da tabii ki dramatik bir ölümle sonuçlandı.

Diğer taraftan sadece baskı ve sindirme yöntemleri kullanılmıyordu. Militanları canlı tutmak onları çalışmaya sevk etmek uğruna da bazı çabalar sarf ediliyordu! Bu maksatla eğitim kamplarına özellikle Şam ve Beyrut'ta görevli Bulgar, Sovyet ve Kübalı, "DİPLOMATLAR!" getiriliyor, bu diplomatlar kamptakilerin hal ve hatırını soruyorlar moral verici konuşmalar yapıyorlardı.

Bu ziyaretlerle ilgili olarak APO; "Artık başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler, devrimci demokratik örgütler bizimle tanışmak, bizi yakından görmek için harekete geçtiler. Galiba bizim haklılığımızı kavradılar. Ayrıca bölgedeki antiemperyalist güçler de durumumuzdan etkilenmeye başladılar. Bu gelişmeler bizim için büyük avantajlar yaratıyor. Bundan yararlanmalıyız, bu tarihi bir fırsattır. '•' diyerek tezgahlanan oyunun görünen ya da gizlenemeyen ve yahut açık olmasında fayda görülen kısımlarını kendiliğinden iradeleri dışında oluşan şeylermiş gibi göstermeye çalışıyordu.

Çalışmalar hızla sürüp giderken,1982 yılının Haziran ayında İsrail Güney Lübnan'da üslenmiş olan Filistin kamp ve karakollarına karşı topyekün bir harekat başlattı. Bu harekat neticesinde Filistinliler önce Batı Beyrut kesimine hapsedildiler ardından da Lübnan'dan sürüldüler. Filistin gerillaları Kuzey Afrika'daki Arap ülkelerine Fas, Tunus ve Cezayir'e kaçtılar, bir kısmı da Güney Yemen ve Suriye ye sığındı. Bu harekat sırasında Suriye ordusu İsrail ile bir günlük hava çatışmasına girdi ise de

Güney Lübnan'daki kara harekatına karışmadı.İşte o zamana kadar Güney Lübnan'daki Filistin gerillaları arasında kendilerini saklamış olan PKK'lılar topluca Suriye'ye geçtiler. Fakat 20 kişilik bir grubu gene HELVE Kampında bıraktılar. Suriye'ye geçen PKK militanlarına kısa sürede Şam, Halep, Kamışlı gibi yerlerde onlarca ev tahsis edilerek garantiye alındılar.Bu evlerde yaklaşık olarak 300 PKK'lı militan barınıyordu. Bunları her ev bir grup olmak şartıyla ki her evde 8-10 kişi barınıyordu teorik eğitime devam ettiler. Dışarı çıkmaları ve gezmeleri yasaktı.Aylarca kalınan bu evleri hiç kimse terk etmiyordu.

Yiyecek ihtiyaçları APO tarafından görevlendirilmiş ve Suriye "EMİN KAVMİYYE-MİLLİ İSTİHBARAT"isimli merkezi istihbarat örgütünün kimliklerini taşıyan kişilerce karşılanıyordu. Bu kimlikler özel ve güvenilir kişilere verilmişti.

PKK bu arada bir grup adamını da İran ve Kuzey Irak'a yerleştirmişti. İran'dakiler İran istihbarat teşkilatının bilgisi dahilinde Kuzey Irak ve Türkiye'ye komşu Urmiye şehrine yerleştirildiler. Oradan hem Türkiye'ye hem de Kuzey Irak'a giriş çıkış yapabiliyorlardı. İran'a geçişlerini Suriye Hükümeti, İran ile anlaşarak uçakla göndermek suretiyle sağlamıştı.

1982 yılında Irak hükümeti İran ile olan savaştan dolayı Kuzey Irak bölgesini tamamen kontrolsüz bırakmış bu nedenle, Kuzey Irak'ın uçsuz bucaksız dağları, vadileri ve derelerinde Mesut BARZANİ'nin Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) denetiminde bir tampon bölge oluşmuştu. Celal TALABANİ'nin Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) da oradaydı ama esas kontrol Irak KDP'sinde idi.

İngiliz piyonu şeyh Mahmut BERZENCİ'den sonra Irak'taki Kürtçülük faaliyetleri adeta BARZANİ'ler ile özdeşleşmiştir. Tarihte ilk defa Kürtler adına Siyasi Parti kuran Molla Mustafa BARZANİ'dir. Hatta BARZANİ KDP'si sadece Irakta değil Türkiye, İran ve Suriye'de etkiler bırakmış, buralarda da KDPler kurulmuştur. Molla Mustafa Barzani, Sovyetler Birliğinde yetiştirilmiş ve kendisine askeri rütbelerde verilmiş olmasına rağmen asla akıl dışı komünizme yanaşmamış, Kürt halkını Sovyet uşaklığı

gibi şerefsiz sıfattan her zaman korumuştur. Molla Mustafa'nın ortaya çıkışı kısaca şöyledir;

İngilizler, 1933 yılında Irak'ı Kral FAYSAL'a teslim edip ve o zamanlara kadar Arap muhalefetini dengelemek maksadıyla yedeklediği Kürt aşiretlerini yüzüstü bırakınca bu aşiretlerden en derli toplu ve organize olan BARZAN aşireti ayaklanıyor ve isyan 1945lere kadar devam ediyor. İsyanın başlangıçtaki lideri Ahmet BARZANİ daha sonra ise küçük kardeşi Molla Mustafa BARZANİ'dir. Molla Mustafa, 1945 yılında İran'a geçerek Rusların kurdurmuş olduğu "MEHABAT KÜRT

CUMHURİYETİ" içinde yer alıyor. Bu organizasyonun İngilizlerin ve İran Şahının karşı koymasıyla bozulması üzerine adamlarıyla birlikte Sovyetler Birliğine iltica ediyor. Uzun bir süre Rusya'da ikamete mecbur edildiği yerlerde kaldıktan sonra 1958 yılında, Irakta Krallığın bir askeri darbe ile yıkılmasından sonra darbe lideri General Abdulkerim KASIM tarafından Irak'a çağrılıyor.

Bize göre General KASIM'ın BARZANİ'yi çağırmasının amacı şudur; yaptığı darbe ile İngiliz yanlısı Irak Kralını, Arap Milliyetçiliğinin sembolü haline gelmiş Mısırlı General Cemal ABDÜLNASIR'ın desteğiyle deviren ve yönetime el koyan General Abdulkerim KASIM, BARZANİ'yi davet etmekle tıpkı NASIR gibi Sovyet desteğine mazhar olacağını düşünüyordu. Bu maksatla Irak Komünist Partisi'ni de yasal hale getirdi. BARZANİ'ye de Kuzey Irakta otonomi vaadediyordu.

Giderek iktidarını pekiştiren KASIM, muhaliflerini yavaş yavaş temizlemeye başladı. BARZANİ ve adamlarını Irak Komünist Partisi vasıtasıyla ezmeye başladı ve etkisiz kıldı. Daha sonra da Irak Komünist Partisine baskıya başladı. Bu sefer Komünist partisi yöneticileri de BARZANİ'ye sığınmak zorunda kaldılar.

General KASIM da Abdüsselam ve Abdurrahman ARİF isimli kardeş generaller tarafından devrildi ve bu iki generalde durumlarını sağlamlaştırmak için Sovyetler Birliği ile flört etmeye başladılar. Bunlar da

önce Komünist Partisi'ni yasallaştırdılar ve Molla Mustafa BARZANİ'ye otonomi teklifinde bulundular. Irak Komünist Partisi Sovyetler Birliği' nin emri ile derhal kardeş generallerle anlaştı. BARZANİ teklifi ihtiyatla karşılamıştı otonomi şartları uygulanıncaya kadar dağda kalacağını bildirdi.

Generaller Molla Mustafa'yı asi ilan ederek Komünist Partisini üzerine saldılar. Film başa dönmüştü. BARZANİ etkisiz hale getirildi, Komünist Partisi kapatıldı. Partinin üyeleri yeniden BARZANİ'ye sığındılar.

Nihayet BAAS (Arap Sosyalist Diriliş Partisi) Partisinin yapmış olduğu devrim ile kardeş generaller iktidardan uzaklaştırıldı ve Irakta

60'lı yıllardan günümüze kadar gelen BAAS Partisi ülkeye egemen oldu.

BAAS partisi, kendisini Sovyet yanlısı ve antiemperyalist ilan ederek Komünist Partisi'ne bakanlık vaadiyle ortaklık, BARZANİ'ye de bir anlaşma teklif etti. Anlaşmaya göre 1970 yılından başlamak üzere Kuzey Irakta Kürt otonomisi tesis edilecekti.

BAAS yönetimindeki Irak, Sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler tesis ederek hızla silahlandı ve kurmuş olduğu iç güvenlik organizasyonlarıy-la iktidarını tamamen sağlamlaştırdı. Bu dönemde Hasan EL BEKR'in devlet başkanı olmasına karşılık ipler Saddam HÜSEYİN'in elinde idi. Rus ve Bulgar danışmanlar Saddam'ın iktidarının tesisi için tüm imkânlarını seferber ettiler. BARZANİ ve KDP'si dağlarda otonominin uygulanmaya koyulmasını bekliyorlardı. İki buçuk yıl geride kalmış olmasına rağmen kademe kademe gelecek olan otonomiden haber yoktu.

BAAS yönetimi kendisini "Ezilen milletlerin dostu olan!" Sosyalist Sovyetler ve Bulgaristan vasıtasıyla iyice pekiştirdiği için, öteden beri hep iç politika hesaplarının piyonu durumuna getirilmiş Kürt aşiretlerini çoktan unutmuştu. BARZANİ'nin KDP'sinin ne önemi vardı.

BARZANİ de sürekli ezilen ulusluktan dem vurarak Irak yönetimini sözünde durmaya davet ediyordu ve Irak yönetiminde yer alan

Enternasyonalistleri, Sovyetleri, Bulgaristan'ı, Romanya'yı ve Doğu Almanya'yı etkilemeye çalışıyordu. Fakat Sovyetler ve müttefikleri, Irak gibi bir ülkeyi Ortadoğu'daki çıkarları korunduğu için rahatsız etmiyorlardı. Önemli olan ezilen halklar değil çıkarlardı.

BARZANİ'nin içinde bulunduğu çıkmaz diğer ülkeler tarafından fark edilince bu sefer İran'daki Kürtlere rağmen İran Şahı, İsrail ve ABD devreye girip insan hakları savunucuları kesildiler.

İran, Şattülarap bölgesindeki toprak parçasını Irak'ın elinden almak istiyordu. İsrail zaten Irak'ın güçlenmesini istemiyordu, ABD ise hem İsrail'e hem de İran'a yardımın yanısıra genel stratejisi açısından Sovyet yanlısı Irak'ın burnunu sürtmek istiyordu. Bunun üzerine İran kendi topraklarını BARZANİ ve KDP ye açtı. ABD ve İsrail'den gelen silah,

cephane ve para ile İran Şahı kısa sürede BARZANİ'nin yüzbine yakın adamını, silahlandırıp Kuzey Irak'a yerleştirdi.

Irak ise, bunun üzerine Sovyet askeri danışmanları ve Komünist Partisi militanlarını da yanına katarak BARZANİ'ye karşı saldırıya geçti.

Fakat her şeye rağmen, İran'ı geri cephe olarak kullanan ve önemli ölçüde lojistik destek gören BARZANİ'ye baş eğdirmek mümkün olmuyordu. Zor durumda kalan Irak, İran'la temasa geçerek 1975 yılında Cezayir'de yapılan anlaşma ile Şattülaraptaki toprakları İran'a geri verdi. Ayrıca Sovyetlerle olan ilişkilerini gevşeterek Batı'ya yanaşacağını vaadetti. Bunun üzerine BARZANİ ye yapılan yardım ve verilen destek sanki bıçakla kesilmiş gibi birdenbire bitiverdi.

Yüzbinlerce BARZANİ'ci Sovyet danışmanları emrindeki Irak Tümenlerinin saldırısına uğradı. Kürtler birkaç gün içinde kendilerini İran ve Türkiye'ye zor attılar. İran'a geçenler silahsızlandırılarak kamplara alındı, Türkiye'dekilerin büyük bir bölümü ellerinde silahlarıyla sınır boylarında rahatça yaşadılar ve Şemdinli, Çukurca, Uludere, Silopi bölgelerine

yerleştiler. Irakta kalıp kaçamayanların binlercesi kurşuna dizilerek öldürüldü, önemli bir kısmı Güney Iraktaki Arap çöllerine sürüldüler.

O günleri yaşayanlar bilirler, yaşamayanlar arşivleri karıştırıp öğrenebilirler. Her zaman olduğu gibi başlangıçta Kürtler ayartılmış ve kışkırtılmıştır. Sovyetler ve yandaşları ile batının insan hakları savunucusu (!) ülkeleri anlaşınca Irak ordusu Kürt sürek avına çıkarılmıştır. Çıkarlarını elde edenler Saddam'ın napalmları altında can veren Kürtlerin feryatlarına kulaklarını tıkıyorlardı. Bu filimler günümüze kadar birkaç defa tekrarlanmıştır.

Hadiseler son derece düşündürücü sonuçlarla dolu iken bölge insanının cehaletinden yararlanarak aynı oyunların tekrar tekrar sahnelenmesine seyirci kalmak, o rezil sahnelerde rol almak, Serihıldan denen düzmecelere ve PKK isimli Kürt kıyma makinasına katılmanın anlaşılması çok zordur.

Türkiye kısmen de olsa oynanan oyunların farkındadır; İngiltere,-Fransa, Almanya, İran, Suriye, Irak gibi güçlerin şarlatanlığına engel olmak için çaba sarf ediyor. Kürtleri son ikiyüz yıldır adeta bir piyon gibi kullanan; her kullanışta parçalanmış, posası çıkmış bir vaziyette paçavra gibi kenara atan bu ülkeler değil midir?

Kürtlerin gene perişan olmalarını engellemek için; Türkiye parmağını oynattığı an bu şarlatanlardan ve Türkiye'deki işbirlikçilerinden hemen "İnsan haklan!" feryatları duyulmaktadır. Kürt insanı arasında da bazı uşakların çok ucuz çıkarlar uğruna aşiretini, akrabalarını, kardeşlerini peşkeş çekmelerine ne demeli? Diğer bir acı durum da; Türkiye'de kendilerine aydın yaftası yapıştıran bazı sığ düşünceli ruhsuzların da bu şarlatanlar korosuna katılmasıdır.

V

Kürt tarihinde kendi aşiretini ve akrabalarını peşkeş çekenlerden birisi de Ortadoğu'da siyasi işportacılığı meslek haline getirmiş olan Celal TALABANİ isimli insanlık fukarasıdır.

Önceleri BARZANİ ile beraber hareket eden bu şahıs, daha sonra BARZANİ'nin İran Şahı ile anlaşması üzerine Irak'a sığınmış; Irak BAAS Partisi, Irak Komünist Partisi, Rusya ve Bulgaristan'la birlikte BARZANİ'cileri ezme harekatına katılmıştır. Saddam HÜSEYİN'e "Demir yumruğunuzu selamlıyorum" diyen TALABANİ değil midir?

Suriye'de ikamet etmekte iken 1978 yılında Rusya'nın Irak ile Suriye'yi barıştırması ve SADDAM ile ESAD arasında dostluk gelişmesi üzerine yeniden piyasaya sürülmüştür. Oyun şudur; 1975 yılında İran ve Türkiye'ye sığınan IRAK KDPsi yeniden 1977 yılında KIYADE MUVAKKAT (Geçici Komite)ın kurulmasıyla Kuzey Irak'a yerleşmişlerdir. SADDAM bundan önemli ölçüde rahatsız olmuştur. Suriye'de ESAD yönetimine durumu bildirir, Hafız ESAD yönetimi de Celal TALABANİ'ye adamlarını ve Türkiye üzerinden Kuzey Iraktaki KDP kuvvetlerini kuşatmalarını, SADDAM'ın güneyden geleceğini, KDP'nin Türkiye'ye kaçmalarını önlemelerini emreder. Ancak, o dönemde Celal TALABANİ'nin yeterli adamı yoktur. Bunu Suriye yönetimine bildirir, Suriye İstihbaratı hemen harekete geçer ve bir Kürt

Sosyalist Partisi kurulur. Sosyalist TALABANİ'nin, ABD ve İsrail masası olan BARZANİ'yi (!) Irak Kürdistanı'ndan kovup Sosyalist Irakta bir Özerk Kürdistan kuracağını propaganda eder. Kısa sürede Suriye İstihbaratının kurmuş olduğu "Kürt Sosyalist Partisi" yüzlerce Kürt gencini toplayarak TALABANİ'nin emrine verir, fakat senaryo planlanan şekilde sonuçlanmaz. Irak ve Türk topraklarında çok sayıda insan ölür. Kürtler bir kez daha Suriye, Irak ve TALABANİ tarafından iğfal edilir. Bu olay mazlum bir halkın nasıl iğfal edildiğine dair çarpıcı bir örnektir.

Kendi kendimize şunu sorabiliriz; bu insanlar neden bu kadar çabuk ayartılabiliyor? Neden defalarca aynı tuzaklara düşüyorlar? Bu insanların basireti mi bağlanmıştır?

Evet buna basireti bağlanmak denir, mazlumluk ve saflık denir.

Çünkü uzun yıllar İngilizler, Fransızlar, Ruslar, Araplar ve BAAS'çı-lar o insanları oluşturmuş oldukları tuzaklar sayesinde insanlıktan çıkarmışlar ve Kürt kardeşlerini koruyup kollamaktan birinci derecede sorumlu olan Türkiye Cumhuriyeti dış kamuoyu baskısı bir yana, içerdeki insanlık fukarası kişilerin kompleksleri yüzünden kabuğuna çekilmiş adeta seyirci kalmıştır.

. Irak ve Kürtlerin durumuna kısaca bir göz attıktan sonra şimdi de esas konumuz olan PKK'ya dönelim.

Yapılan planlar gereği Kuzey Irak'tan Türkiye'ye giriş yapılacaktı. PKK, kuzey Irak topraklarını sıçrama tahtası olarak düşünüyordu. Ancak bir sorun vardı ve PKK o güne kadar bütün sol ve sosyalist güçlerden daha ateşli bir biçimde Mesut BARZANİ liderliğinde yeniden Kuzey Irakta üslenen Irak KDP'sine "İlkel Milliyetçiler, Feodal gerici güruh, Amerikan uşakları, İsrail maşaları..." gibi yakıştırmalarla hücum etmişti. Gerçekten de Mesut BARZANİ liderliğindeki Irak KDPsi, o zamana kadar yukarıda değindiğimiz nedenlerden dolayı başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyadaki sol güçlerce tecrit edilmişti.

PKK gibi katı Marxist-Leninist örgütler bir yana, en ılımlı solcular

bile BARZANİ'yi tehlikeli bir emperyalizm maşası olarak görüyordu. Bu aslında insanlık, ezilmişlik adına, insan emeği adına olayları ve dünyayı tahlil eden zavallı solcu mantığının fukaralığının tescilidir. Fakat, Mesut BARZANİ de bu dönemde aşiretini yeni bir maceraya ve yeni bir felakete sürüklemek için birtakım arayışlar içindeydi. Yani Mesut BARZANİ, başında bulunduğu KDP'sine sol güçler arasında yeni. bir yer bulmak için çırpınıyordu. Sovyetlerin Ortadoğudaki komisyoncularının eteklerinden çekiştirip sanki "Ne olur beni affedin, ben ettim siz etmeyin" diyordu. Daha birkaç yıl önce Sovyet Miglerinin attığı Napalm bombaları altında can veren,yakılıp yıkılan iki bin kürt köyünü unutup yeni bir patron arıyordu. İşte tam bu sırada PKK'nın arkasındaki gizli güçler devreye girdiler. Bundan büyük av olamazdı ve üstelik kendi ayaklarıyla gelip tuzağa düşüyordu.

PKK ile BARZANİ KDP'sini sihirli bir el, 1982 yılı sonlarında bir araya getiriverdi. Anlaşmadan hemen sonra PKK gruplar halinde militanlarını Kuzey Iraktaki KDP denetiminde bulunan bölgeye yerleştirdi.. Bazı PKK yöneticileri de Şam havaalanından uçağa binerek, önce İran-Tahran'a sonra da karayoluyla Kuzey Irak sınırına gelerek buraya yerleştiler. Bu anlaşmadan sonra Mesut BARZANİ muradına erdi ve solcu çevrelerden itibar görmeye başladı. Suriye'ye davet edildi. Çünkü Hafız ESAD yönetimi, Irak topraklarında Suriye adına SADDA-M'a karşı savaşacak bir piyon arıyordu. Irak, 1982 yılı başlarında Suriye'nin HAMA kentinde patlat veren olaylarda Müslüman Kardeşler örgütüne geri cephelik görevi yapıyordu. Suriye bu nedenle, Irak'ı cezalandırmak, Celal TALABANİ ile Mesut BARZANİ'yi birlikte devreye sokmak istiyordu. BARZANİ Şam'da iken hemen bir KDP bürosu açıldı ve KDP ileri gelenleri, Kuzey Irak'a silah ve para akıtmaya başladılar. Diğer taraftan KDP'nin SADDAM'a karşı başlattığı mücadeleye o sıralar Irakla savaş halinde bulunan İran'da sahip çıktı. BARZANİ'nin İran'da kamplar açmasına ve serbestçe girip çıkmasına müsaade etti.

Fakat Irak, bu konularda Suriye ve İran'dan daha az tecrübeli değildi. Uzun süreli bir İngiliz ve Rus-Bulgar deneyimi mevcuttu. O da hemen

İran Kürtlerinin lideri olan Abdurrahman KASEMLO ile ilişkiye geçti ve İran Kürdistan Demokrat Partisi ile Irak Devlet Başkanı Saddam HÜSEYİN bir anlaşma yaptılar. Buna göre; KASEMLO İran'a karşı savaşacak ve aynı zamanda İran'daki BARZANİ kuvvetlerinin kamplarına saldıracaktı. Buna karşılık Irak yönetimi; İran Kürtlerine para ve silah verecek, Irak topraklarında kendilerine üslenme imkanı sağlayacaktı.

Kürt halkı üzerinde oynanan oyunları, TALABANİ'leri, BARZANİ-leri, KASEMLOları, Abdullah ÖCALANları yani, kendi halkını işporta tezgahındaki mallar gibi pazarlayanları üçbeş kelime ile anlatmak mümkün değildir. Böyle bir şey yapmak Kürt insanının vermiş olduğu canlan ve döktüğü kanları hafife almak olur. Burada durmayı tercih ediyoruz. Durmak, belki bunların sebep olduğu yıkımları geçiştirmek olur ama bu sadece bize ait değildir. Bu gerçekleri su yüzüne çıkarması gerekenlerin, bu

duruma çanak tutanların, eğer varsa yüzlerini daha fazla kızartmamak için şimdilik susalım.

Evet PKK'nın Kuzey Irak'a giriş öyküsü kısaca böyledir.

1982-83 yıllarında Avrupa'daki çalışmaların da hızlandırılması ile çok sayıda eleman eğitilmek amacı ile havayoluyla Şam'a aktarılıyordu. Lübnan alanı İsrail işgali altında bulunduğundan eskisi gibi rahat kullanılamıyor, elemanların bir kısmı Kuzey Irak topraklarına gönderiliyordu. Militanların ağırlıklı bir bölümünün Suriye'nin Şam, Halep ve Kamışlı illeri civarındaki hücre evlerinde kapalı kalması bazı güçlükler çıkarıyordu.

En önemlisi Abdullah ÖCALAN'ın 1981 yılında, PKK 1. Konferansında ortaya attığı geleceğe ilişkin planlarına muhalefet edenler ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine APO hem bu olumsuzlukların önüne geçmek ve hem de tüzük gereği süresi dolmuş olan 2. Kongreyi toplamak için harekete geçti. Kongrede yeni dönem için kafasında oluşturmuş olduğu perspektifi hakim kılmak istiyordu. Daha sonra "kongrenin kararıdır, sizin kararınızdır, mecburen yerine getirilecektir" deyip karşı çıkanları ezmeyi planlıyordu...

1982 yılının Ağustos ayında PKK 2. Kongresi, Suriye'nin Ürdün hududundaki bir kampta toplandı. Tıpkı 1. Konferansta olduğu gibi Abdullah ÖCALAN, hazırlamış olduğu "ÇALIŞMA RAPORU" isimli broşür temelinde kongreye katılan sözde delegelere 6 gün boyunca eğitim yaptırdı. Bu eğitimin adı; PKK 2. Kongresi oluyordu.

APO, bu çalışmalar sırasında kendisinin döneme ilişkin değerlendirmesine ve yeni mücadele stratejisine baş kaldıran Merkez Komite üyesi ve PKK Avrupa bürosu sorumlusu Resul ALTINOK (DAVUT) ve onun gibi düşünenlere neler yapılması gerektiğini açıkladı.

APO, Resul ALTINOK'u MİT ajanı olmakla suçluyordu!

Kendisine ve PKK'ya karşı büyük bir komplo içinde olduğunu, bu durumun son anda fark edildiğini, bilmeden de olsa onun gibi düşünenler

ile ona alet olanların da onunla aynı kefeye konması gerektiğini vurguladı.

Buradan hareketle 2 yıllık yurt dışı pratiğinde örgüt elemanlarının uyanık davranmadığını, kendisi olmazsa belki de komplonun başarıya ulaşmış olacağını ve şimdiye kadar MİT'in herkesi imha etmiş olabileceğini belirtti. "Hep ben mi sizi sırtımda taşıyacağım, ne zaman gözünüzü dört açacaksınız?" diyerek fedakâr baba rolleri yaptı.

Bu ve buna benzer konuşmaları ile tıpkı 1. Kongrede olduğu gibi, katılanları birer idamlık suçlu durumuna düşürdü. Herkesin suçluluk psikozuna girdiğini fark edince de; yüklendikçe yüklendi. Böylece, bütün örgüt elemanlarının bundan sonra sürekli birbirini kollamasını,en ufak bir eleştirinin gözden kaçmasını engellemiş oluyordu.

APO, baştan beri hayali komplo teorileri üreterek kendi yaşamını

kontrgarantiye almayı bir yöntem olarak kullanıyordu. Bu, dünyadaki

tüm sefil diktatörlerin yaşam felsefesidir.

Artık hiç kimsenin hiç bir şekilde eleştiriye girişmemesi, giriştiği

taktirde damgalanıp yargılanacağı bilinci yerleştirilmişti.

Militanlar sadece kendilerini eleştirebilirler, "Biz alçağız, Parti

Önderi bize her şeyi verdi ama biz beceremedik suçluyuz" diyebilirlerdi.

Doğrusu PKK= APO gibi demokratik (!) ve de ulusal kurtuluşçu (!) örgüte böylesi yakışıyordu.

Kısaca, PKK 2. Kongresine katılan delegeler, APO'ya ve onun düşüncelerine kölece boyun eğmek ya da hain damgası yemek arasında bir tercihte başbaşa bırakıldılar.

1976 yıllarındaki eğitim çalışmalarında yerleştirilmeye başlanan bu anlayış, 2. Kongre ile resmileştirildi. Bilenler bilmeyenlere anlatsın misali verilerek bundan sonra hiç bir mazeretin kabul edilmeyeceği tebliğ edildi.

APO açıkça şöyle diyordu; "İki yıldır sizi besledik, her türlü ihtiyacınızı karşıladık. Sizi her türlü bela ve tehlikeden koruduk. Ya bunun bedelini ödeyeceksiniz, ya da PKK adına yargımız hain olduğunuz şeklinde olacaktır.!"

Çaresiz ve medeni cesaretten yoksun insanlar için bu durum korkunç bir açmazdı. Bu konuşmanın anlamı; "ya örgüt adına hayatını ortaya koyacaksın ya da örgüt senin hayatına kastedecektir!" dir. Ne için, ne hakla? diye sormak, sormaya yeltenmek yoktu.

APO'nun 2. Kongrede hain ilen ettiği Resul ALTINOK olayı hakkında okurları bilgilendirmek yerinde olacaktır.

Resul ALTINOK (DAVUT), PKK örgütü içinde yaşı ve kültürü ileri olan birisiydi. Kürtçülükten ziyade sosyalist fikirleri daha ağır basıyordu. Aslen Bingöllü olan Resul, aynı zamanda PKK merkez komitesi üyesiydi. PKK Avrupa bürosu oluşturulduğunda APO, örgütte kendisinin en güvendiği adam olması özelliğinden dolayı Resul'u Avrupa'ya sorumlu olarak tayin etmişti. Kültürlü ve alçak gönüllü olmasından dolayı Resul herkes tarafından çok seviliyordu.

Avrupa'da iken genelde dünyanın ve özelde Türkiye'nin sorunlarını karşılaştırmalı olarak tahlil edince, örgütün dolayısıyla APO'nun tüm kararlarını eleştiriye tabi tutuyor, eleştirilerini tüm militanlara kabul ettiriyordu. APO, Resul'un durumunu öğrenince telaşa kapılıyor, hemen telefona sarılarak; "Bir takım yeni düşünceler geliştirdiğini duydum, yeni

fikirler üretmek partimiz ve senin gelişmen için olumlu birşeydir, yakında kongremiz var, Acele gel ki, buradaki hazırlıklara katılaşırı. Görüşlerini kongre zemininde ifade edersin, ben de desteklerim kabul görürse ne âla." diyor. Resul ALTINOK da "Tabii ki geleceğim ve inanıyorum ki,

arkadaşların yüzde doksanı haklı olduğumu görerek beni destekleyeceklerdir." cevabını veriyor. Hemen uçakla Şam'a geliyor, APO, iki adamını havaalanına göndererek Resul'u aldırıyor ve Şam'da bir eve kapatıyor. Başına da bir silahlı nöbetçi dikiyor. Telaşlanıp patırtı çıkarmasın diye de kongreye kadar bu evde beklemesi söyleniyor. Bu arada da bir yandan kongre hazırlıkları yapılırken diğer yandan da PKK militanlarının bulunduğu tüm alanlara haber-talimatlar gönderilerek "Resul ajanmış, komplocu imiş, son anda fark ettik" gibi yaygın bir karalama kampanyası başlatılıyor. Doğal olarak Resul tutuklu olduğu için, Kongreye katılamıyor ve uzun süre kongrenin yapıldığını da bilmiyor. APO, kongrede daha önce belirttiğimiz gibi Resul'un aleyhinde atıp tuttuktan sonra "İşte bu hain diyor ki; ben kongreye katılacağım ve kongredekiler de beni destekleyecekler. Şimdi sizlere soruyorum, içinizde bu satılmış hain ile işbirliği yapmak için onun kongreye katılmasını isteyen var mı ? Varsa çekinmeden söyleyin." diye etrafa salyalar saçarak bağırıyor. Böylesi ithamlara maruz kalmış, idam fermanı yazılmış biri için kimse kongreye katılsın diyemiyor.

İşte, APO vampirinin bazı şeyleri fark etmiş adamlarını harcama taktiklerinden bir tanesi budur.

Eğer o zamanlar bazı nedenlerden dolayı kendi adamlarını öldürme olayı geçici olarak askıya alınmasaydı, Resul ALTINOK hemen kongreye getirilir ve oracıkta herkesin gözü önünde idam edilirdi.

PKK 2. KONGRESİNDE ÖNGÖRÜLEN PLANLAMALAR, ATILAN ADIMLAR

APO, her şeyden önce eğitime bütün şiddetiyle devam kararı aldı. Bu eğitim; Suriye'de kiralanan evlerde, Lübnan'ın tekrar eski haline

dönmeye başlamasından dolayı Lübnan'da ve yeni yerleşim bölgesi olan Kuzey Irak'ta sürdürülecekti.

Lübnan HELVE kampında Avrupa'dan getirilen elemanlar askeri ve siyasi eğitime tabi tutulacak, eğitimi tamamlayanlar Suriye'deki evlerde yoğun

ideolojik eğitimden geçecek, buradaki eğitimlerini tamamlayan-lar ise Kuzey Irak'a gönderilip dağ koşullarında hayatı idame testlerine tabi tutulacaklardı.

Bol kadro kaynağı, bol para, elverişli propaganda imkanları ve basın faaliyetleri rahatlığı sağlayan Avrupa'ya bir hayli yetişmiş kadro militanı gönderildi. Bunun yanı sıra Libya da eleman ve para temini açılarından verimlilik arzediyordu. Libya'da da PKK temsilciliği oluşturuldu ve görevliler gönderildi.

Lübnan ve Suriye'de sürdürülmekte olan askeri ve siyasi eğitim; tamamen Irak üzerinden Türkiye'ye giriş koşulları, biçimi ve organizasyonu amacına hizmet ediyordu. Artık hedef netti. Her şey Türkiye'ye yeniden giriş için yapılıyordu. Yine bu dönemde; gerek Lübnan'da gerekse Suriye'deki iki yılı aşkın yurt dışı macerası boyunca, APO'nun oluşturmaya çalıştığı yapıya uyum sağlamayan kişilerin çeşitli fiziksel ve psikolojik baskılar ile yeniden kazanılması çalışmaları yapılıyordu. Herşeye rağmen inat edenlere ise; nasıl bir felaket ile karşılaşacakları, bu davranışlarının nelere malolacağı pratik bir şekilde anlatılıyordu.

Yapılan planlamalar birçok kişiyi ürkütmüştü. Önemli sayıda eleman uyumsuzluk göstererek yeni süreçte rol almak istemiyordu. Kendilerini belli eden az sayıda eleman, kendileri gibi düşünenlerin bir bölümüydü.

Çok sayıda örgüt elemanı, aynı şeyleri düşündükleri halde bu konuda susmak zorunda kalıyorlardı. Bu nedenle APO, Avrupa'ya göndereceği şahıslan büyük bir titizlikle seçiyordu. Özellikle Resul ALTINOK olayı gözlerini iyi açmasına vesile olmuştu. Biliyordu ki, Avrupa'da faaliyet gösterecek olanlar biraz daha özgür düşünme olanaklarına sahiplerdi. Örgütü terk etmeye karar verdiklerinde fazla bir risk almış olmuyorlardı. Eğer bir PKKlı örgütü terk etmek isterse Avrupa'nın herhangi bir

ülkesine sığınarak izini rahatlıkla kaybettirebilirdi. İşte bu nedenle APO, ağırlıklı kısmı Merkez Komite üyesi olan ve birbirlerini denetleyebilecek çok sayıda üst düzey kadroyu Avrupa'ya gönderme riskini göze aldı. Çünkü,

o sıralar Avrupa, APO için altın yumurtlayan tavuk gibiydi. PKK çok sayıda işçi ile ilişkiye girmiş, bu işçilerden büyük miktarlar tutan paralar topluyordu. Bu paraların bir bölümü Şam'a akarken bir kısmı ile de çok sayıda yayının basım işi organize ediliyordu.

Çok sayıda eleman kamplara alınıyor, çeşitli yürüyüş, açlık grevi, işgal eylemiyle de Avrupa kamuoyu etkileniyordu. Bazı demokratik platformlar, bu eylemlerden etkilenerek Türkiye aleyhine tavır alabiliyorlardı.

İnsan hakları dernekleri, bazı avukatlar ve parlamenterler PKK'nın sözcüsü durumunda Türkiye ile mücadele ediyorlardı. Bütün bu işlerin devamlılığını yetenekli ve deneyimli üst düzey kadro lar sağlayabilirlerdi. APO, bu nedenlerden dolayı Avrupa'dan vazgeçemiyordu.

İran ve Irak çalışmaları, PKK'nın en hayati ve en çok üzerinde durduğu çalışmalardı. Kuzey Irak çalışmaları, başlangıçta İran'da üslenmiş birkaç Merkez Komite üyesince sevk ve idare edildi, yavaş yavaş Kuzey Irak'ta belli bir güç birikince yöneticilerde Irak'a yerleştiler.

O günlerde Iraktaki faaliyetler; dağ koşullarında hareket etmek, barınmak, beslenmek, keşif ve istihbarat çalışmalarını içeriyordu. Keşif ve istihbarat; ikişer-üçer kişilik grupların Türk sınırından sızmak suretiyle, Türkiye içlerinde Beytüşşebap, Uludere, Çukurca, Şemdinli ve Sımak bölgelerinde yapılıyor, halk ile ilişkiler kuruluyor, silah mühimmat ve şimdilik boş da olsa küçük erzak depoları hazırlanıyordu.

O dönemde adı geçen yerlerin sarp dağlan, derin vadileri "Kuş uçmaz kervan geçmez" türündendi. Yaz aylarında yüksek yaylalarda göçer obalarına ve dağ etekleriyle vadilerde ikişer-üçer evden oluşan mezralarda gündüz ve gece ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlardı.

Yöre insanı, böyle dolaşan silahlı ve teçhizatlı kişilere alışıktı. Silahlı

firari mahkumlar, doğal hayatın bir parçası gibiydiler. Bu silahlı insanların kimi yöre aşiretlerinde firariler, kimisi de yıllardır Suriye'den Kuzey Irak'a,

Kuzey Iraktan İran'a gidip gelen Barzanici ve Talabanici-lerdi. Yöre insanı bu nedenle ikişer-üçer gezen PKK'lıları yadırgamıyordu. Hatta onları yediriyor, içiriyor ve izzet ikramda bulunuyordu. Çeşitli toplumsal nedenlerden, idari nedenlerden dolayı yöre insanı, eşkiya ile ve firari mahkum ile iç içe yaşamak zorundaydı. Bütün bunların da ötesinde silahlı olan ve konumundan ötürü silahını kullanmaktan çekinmeyen bu insanlarla dost geçinmek zorundaydı.

Güneydoğu'da öyle zamanlar olmuştur ki; bir tek firari, koca bir bölgeye korku ve dehşet saçmıştır. Daha sonra giderek bu korku ve dehşetin saygıya dönüştüğü, üzülerek beyan edelim ki bir gerçektir.

"Zayıf toplumlar eşkıyalarını kahramanlaştırıp taparlar" sözü doğrudur. Buradaki zayıflık; kültürel, sosyal, ekonomik ve siyasi zayıflıktır.

Bu yöreleri dolaşıp Kuzey Irak'a dönen örgüt elemanları raporlarında; "Coğrafya eşsiz elverişlidir, bize her konuda yardımcı oluyorlar, ihbar kesinlikle yoktur, zaten devleti kimse pek tanımıyor." diye yazıyorlardı. Bu raporlar geliştirilip süslenerek APO'ya gönderiliyordu. Raporları okuyan APO da iştahlandıkça iştahlanıyordu.

AVRUPA VE DİĞER ALANLARDA PKK'YA KARŞI OLUŞAN MUHALEFET VE SEBEPLERİ

Daha önce belirttiğimiz gibi tüm hesaplar Türkiye üzerine yapılmıştı ve 1983 yılında PKK mevcudu 350-400 kişiye ulaşmıştı. Yaklaşık 50 kişilik bir savaşçı grubu parçalar halinde öncü olarak Hakkari, Siirt, Şırnak, Batman, Mardin, Diyarbakır, Bingöl ve Tunceli illerinin dağlık kesimlerine sızıp üslenmişlerdi. Aynı dönemde doğrudan Suriye'den Mardin, Şanlıurfa, Gaziantep ve Adıyaman illerine de 15 kişilik bir grup öncü olarak giriş yapmışlardı.

Türkiye'ye giriş yapan grupların APO'dan uzak ve uzun süre başıboş dolaşmaları tehlikeli idi! Bu nedenle yeni bir plan yapıldı. Plana göre 1983 yılı yaz aylarına kadar Türkiye'ye girişler tamamlanacak ve belirtilecek

tarihten itibaren de büyük eylemler ile ülke içi pratik mücadele başlayacaktır. İşte tam bu sırada, APO'nun en güvendiği ve Avrupa'ya görevlendirdiği adamlarının yöneticileri, APO'dan uzakta olmanın verdiği cesaretle birazcık seslerini yükselttiler. Söyledikleri özetle şu şekildeydi; "Türkiye'de askeri yönetim yerini yavaş yavaş sivil iktidara bırakmaya hazırlanıyor, koşullar değişiyor. Mevcut yasaların yumuşatılması söz konusudur. Dünyada da birtakım değişiklikler oluşuyor. 12 Eylül öncesi meydana gelen olaylardan dolayı halk silahlı hareketlere prim vermeyecektir, bir müddet daha bekleyelim koşullar biraz daha yumuşasın. Eğer eylemler temelinde Türkiye'ye dönersek bu hepimizin intiharı olur."

APO, planlarını baltalamaya çalışan, hem de en güvendiği yüzlerce kişi arasından seçerek Avrupa'ya gönderdiği adamlarının muhalif seslerini işitince çılgına döndü. Fakat muhalefet edenler uzaktaydılar ve kolu oraya uzanamıyordu, hiddetini belli etmedi, meseleyi Suriye ve Irak'takilerden gizledi. Telefona sarılarak her gün Avrupa'dakilerle görüşmeye başladı. "Elbette haklı yanlarınız vardır. Gelin Şam'da bu meseleleri etraflı bir şekilde görüşelim, konuyu yeniden ele alalım. Bu sorun yalnız Avrupadakileri ilgilendirmiyor buradakileri, Iraktakileri ve hatta Türkiyedekileri ilgilendiriyor. Yalnızca kendi aranızda tartışmışsınız. Hatta bazıları karşı çıkmış, onlar da hatalıdır. Bu tartışmanın mutlaka bir çözümü vardır. Beraber tartışıp doğru yolu bulalım." şeklinde timsah gözyaşları dökmeye başladı. Fakat, APO'nun Resul ALTINOK'a oynadığı oyunu geçmişteki komplolarını çok iyi kavramış olan Merkez Komite üyesi ve Avrupa bürosu sorumlusu Çetin GÜNGÖR (SEMIR) ile diğer kadrolardan Cemile KAYTAN (SEHER), Enver ATA (ALİ) ve Ali DURSUN (TOPAL), çağrılarını cevapsız bıraktılar, açıkça biz gelmiyoruz ve örgütle olan tüm bağlarımızı koparıyoruz dediler. Ancak diğerleri; Şükrü KARAKUŞ (ŞOREŞ) Saime AŞKIN (DELAL), İbrahim AYDIN (ZİYAD) gibi Merkez Komite üyeleri Şam'a gittiler. APO gelenleri güler yüzle karşılayarak; "bir çok haklı yanınız var. Fakat

karşı çıkanların yüzünden siz de tepkici çıkış yapmışsınız." diyerek havayı-yumuşattı. Bunun üzerine gelenler Avrupayı telefonla arayarak; "Niye çekmiyorsunuz, APO düşüncelerimizi olumlu karşıladı. Hatta bize hak

verdi, çekinecek bir durum yok, gelin bir görünün sonra yine gidersiniz." dediler. Buna rağmen APO'ya rest çekenler gelmedi. APO, iki ay kadar çeşitli manevralar ile gelmeyenleri, Suriye'ye getirmek istedi ancak, onlar direndiler ve APO da ümidini kesti. Hemen gerçek yüzünü ortaya koydu; İsmet DOĞRU'yu (SADUN) Avrupa'da, Cemil BAYIK'ı (CUMA) Lübnan ve Suriye'de, Halil ATAÇ'ı (EBUBEKİR) Irak ve İran'da şu propagandayı yapmakla görevlendirdi: "Başını Çetin GÜNGÖR'ün çektiği bir grup ajan APO'ya komplo yapmak, PKK'yı tasfiye etmek üzere Türk İstihbaratı tarafından görevlendirilmiştir. Fakat başkanın durumu zamanında fark etmesi üzerine komplo açığa çıkarılmıştır. Komplocuların bir kısmı PKK tarafından yakalanarak Şam'da gözaltına alınmışlardır. Avrupa da kalan diğer komplocular ise, Türk İstihbaratı tarafından korunmaya alınmışlardır. Şu an onlara alet olanlar da suçludur." Alet olmanın ölçüsü olarak da; çalışmaya kendisini vermeyenler, sorun çıkaranlar, hasta olanlar gösteriliyordu.

Şunu belirtmekte yarar vardır;

Abdullah ÖCALAN, Cemil BAYIK ve Halil ATAÇ PKK içersinde ayrı bir hücredirler. Bir başka deyişle, PKK'nın görünen yüzünün dışındaki esas örgüt bu üç kişiden meydana gelmektedir. Bunlardan APO, efendileriyle direkt temasta iken Cemil BAYIK ve Halil ATAÇ, pratik yürütmenin ajanıdırlar. APO'nun aldığı gizli kararları; bu iki kişi, örgüt içersinde çeşitli paravanlar kullanarak militanlara empoze ederler. Bütün komploları bu iki kişi tezgahlar.

Cemil BAYIK ve Halil ATAÇ; en eski örgütçüler olmalarına rağmen, hiçbir zaman APO'dan sonraki yürütme komitelerinin başında yer almazlar. Ne arkada ne de önde kalırlar. Çünkü en baştaki yöneticilerin enerjileri tükendiği, bazı tezgah ve örgüt içi dümenleri fark ettikleri ya da yanlış politikalar uygulamada tıkandığı an en akıl almaz komplolara kurban gidecekleri kesindir.

APO'nun en gözde yöneticilerinin ömürleri hep kısadır. Bu insanlar

genelde işleri bittiği an APO tarafından hainlikle suçlanıp öldürülürler. Yada bir silahlı çatışmada denk getirilip yok edilirler, bu durumda ise şehit yaygaraları kopartılıp cesedinden istifade edilir.

Avrupa'da durum böyle iken, Irak üzerinden Türkiye'ye giriş yapacak elemanlar ile Lübnan ve Suriye'dekilerde de içten içe yoğun bir ürküntü gelişiyordu. Bile bile ölüme gitmek istemiyorlardı ve bu iş 12 Eylül öncesindeki eylemlere benzemiyordu. 12 Eylül öncesinin atmosferi, örgütçülük gerekçeleri, çok farklıydı ama şimdiki gerekçeler üzerinde düşünülmesi gereken şeylerdi. Birçok kişi kendi kendisini sorguluyordu. Marxizm-Leninizm ölmeye değer miydi? Yetmiş yıllık Sovyet İktidarının Ortadoğudaki uzantıları ve yansımaları bunun yüceliğini ispatlar mıydı? Bunlar ölümün soğuk nefesini enselerinde hisseden PKK militanlarının zihinlerini kurcalayan sorulardı. APO için hiçbir tehlike yoktu. O, Şam'da Suriye istihbaratınca kendisine tahsis edilen evde oturuyor, viskisini yudumlarken yanındaki teybe abuk sabuk bir şeyler anlatıyor, yardımcıları binbir zorlukla bu saçma sapan şeyleri düzelterek daktilo ediyorlar daha sonra bu saçmalar parti talimatı olarak kendilerine ulaştırılıyordu. Ama hiç kimse bütün bunları bir diğerleriyle tartışma ortamını ve cesaretini bulamıyordu. Bu insanların düşünceleri bile APO tarafından rehin alınmıştı. Acaba bu nasıl bir sistemdi? Bir insanın fiziki varlığına ipotek konulması anlaşılır bir şeydi ama, eğer bu insan ruhuna kadar esir alınmışsa yaşamanın ne önemi kalırdı.

İşte böylesine düşünceli insanlar, kendilerini bir çuval gibi yere atıyorlardı. Bu tiplere her türlü damga vuruluyordu. Kimisi için deli olmuş deniliyordu, kimisine başka sıfatlar yakıştırılıyordu. Bunların sayısı Suriye ve Lübnan'da bir hayli fazlaydı. Bunlarda Irak'a gönderiliyor ve deniliyordu ki; "Iraktaki kamplarda odun taşısınlar ve sığmak kazsınlar!"

Mehmet KARASUNGUR, Kuzey Irak'a yerleşmek için BARZANİ KDPsi ve İran hükümetiyle yapılan anlaşmanın çok karanlık amaçlar taşıdığını fark etmişti. Bu nedenle anlaşmayı KDPlilerle tartışıyordu.

. Sonuçta, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN, akıllara

durgunluk veren bir komplo ile APO tarafından 2 Mayıs 1983 tarihinde Celal TALABANİ'nin adamlarına öldürtüldüler.

Baki KARER ise APO'ya mektup göndererek bu şekilde Türkiye'ye giriş yapmanın vebaline ortak olmayacağını bildirmiş ve Kuzey Irak'ı terk ediyordu. Bunun üzerine Irak topraklarında PKK'ya sorun çıkaran ne kadar parti militanı mevcutsa hepsi APO'nun emriyle kurşuna dizildi. İnfazlar sonrası APO'yu rahatlatan ortam doğmuştu. Çeşitli nedenlerden dolayı ara vermek zorunda kaldığı örgüt içi infazların önü açılmıştı. Çünkü bu işler için Kuzey Irak'ın ıssız dağlarından, derin vadilerinden daha müsait bir yer olamazdı. Yaşasın kanun ve nizam tanımaz dağlar! Bu cinayetler yalnız Kuzey Irak'ta değil Suriye, Lübnan ve Avrupadaki-ler arasında da ürküntü yarattı. Herkes kendisinden korkmaya başladı. "Acaba bir hareketimiz, bir kelimemiz yanlış anlaşılır da bizi de Baki KARER, Çetin GÜNGÖR ve Resul ALTINOK un adamıdır diye kurşuna dizerler mi?" Herkes paniğe uğramıştı, vazifelerine dört elle sarılıyor gözüküyorlardı. İçten içe tarifsiz bir moral çöküntüsü vardı.

Artık Kuzey Irak'ta APO adına sevk ve idareyi Duran KALKAN (ABBAS), Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA) ve Mahsum KORKMAZ (AGİT) yapıyorlardı. Apo'nun yeni gözdeleri onlar olmuştu.

Birçok kişi örgüt açısından daha az denetlenen Türkiye içindeki faaliyetlere katılmak üzere öneri getiriyordu. Önceleri Türkiye'ye girmeye çekinenler şimdi yurt dışında kalmaktan korkar haldeydiler.

Türkiye'ye girişler hızlandı. Fakat Türkiye'ye girenlerden önemli bir bölüm, girer girmez teslim olmaya başlamıştı. Bir kısmı da kendisini ihbar ettirerek yakalatıyordu.

Mevcut kargaşanın büyüklüğü APO'nun canını yeterince sıkmış olacak ki, yapmış olduğu toplantılarda ağzından bazı şeyleri kaçırmaya başladı. Olayın şoku altında konuşurken şunları söylüyordu; "Bu alanlarda boşuna

mı barındırıyoruz? Yüzlerce silah, binlerce mermi bize iş olsun diye mi veriliyor? Şimdiden dağılır, birşeyler yapamazsak bize

buralarda hayat hakkı verirler mi? Beni Şam'da bir saniye bile tutarlar mı?"

APO hiddetleniyor ancak bu gizli güçlerin kim olduğunu söylemiyordu. Ama anlayanlar anlıyordu. Bu tür konuşmalar değişik etkiler de yaratıyordu. Kimi yeise kapılıyor, kendisini tecavüze uğramış gibi görüyor, kimileri de bu konuşmalardan garip bir zevk alıyordu; "Demek bizleri de koruyup kollayanlar varmış." diye düşünüyorlardı.

Okurlara ilginç gelebileceği düşüncesiyle iki olaya daha değinmekte

yarar vardır; *

Daha önce belirttiğimiz gibi Suriye, 1982 yılında HAMA'da meydana gelen Müslüman Kardeşler Örgütünün ayaklanmasından Irak devletini sorumlu tutuyor ve SADDAM'ı İHVAN-I MÜSÜLİMİN militanlarını barındırmakla suçluyordu. Bu nedenle Irak'ın Suriye üzerinden Akdeniz'e açılan petrol boru hattını kapatmıştı. Ancak Irak, petrolünü Türkiye üzerinden Akdeniz'e ulaştırıyordu. Suriye bu boru hattını kafasına takmıştı. İşte bu günlerde Abdullah ÖCALAN, iki tane tahrip ekibi hazırladı ve patlayıcı uzmanlarını birisi; Mardin ili Mazıdağ ilçesi, ikincisi; Şanlıurfa Bozova ilçesi olmak üzere görevlendirdi. Bu iki grubun görevleri; Irak petrolünü Akdeniz'e ulaştıran boru hatlarını tahrip etmekti. Görev talimatında özetle şöyle deniliyordu; "Eğer görevinizi başarı ile tamamlarsanız, Suriye'deki konumumuz, daha işin başında güçlenmiş olacaktır ve bize gerekli olan birçok imkana kavuşmuş olacağız."

Yorumsuz olarak okuyucuya sunduğumuz ikinci olay ise şöyledir; Türk Silahlı Kuvvetleri 1983 yılı Mayıs ayında Kuzey Irak topraklarında küçük çaplı bir sıcak takip operasyonu, daha doğrusu küçük bir iki birilikle ihtar yürüyüşü yapmıştı. Olayı müteakip APO, hemen bir talimat yayınlatarak şu şekilde bir propaganda yapılmasını emretti; "PKK gerillaları ile işgalci Türk Ordu Birlikleri arasında şiddetli çarpışmalar devam etmektedir. Düşmana

büyük kayıplar verdirdik. Yenilgiye uğrayan düşman geri çekiliyor. Musul ve Kerkük şehirlerinin işgalini kahraman gerillalarımız engellemiştir." Bu sırada Suriye'deki bir Bulgar diplomat,

hemen Suriyeli iki adamını Türkiye üzerinden Hakkari'ye göndererek incelemeler yaptırdı. PKK patronu APO'ya da; "Eğer dedikleriniz doğru ise ve gerçekten de çatışmalar başlamışsa sizlere her türlü maddi ve manevi destek verilecektir. Hem de istediğinizden fazla..." şeklinde açıklamada bulundu.

YENİDEN PLANLAMA

APO, 1983 yılının sonlarında muhaliflerini temizlemiş, hemen hemen bütün militanlarını gruplar halinde Güneydoğu Anadolu'nun çeşitli illerinin kırsallarına serpiştirmişti.

Türkiye'ye giren gruplar huzurlu değildi. Örgüt içinde komplo ile öldürülme tehlikesini geçici de olsa savuşturmuş olsalar bile, bulundukları alanlarda çok mahrum koşullarda; dağ başlarında, mağaralarda, yeraltı sığınaklarında yaşamak zor geliyordu. Kesin talimat verilmiş ve uyarılmışlardı; "TC Faşizmi dağı taşı ajanlaştırmıştır. Her tarafta yoğun bir denetimi vardır. Bu nedenle köylerde sakın yatmayın vs."

Gruplardan sık sık kaçanlar oluyordu. Kaçanların çoğu halkın ilgisizliğinden yakınıyorlardı. Çünkü halk ellerinde silah, sırtlarında çanta taşıyan bu insanları yadırgamaya başlamıştı. "Siz Barzani peşmergesi misiniz? Yoksa Celali mi ?" diye sorarken Siirt, Bitlis ve Muş civarları "Siz kan davasından dolayı mı dağa çıktınız?" diye sorular yöneltiyorlardı.

Bu görüntüye PARTİZAN örgütü nedeniyle yabancı olmayan insanlar ise Tunceli ve civarlarındaydı. Halk, eli silahlı adamlara alışkındı ama bunlar biraz farklıydı. Proleterya, burjuvazi, Marxizm-Le-ninizm gibi bir türlü

anlayamadıkları şeylerden bahsediyorlardı. Giderek halkın büyük bir kısmı, "Bu yabancı adamlar çoluk çocuğumuza bir zarar vermesin" diye ekmek verirken, bir kesim ise kadınları öne sürüp, "Erkeğimiz evde yoktur" dedirterek kapılarını açtırmıyorlardı. Bazı

yerlerde ise gene bazı kişiler "Bu silahlı adamları beslersek düşmanlarımız bizden çekinirler, güçlü oluruz." şeklinde düşünüyorlardı. Kaçmalar işte bu koşullardan dolayı oluyordu. Kaçanlar için APO'ya yazılan raporlarda ise; "Korkaktı, küçük burjuvaydı, ailesini özledi, dağ koşullarına adapte olamadı vs." gibi şeyler bildiriliyordu.

APO, durumu sezdikten sonra planlamalarda değişildik yapıldığını bildirdi. "Keşif ve istihbarat faaliyetleri eylemler temelinde yapılmalıdır." şeklinde uyarılarda bulundu. "Eğer girdiğiniz bölgelerde ilk iş olarak birkaç eylem düzenleseydiniz, hem halk sizi bir otorite olarak görecek ve size her kapı açılacaktı, hem de eylemlere bulaşmış birinin kaçmaya kalkışması çok zorlaşacaktı. Hatta eylemi olan biri çatışmada bile kolay teslim olmaz." diyerek talimatlar yazıyordu.

APO'nun bu talimatlarına rağmen eylem yapmaya kimsenin cesareti yoktu. Daha çok dar alanlarda az bir ilişki ile, kuytu köşelerde gruplar kendilerini barındırmaya çalışıyorlardı.

Bazı militanlar kaçmayı beceremediği ve teslim olmayı göze alamadığı için her şeye rağmen yeniden yurt dışına çıkmayı deniyorlar, becerebilenler süklüm püklüm bir tavırla "Ben henüz ülke pratiğinde faaliyet yürütecek konumda değilim, kendimi yeterli görmüyorum, yemden eğitim görmeliyim." diyorlardı. Bunların çoğu geçmişte APO için birçok cinayet işlemiş kişilerdi ve kendilerinde birşey yapma gücü göremediklerinden kurbanlık koyunlar gibi boyunlarını APO'ya uzatıyorlardı. Bu tür kişilere Suriye'de olsun Irak'la olsun APO'nun talimatıyla çok kötü uygulamalar yapılıyordu.

Geçmişte PKK'ya ve APO'ya büyük yararlar sağlamış PKK'yı adeta sırtında taşımış ve çoğu üst düzeyde kadro olan bu insanların düşüncelerine

prim vermek, hallerine acımak APO için yıkım olurdu. Bu nedenle de konumlan ne olursa olsun adeta köpek muamelesine tabi tutuluyorlardı. İlginç olan; bu insanların kendilerine tatbik edilen uygulamalara hemen adapte oluvermeleriydi. En ulak bir tepki bile göstermiyorlardı, sanki bitkisel hayata girmişlerdi. Bazıları deli numarası yapıyor, bazıları da bir süre sonra gerçekten çıldırıyorlardı. Bazıları

"Beni serbest bırakın, başımın çaresine bakarım" dediğinde derhal ajan damgasını yiyiyor ve sonlarını çok çabuk getiriyorlardı. Bu türün infazı genelde Kuzey Irakla bir dizi işkenceden sonra gerçekleştiriliyordu.

Yeri gelmişken PKK Merkez Komitesi üyesi Abdullah KUMRAL'ın (YUSUF HOCA) durumunu aktarmak istiyoruz: A.KUMRAL, yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı PKK'dan ayrılmak istiyordu. Apo; uzun süre yarı tehdit yarı ikna metoduyla A.KUMRAL'ı kazanmak için çalıştı. Bu şahıs 1979 yılından 1980 yılı ortalarına kadar Gaziantep bölge sekreterliği yapmış, 1980 sonunda da Şanlıurfa bölge sekreterliğine getirilmişti. Yani örgüt içinde büyük bir prestiji vardı. Abdullah KUMRAL kesin tavrını ortaya koyunca göz hapsine alındı. Daha sonra kaldığı evden kaçmayı başardı. Aynı gün Suriye İstihbaratı tarafından yakalanarak PKK'ya teslim edildi. Sonra ne mi oldu? Kulaklarına kızdırılmış tüfek harbisi sokulmak suretiyle öldürüldü!

Önemli olarak gördüğümüz bir husus da şudur;

PKK içindeki infazlarda görev alanların çoğu yani birçok cellat belki bir hafta veya bir ay ya da bir yıl sonra, başka bir PKK'lı celladın önünde kurban gitmiştir.

İlerde yeri geldikçe PKK içi infazların önemli örneklerine kısaca da olsa değineceğiz.

1984 yılı başında Kuzey Iraktaki yürütmenin başında olan APO'nun yeni gözdeleri ve elemanlar üzerinde APO kadar yetkiye sahip olan Duran KALKAN (ABBAS), Cemil BAYIK (CUMA), Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA), Kesire ÖCALAN (FATMA), Halil ATAÇ (EBUBEKİR), Mahsum KORKMAZ (AGİT), Halil KAYA (KÖR CEMAL), Sabri OK (HASAN), Abdullah EKİNCİ (GÖZLÜKLÜ ALİ) bulunuyordu. Bunun yanısıra Lübnan ve Suriye'den getirilen kadro takviyeleriyle Kuzey Irak'ta Büyük Zap Vadisinde LAK-1 denilen yerde NİSAN ayında bir dizi toplantı gerçekleştirildi.Bu toplantılar bir ay kadar sürdü.En son olarak ta APO adı na Duran KALKAN'ın katıldığı bir toplantıyla planlamalar tamamlandı. Planlamaya göre birkaç üst düzey görevlile-

riyle birlikte lojistik görevlileri dışında kalan herkes Türkiye'ye giriş yapacaktı. Giriş yapanlar gittikleri yerle de derhal bölge askeri birimlerini teşkil edecekler, hemen eylemlere başlayacaklardı. Yapılan planlamanın mutlaka başarılı olması gerekiyordu çünkü APO, aksi bir durumu asla kabul etmeyeceğini gönderdiği talimatlarla sık sık belirtiyordu.

"Ülkeye giriş yaptığınızda sizleri yurt dışına bağlayan tüm köprüleri yıkıp atacaksınız, sıkıştığınızda yurtdışına kaçmayı aklınıza getirmeyin. Girdiğiniz yerlerde artık sizi hiç bir güç söküp atamasın. Halk sizi bir otorite olarak görmediği taktirde bırakın ekmek vermeyi, kolunuzdan tutuğu gibi devlete teslim eder. O görkemli dağlar sizlerden korkmalıdır."

Duran KALKAN ise APO'nun bu talimatlarını daha da sertleştirerek gruplara iletiyor, bir takım psikopat tavırlar takınarak ve acayip el kol hareketleriyle "Yakıp yıkmalısınız, kan dökülmeli, oluk gibi kan akmalı size karşı koyanların tümünü öldürün!" diyerek bağırıyordu.

Talimatları ve yeni planlamaları dinleyen gruplar, 1984 yılı Mayıs ayından itibaren yeniden şu bölgelerde konuşlanmak ve eylemler yapmak

üzere peşpeşe Güneydoğu'ya girmeye başladılar:

- Iraktan Hakkari Bölgesi

- Iraktan Eruh-Şırnak Bölgesi

- Iraktan Van-Çatak Bölgesi

- Iraktan Mardin Bölgesi

- Iraktan Sason-Diyarbakır-Bingöl Bölgesi

- İran üzerinden Kars-Ağrı Bölgesi

- Suriye üzerinden Adıyaman Bölgesi teşkil edilmiş oldu.

Adı geçen bu bölgelere girişler 1984 yılı Haziran ayına kadar tamamlandı, artık her şey tamamdı. Belirtilen bölgelerdeki toplam militan sayısı 200 civarında idi. Bunun 150 kadarı yurt dışından yeni girmişti, 50 kişisi de her bölgenin yapmış olduğu hazırlık çalışmaları sırasında cezaevlerinden tahliye olarak toplanan, ya da yakın akraba

çevrelerinden seçilmiş yeni elemanlardı. Bunların yanısıra PKK'nın 200 civarında elemanı Irak ve İran'da, 50 civarında militan Suriye'de ve Lübnan'da, 50 kadar militanı da Avrupa ve Libya'da bulunuyordu. Yani PKK'nın 1984 yılı gücü, yaklaşık olarak 500 kişi kadardı.

Bölgelerine yerleşen militanların ilk yaptıkları iş, üç kişiden meydana gelen Bölge Hazırlık Birimleri'ni oluşturmak olmuştu. Bu birimler ilerde Bölge Komiteleri şekline dönüşeceklerdi. Birimler bir yandan yaygın bir propaganda ile yandaş teminine çalışırken, diğer yandan eğitilmek üzere yurt dışına adam göndermenin yollarını arıyorlardı. İlk etapta eski sempatizanlara, akraba çevrelerine, ailesiyle problemi olan gençlere, askere gitmek üzere olanlara kancayı takıyorlardı. Bunun yanısıra 12 Eylül'de gözaltına alınmış, birkaç yıl cezaevinde yattıktan sonra dışarı çıkmış kişileri bulup toplamaya büyük özen gösteriyorlardı.

CEZAEVLERİ; PKK'NIN PERSONEL KAYNAĞI

PKK militanlarının cezaevlerine düşmeleri, birkaç istisnayı saymazsak 1979 yılı içersinde başlamıştır. Özellikle şehir merkezlerinde ve bilahare Şanlıurfa ve Mardin illeri kırsalında 1978 yılından itibaren başlayan yoğun silahlı eylemler neticesinde PKK eylemcileri tutuklanmaya başladılar. Aslında başlangıçta PKKlıların yakalanması tesadüflere bağlı iken 1979 yılı ortalarından itibaren güvenlik kuvvetlerinin, eline PKK ile ilgili cinayetlerin ve yazışmaların geçmesi üzerine planlı operasyonlar şeklinde gerçekleşti. 1980 yılında yakalananların sayısı artarken 12 Eylül'den hemen sonra yurt dışına kaçanlar hariç bütün PKK militanları yakalanmıştı.

Yakalananların içinde Merkez Komite üyeleri de mevcuttu. Hatta bunların bir kısmı örgütün arşivleri, belgeleri ve dökümanlarıyla yakalanıyorlardı. Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, M.Can YÜCE, Mehmet ŞENER, Mustafa KARASU, Rıza ALTUN,

Hasan ŞERİK PKK'nın yönetici kadrolarındaydılar. Tutukluların büyük bir bölümü Diyarbakır Askeri Cezaevinde yatarken bir bölümü de Elazığ, Adana, Gaziantep, Adıyaman ve Erzurum Cezaevlerindeydiler.

Cezaevlerinde yatanlar genelde üç gruba ayrılmışlardı.

- Yönetici konumunda olanlar;

Bunlar APO'nun gözdeleriydiler. Dışarda iken birçok eylemin tertipçisi olarak PKK'ya hizmet etmişlerdi.

- Tetikçi grup;

Genellikle dönemin atmosferinden etkilenmişler, birçoğu kafa-kol ilişkileri ile örgüte girmiş ve yığınla cinayet işlemişlerdi.

-Yatakçılar;

Bunlar adeta provakasyonlar sonucu örgüte girmiş kişilerdi. Cinayet

ler öncesi ve sonrası militanları barındırmış, keşif, istihbarat, kuryelik

gibi görevler yapmışlardı.

Askeri savcılarca iddianameler hazırlanıp da işlenen cinayetlerden dolayı sevk ve idareci grupla, tetikçiler ve yatakçıların büyük çoğunluğu için idam istemleri gündeme gelince zorla örgüte alet edilen yatakçı kesimden başlamak üzere, tetikçilerde de panik havası baş göstermeye başladı. Yatakçılardaki panik kısa bir süre sonra yerini örgüte karşı kine bırakırken, tetikçilerde ise, dışardaki lümpen yaşamın bitip de askeri cezaevi koşullarının egemen olması huzursuzluğa yol açtı. Yönetici kesim bu durumu derhal kullanarak "İşte faşist TC. sizlere baskı yapıyor, sizleri sanki askermişsiniz gibi askerlerle beraber kaldırıyor, spor yaptırıyor, belli saatlerde yatmanızı istiyor vs." gibi sözlerle diğerlerini kışkırtıyorlardı. Hayatlarında bir gün bile düzenli yaşama alışkın olmayan bu insanları, kışkırtarak, yatakçıları sindirerek idareye karşı "Kurallarınızı tanımıyoruz cezaevlerinde yaşam koşullarını biz belirleriz..." gibi ve daha bir yığın taleple isyanlar başlattılar. Olaylar bir süre etki-tepki biçiminde geliştikten ve devam ettikten sonra artık pekçok insan cezaevinde bile birtakım oyunlar uğruna peşkeş çekildiklerini

anlayıp, topluca cezaevinin kurallarına uyacaklarını bildirdiler. Böylece yönetici durumundaki militanlar açıkta kaldılar. Gerçi bunlar da bir süre kurallara uymayı denediler ama sonuçta özellikle yatakçıların ve tetikçilerin hışmına uğradılar. "Dışarıda iken neden bunca işi başımıza sardınız? Madem sonuçta bu noktada birleşecektik neden bizleri cezaevi yönelimine karşı kışkırtıp zor durumda bıraktırdınız?" gibi çeşitli sorulara muhatap oluyorlardı.

Böylece ipliği pazara çıkan bu kişilerin bir kısmı, çeşitli yöntemlerle intihar ederken bir kısmı da ölüm oruçlarıyla hayatlarına son verdiler.

Bu intihar ve ölüm oruçları olaylarının psikolojik analizini, kimlerin sıkıştıklarında neden intihar ettiklerini ve bu tür intiharların hangi ruhsal bozukluklardan kaynaklandığını da psikologlara bırakıyoruz. Kaba

hatlarıyla çizdiğimiz bu tablo daha çok Diyarbakır Cezaevinde somutlaşmıştır.

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde birinci sınıfta iken okulu terkederek PKK'ya katılan ve 1991 yılında PKK'dan ayrılarak teslim olan Ş.R.G. isimli şahıs; Diyarbakır Cezaevinde tutuklu iken, bunalıma girdiği için kendisini yakmaya kalkışır. Kalınca giyinip her tarafına kolanyalı pamuk yerleştirir ve kibritle tutuşturur. Birden bire kendini alevler içinde bulur. Cildi yanmaya başlayınca çığlıklar atarak koğuştaki diğer tutukluları çağırır ve "Su getirin kurtarın beni" diye çırpınır. İmdada yetişenler kısa sürede Ş.R.G.yi kurtarırlar. Ve Ş.R.G. yanında-kilere yaptıklarından pişman olduğunu belirterek; "Ne kadar aptalmışım, yaşamanın değerini şimdi anlıyorum. Mazlum DOĞAN'ın kendisini yaktığını kim söylüyorsa yalandır." diyor.

(PKK'lılar, PKK merkez komite üyesi olan Mazlum DOĞAN'ın kendisini cezaevinde yaktığını iddia ediyorlar. Oysa, bu şahıs bunalıma girdiği için tuvalette kendisini asmıştı. Cezaevindekileri sansasyonel intiharlara sürüklemek için "Mazlum üç kibrit çöpü ile kendisini davaya feda etti" denilmektedir.)

1980 yılı sonlarından 1983 yılı sonlarına kadar cezaevindeki

gerçekler bu çerçevede iken; Abdullah ÖCALAN yurt dışında cezaevi gerçeğini tepe taklak ederek, çarpıtarak öncelikle kendi elemanlarının, sonra da bu konulara duyarlı Avrupa kamuoyunun gözlerini büyüyordu. Avrupa kamuoyunun bu konularda neden duyarlı olduğu da ayrı bir komedidir, yeri geldiğinde açıklamaya çalışacağız.

Burada yazdıklarımızdan ötürü bazı art niyetli bozguncular kıyamet koparacaklar ama bu yazdıklarımızı bozguncubaşı Abdullah ÖCALAN-'da itiraf ediyor. "Gerillanın kuruluş esaslarına ilişkin temel perspektifler ve talimatname" isimli kendi kitabının 119-120. sayfalarında; "...Benimde hesaplarım vardır. Neden ? En azından kendimi örgütlü, denetimli, irtibatlı yürütüyorum. Çok eminim ki, benim hareketi sürdürme imkanlarım

olmasaydı imha edilirlerdi. Düşmanın dayattığı politikalarında amacı bu idi. Ve giden gitti. Gerisi teslim olacaktı hem de daha 1980 lerde... Onu hesaba alarak adım adım PKK'yı yaşattım. Çoğunuz bunu itiraf ediyor. Gözleri bende, bana bir şey olursa birçok adam teslim olacak, onurunu kurtarmak isteyenler de ölüm orucu, kendini yakma biçiminde kendi sonlarını onurlu bir biçimde getireceklerdir. Bu gerçekleri niye görmüyorsunuz. ?"

APO; "Cezaevlerinde arkadaşlarımız üzerinde zulüm var. Önder arkadaşlarımızı işkencede öldürüyorlar fakat arkadaşlarımız buna karşı şanlı bir direniş sergiliyorlar." diyordu. Eylemsiz geçen üç yıl boyunca yurt dışında bu yönlü propagandaların ardı arkası gelmedi. Binlerce afiş, bildiri, pul, kitap, broşür, bülten bastırılarak basın toplantıları, yürüyüşler, işgaller, açlık grevleri yapılarak özellikle Avrupa'da dikkatler Diyarbakır Cezaevi üzerine çevrildi. Zaten başta Rum-Yunan lobileri olmak üzere çeşitli iyiliksever(!) kuruluşlar böyle bir fırsat bekliyorlardı. Heyetler, "insanlık adına" Türkiye ve öncelikle Diyarbakır'dan başlamak üzere cezaevlerini denetleme turlarına çıktılar. Bu heyetlerin yolluklarını ödeyenler de sanırım okurların tahmin ettiği çevrelerdir.

Sonuçta Askeri Yönetim çekilip yönetim sivillere devredilince, cezaevlerinde iç yönetimi Apocular ele geçirerek oraları birer eğitim kampına dönüştürdüler. Tahliyesi yaklaşanlar "Çıkar, çıkmaz doğruca

dağ kadrosuna katılın yoksa size de hain damgası vururuz!" tehdidi ile talimatlandırıldı. Böylece örgüte yeni bir eleman kaynağı sağlanmış oluyordu.

Türkiye Cumhuriyetinin cezaevlerini bir türlü İslah edememesi sonucu; PKK Merkez Komitesi Üyesi Kemal PİR, PKK içinde özdeyiş haline gelmiş bulunan şu sözleri söylemiştir. "Kürdistan özgürlük mücadelesinin kalbi Diyarbakır'da, Diyarbakır'ın kalbi de zindanda atmaktadır."

1992 yılında dahi bu cezaevinin durumu aynıdır ve burada tutuklu bulunanlar girişlerinden çıktıkları güne kadar akademik PKK kariyeri yapmaktadırlar!

15 AĞUSTOS 1984 EYLEMLERİ (ERUH VE ŞEMDİNLİ BASKINLARI)

1984 Yılının Haziran ayı sonlarında, APO'nun talimatıyla Kuzey Irakla iki tane Silahlı Propaganda Birliği oluşturuldu.

Bu birliklerin üst kuruluşuna KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİ-HEZEN RIZGARIYA KÜRDİSTAN (HRK) adı verildi.

Bu iki silahlı propaganda birliğinin biri; Hakkari Bölge Komitesi, diğeri de Eruh-Şırnak Bölge Komitesi sahasında koşullandırıldı. Bu birlikler üçer tane silahlı propaganda grubundan oluşuyordu. Birkaç ay sonra da Van-Çatak sahasında bir silahlı propaganda birliği teşkil edildi.

HRK isimli bu askeri kuruluşun ilanı sansasyonel eylemlerden sonra yapılacaktı. Bu, aynı zamanda yaklaşık dört yıllık bir hazırlık döneminin Türkiye topraklarında denemeye sokulması oluyordu.

APO için artık bıçak kemiğe dayanmıştı ye birileri birşeyler dayatıyordu. Bazen Lübnan'daki HELVE Kampına giderek orada eğitim gören militanların bir an önce eğitimlerini tamamlamasına uğraşıyor acele ediyordu.

Bir seferinde kamptaki bir militan yağcılık olsun diye; "Başkanım, böyle dolaşmanız tehlikeli oluyor biraz kendinize dikkat edin" deyince APO, söylenenlerin basit yağcılık olduğunu bile bile kasılarak ve sırıtarak; "Eğer beni düşünüyorsanız talimatlarımı harfiyen uygularsınız. Eylem anlayışımızı büyük bir kararlılıkla ve ne pahasına olursa olsun hayata geçirirsiniz. İşte o zaman bana birşey olmaz. O taktirde benim can güvenliğim sağlanmış olur. Ama tembellik yaparsanız, sağda solda keyif çatarsanız, işte o zaman hem benim hem sizin, hayatlarımız tehlikeye girer. Beni o zaman hiç kimse korumaz." diyordu.

APO'nun bu itiraflarına herhangi bir yorum getirmiyoruz. Ne demek istediği gayet açıktır.

Türkiye'de askerlerin idareyi sivillere devrettiği, Avrupa ile ilişkilerin yeniden canlandığı bir dönemde PKK, Eruh ve Şemdinli ilçeleri baskınlarıyla TC'ye karşı silahlı mücadeleyi başlattığını ve HRKyi kurduğunu ilan etti. Bu eylemler ile kendilerine emek verenlerin, emeklerinin boşa gitmediğinin ilk işaretlerini vermiş oluyordu.

15 Ağustos 1984 Eylemleriyle yani Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla yepyeni bir sayfa açılıyordu. Kimin için diye sormaya gerek var mı?

Bu olaylar ve devamında günümüze kadar gelen gelişmelerde herkes için bir pay vardı. Kimin payına bal, kiminin payına zehir düşmüştü.

İlk etapta bu olayların başlamasıyla birlikte; Bulgaristan'da Türk azınlığa karşı girişilen zulüm çarklarının dönmeye başlaması, Kıbrıs ve Ege gibi sorunların çıkmaza girmesi, sorunun Yunanistan ve Rumlar lehine çözümü için yaygın propagandaların yapılması söz konusu olmuştu. Yurt dışında diplomatlara ve Türk tesislerine yönelik Ermeni terörü «aniden kesilmiş ve yerini etkin lobilerin yasal mücadeleleri almıştı. Bu ve buna benzer gelişmeleri çoğaltmak ve derinleştirmek mümkündür.

Bize göre, bu olayların anlamı ve önemi üzerinde çok durmak gerekiyor. Zaten bu nedenle biz de PKK örgütünün kuruluşundan, ilk örgütlenme ve eylem anlayışına, yurt dışına çıkışından yurt dışındaki

barınma korunma biçimine kadar, ayrıca; kadro temin ve kullanma yöntemine, Avrupa'daki çalışmaları ve imkanlarına, Kuzey Irakta nasıl konuşlandıklarına özet olarak değindik. Buraya kadar olan kısım iyi kavranır ise, 15 Ağustos 1984 tarihinden sonra meydana gelenler daha iyi anlaşılacaktır.

Okuyucu burada haklı olarak; "Pekala iyi hoş da, bu anlattıklarınız sanki bir film gibi. Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu senaryo filme çekilirken neredeydi? Böyle şey olur mu? Elin oğlu Türkiye'nin her bölgesinde mevcut ve düzeltilmesi gereken sorunları alıyor, onları sadece Güneydoğu ya aitmiş gibi gösteriyor, halkı ve gençleri kandırıyor açıkça ve avaz avaz

her yerde; ben Türkiye Cumhuriyeti'ne savaş ilan ettim, Kürdistan denen bölgede devlet kuracağım diyor, kitaplar yazıyor. Afişler asıyor, mitingler, işgaller yapıyor en sonunda iki ilçe merkezini basarak elini kolunu sallayıp tekrar dağa dönüyor, bu nasıl iştir?" diye sorabilir.

Eruh ve Şemdinli eylemleri Türkiye'de birçok kesim ve çevrede adeta şok etkisi yarattı. Devlet böyle bir şey beklemiyordu. Bu hadiseleri yapanlar, sanki gökten zembille inivermişlerdi. Çünkü; o güne kadar emniyet ve asayişten sorumlu olan kuruluşlar, PKK hazırlığının, dönen dolapların, hazırlanan tezgahların bu gün de olduğu gibi farkında değillerdi.

Bu eylemler; psikolojik etkileri büyüt olan, basit, risksiz fakat sansasyonel etkileri fazla olan eylemlerdir. Yöre halkı hariç genelde Türk kamuoyu terör ve terörist faaliyetleri yakınen bilmesine rağmen bu tür eylemlere yabancıydı. Öyle ya, iki ilçeye saldırılıyor, bir tanesi işgal ediliyor, sonra işgalciler ortadan kayboluyordu. Gazete manşetleri verdikleri haberlerle halkın şaşkınlığını iyice artırıyordu. "Eruh ve Şemdinli'yi basan teröristler aynı gece Irak'a kaçtılar!" Bir başka manşet; "Baskını gerçekleştiren teröristler falan dağda çembere alındı, bütün ikmal ve iaşe yolları kesildi yakalanmaları an meselesi vs." Görülüyor ki; olayları halka aktaran gazeteler de olaylardan habersizdiler. Yöre halkı basının abartmaları, güvenlik kuvvetlerinin telaşı,

teröristlerin yakalanamayışından dolayı büyük bir korku ve paniğe kapılmıştı. Fakat meseleyi İngiliz BBC radyosu biliyordu. Apo'nun sesi radyosu gibi "PKK gerillaları, gerilla mücadelesi, Kürdistan ...vs." gibi bir üslup kullanıyordu.

Eylemlerden sonra ise örgüt elemanları, her ne kadar birçok operasyona maruz kalmışlarsa da, hareket sahaları bir hayli genişti. Bu geniş alanda küçük birimlerle takip harekatı yapılacağı yerde, dar bir bölgeye büyük birlikler toplanmış, çok sayıda insan gözaltına alınmış ve "Doğuda komando, sıkıyönetim zulmü" balonunun propagandası başlatılmıştı. Zulüm söz konusu olmamakla beraber, insanlar günahlı ve günahsız sorgu merkezlerine toplanmıştı. Kan davası, kadın-kız kavgası, toprak

anlaşmazlığı, aşiret çekişmesi, mahalli particilik nedenleriyle herkes birbirini PKK'cı olmakla suçluyor, ihbar ediyor ve yakalattırıyordu. Devletin halkla ilişkileri yok denecek kadar azdı. Mevcut ilişkilerin önemli bölümü, çıkar temelinde şekillenmişti ve devlet kendi topraklarında doğru dürüst bir haber alamıyordu. Yöneticilerin de bir bölümü "yan baktın Siirt'e tayin, çok konuşuyor Hakkari'ye tayin, bu adam tehlikeli Çukurca'ya tayin" vs. uygulamalarının bir gereği olarak Güneydoğuya gelmişlerdi. Yöre halkından gençler operasyonlardan tedirgin olduklarından kaçıp dağdakilere katılıyorlardı. Çünkü örgüt elemanları; "Operasyon sırasında köyünüz yakılıp yıkılacak, genç olanlar kurşuna dizilecek, iyisi mi bir an önce gelip bize katılın!" diyorlardı.

Cezaevlerinden tahliye olup da başıboş dolaşanlardan bir kısmı, Türk basınının dağdakileri efsaneleştirme düzeyindeki abartmalarına inanarak bir an önce PKKlılarla ilişkiye girme yollan arıyorlardı.

Şehirlerde ailevi sorunları olan, iş sahibi olamamış gençler olayları ilgi ile takip ediyorlardı. Yakınları cezaevinde olan, PKK içindeyken ölen ya da halen örgütte bulunan kişiler de örgüt açısından önemli bir potansiyel teşkil ediyordu.

Bu kesimler başlangıçta a/ar azar, daha sonra ilişki kanalları geliştikçe hızla ve gruplar halinde dağa ya da yurt dışına giderek PKK'ya

katıldılar. Ancak, her biri bambaşka duygu ve düşüncelerle örgüte katılıyorlardı.

Eylemlerin yoğunluk kazandığı Mardin, Siirt, Şırnak, Batman, Hakkari gibi yörelerde yaşayan halk, gerek köylerde, gerekse şehirlerde olsun artık sadece PKK eylemlerini konuşuyordu. Türk basını manşetlerinden hadiseleri indirmez olmuştu. Ancak, bu manşetler çok abartılı ve sorumsuz bir şekilde atılıyordu. Hatta olayların içindeki güvenlik kuvvetleri bile başlangıçta sağlam sağlıklı bilgilenemedikleri için; basının rotasına girmişler, adeta basın tarafından yönlendiriliyorlardı.

Bazı köşe yazarları ise meselenin özünden haberdar olmadıkları halde kulaktan dolma bilgiler ile akıl hocalığı yapmaktan geri durmuyorlar, PKK'yı APO'nun arzu ettiği gibi; adeta yöre halkının örgütlü tepkisinin bir doruk noktası gibi gösteriyorlardı.

Devleti idare edenler, hadiselerin şokunu uzun süre yaşamak durumunda kaldılar. Olayların bu şekilde ve bu boyutta ortaya çıkması beklenilen bir şey değildi. Halbuki APO, o zamana kadar yığınla üst düzey PKK militanını "Türk İstihbaratının ajanıdır" diyerek kurşuna dizdirmişti. APO'nun ajandır diye kurşuna dizdirdiği gençlerin bir iki tanesi gerçekten Türk İstihbaratının ajanı olsaydı; devlet bu hadiseler karşısında bu kadar şok geçirmez, bu kadar hazırlıksız yakalanmazdı. Önceden bilerek birtakım tedbirler almamış olsa bile, en azından olaylar başlar başlamaz doğru bir teşhis koyar ve teşhise uygun tedbirleri geliştirirdi.

Herkesin bildiği gibi; olaylardan sonra yerel güvenlik birimleri, elde ettikleri bölük pörçük ipuçlarıyla sıradan bir zabıta vakasına müdahale eder gibi tedbirler geliştirmeye çalıştılar. Bu durum aylarca böyle devam etti. Daha sonraki bilgilenmeler de bir işe yaramadı.

Çünkü; uzun süre bu bilgiler de birbirinden kopuk olarak ele alındı. Sağlıklı bilgi olmayınca sağlıklı bir değerlendirme de yapılamıyordu.

1984 yılında başlayan eylemler üst karar organlarınca sağlıklı analiz edilebilseydi, biçimsel olarak bir gerilla faaliyetinin varlığı anlaşılabile-

çekti. Bu faaliyeti yürütenler, uzun yıllar çok uygun koşullarda ideolojik-politik ve askeri bir eğitimden geçmişlerdi. Bu insanlar, çok katı merkeziyetçi bir teşkilatın birer parçası durumunda idiler.

Büyük çoğunluğu, kendilerinin yaşama şartlarını böyle bir faaliyet içinde görüyordu. Ayrıca, manevra yapabilecek, lojistik destek görecek, icabettiğinde geri çekilebilecek, takviye eleman alabilecek bir GERİ CEPHE'ye, Uluslararası platformlara sesini duyurabilecek her türlü yazılı dokümanın hazırlandığı, kadro ve taraftar potansiyeli yüksek ve maddi

destek sağladığı bir AVRUPA SAHASI'na, Gerilla faaliyetleri için son derece uygun bir COĞRAFYA'ya, karşı mücadele yöntemleri konusunda SON DERECE HAZIRLIKSIZ BİR DÜŞMANA, faaliyet alanında son derece dağınık örgütsüz, çaresiz ve kullanılmaya yatkın bir KİTLE' ye, bütün bu avantajların üstüne; istismara son derece açık KÜRTLÜK KONUSU 'na ve son olarak da Mafyavari yöntemler ile örgüt yöneten SIRTINI SAĞLAM YERLERE DAYAMIŞ BİR ABDULLAH ÖCALAN'a sahiptiler.

Bu şartlar, biçimsel olarak bir gerilla mücadelesi için idealdi. Daha yerinde bir deyişle olağanüstü idealdi! Fakat, bu şartların dinamosu, motoru, itici gücü ve özü demek olan halk desteği geçici ve göreceliydi, yapaydı. Çünkü; PKK halkın bu yönlü istemlerini sırtlamak amacıyla değil, başkaları adına özel bir görevle teşkilatlandırılmıştır.

Bu durumda sayılan diğer şartların varlığı hiç önemli değildi. Şimdi biçimsel gerilla faaliyetine gelelim;

Abdullah ÖCALAN'ın yürütmüş olduğu gerilla faaliyetinin en büyük kozu gene Abdullah ÖCALAN'dır.

İkinci kozu ise; Abdullah ÖCALAN'a her türlü manevra imkanı, kamplar, lojistik, geri cephe, propaganda ve militan devşirme sahaları yaratan efendileridir.

Üçüncü kozu; silahlı propaganda faaliyetleridir.

Bölgedeki uygun coğrafya, yöre halkının dağınıklığı, istismara açık oluşu ve devletin yetersizliği ise, avantaj sağlayan yan faktörlerdir.

APO, bazı güçler adına silahlı propagandayı yaşatan bir ara halkadır.

Bu nedenle de çok önemlidir!

Sonuç olarak; Devlet bu konuda yeterli olarak bilgili değildi. Bilahare elde ettiği bilgileri yerli yerine oturtamadı. Yapılan yanlışlıklar ve yanlış dahi olsa alınan tedbirlere karşı; örgütün geliştirdiği yöntemler üzerine doğan kargaşanın asayiş tedbirlerine yansıması ise, APO ve adamlarına her geçen gün nefes aldırdı.

1985 YILI VE PKK'NIN İÇİNE GİRDİĞİ KRİZ

15 Ağustos 1984 eylemlerinden sonra yöre halkının korkunç bir telaş ve paniğe kapıldığını belirtmiştik. Yöre halkı, silahlı adamlara alışık olduğu için gelenekleri gereği yiyecek vermiş, izzet ikramda bulunmuştu. Fakat aynı silahlı adamlar Devlete yönelik çok ciddi eylemlere girişince, ne yapacaklarını şaşırdılar. Yöre halkı eninde sonunda faturanın kendilerine kesileceğini çok iyi biliyordu. Uzun süre, devletin olayları yaratanların üzerine ciddiyetle gitmesini bekledi. Beklediği olmayınca tedirginliği daha da arttı. Adeta canı, malı, namusu devletin ikibuçuk eşkıya dediği adamların insafına kalmıştı. Bu çok vahim bir durumdu, kendisi de bu ikibuçuk eşkiyaya(l) bir şey yapamıyordu.

Çünkü, sosyal yapısı buna elvermiyordu. Çünkü, yılların birikimi onu bu açıdan adeta paçavraya çevirmişti. İkibuçuk eşkiyaya bir mezra değil, bir köy değil, koca bir bölge adeta teslim oluyordu.

Herşeye rağmen, 1984 yılı sonlarında bazı örgüt militanları yakalandı. Bazıları da teslim oldular. Teslim olanlar PKK'nın yapısı, sevk ve idare biçimi, üslenme yerleri, eylem biçimleri, iç ve dış irtibatları gibi konularda önemli bilgiler veriyorlardı. Artık PKK örgütü ile ilgili olarak bazı çerçeve bilgiler elde edilmişti. Ancak, bu değerli bilgiler temelinde karşı tedbirler, plan ve programlar geliştirildiğini söylemek mümkün

değildir. Elde edilen bu bilgilerin bir çoğu günlük başarılar uğruna çar-çur edilmiştir. Eldeki bilgilerle 1985 yılı başlarında PKK'ya peşpeşe vurulan darbeler, teslim olanların verdiği bilgiler temelinde sağlandı. Öyle ki; 1985 yılı ortalarına gelindiğinde PKK, Irak sınır boyları hariç bitme noktasına getirilmişti.

PKK örgütü, aldığı peşpeşe darbelerden büyük bir paniğe kapıldı. APO'nun HRK birimleri, tüm hareket insiyatiflerini kaybettiler. Artık tek düşündükleri yakalanmamak, vurulmamak ve sadece karın doyurmaktı.

Bu tarihte yöre halkına bir güven duygusu geldi. Birçok köy ve mezrada insanlar örgüt elemanlarının elini kolunu bağlayarak güvenlik kuvvetlerine teslim etmeye başladılar. Köylüler yakaladıkları militanı bazen öldüresiye dövüyorlar, silahlarıyla birlikte teslim ediyorlardı.

İstihbarat akışı hızlandı, birçok kişi, eline silahını alarak güvenlik güçleriyle beraber dağlarda gezdi.

Örgüt militanları tarafından APO'ya sahte bilgiler veriliyor ve raporlar yazılıyordu. Türk ordusundan onlarca subay ve yüzlerce er öldürülmüştü(!)

Bu sahte raporlardan cesaret alan APO, 1985 yılı Mart ayında kısaca ERNK olarak bilinen ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDİSTAN/ KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ'ni ilan etti. İşte, APO burada bir zamanlama hatası yapmıştı ve cephe o günlerde tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

PKK, bu dönemde bir çözülme ve çöküş süreci yaşadığı için kırsal kesimde yapması gereken eylemlere güç yetiremiyordu. Cephenin ilanını destekleyecek büyük eylemleri organize edip sonuçlandıramadı.

Fakat, hemen yeni bir taktiğe başvurdu. Evvelce cezaevinde bir müddet yatmış, bilahare örgütçe yurt dışına çıkarılmış olan Avukat Hüseyin YILDIRIM devreye sokuldu. Bu avukatı kullanarak, cephenin ilanını Avrupa'da manşetlere çıkarmayı başardılar. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yapılan açlık grevleri, yürüyüşler, mitingler, işgal ve

baskınlar bu avukat tarafından yapılan bir basın toplantısında izah ediliyordu. Bu avukat, etiketini kullanarak cezaevinde sözde başından geçenleri dramatize ederek anlattıktan sonra bu sefer de kendisinin de mensubu ve basın sözcüsü olduğu ERNK'nin mahiyetini ve amaçlarını

sıralıyor; bütün bu eylemlerin ERNK'nin Avrupa' daki militanlarınca "Kürdistan" daki baskıya, zulme dikkat çekmek için yapıldığını söylüyordu.

Avrupa'daki sıradan da olsa basının bu toplantılara ilgi duyması, 1984 yılında meydana gelen olaylar ile Diyarbakır Cezaevinin 1981 yılından beri gündemde tutulması ve belli çevrelerin kulis faaliyetinden dolayıdır.

Halbuki Abdullah ÖCALAN, ERNK'nin kuruluşunu ilan etmek için çok farklı planlar yapmıştı. ERNK, 21 Mart 1985 günü çok büyük eylemlerle kurulacaktı. Şehirlerde gençlik ve entellektüeller (!) harekete geçirilecek ve eylemler takviye edilecekti. Avrupa'daki faaliyetler ise bunların doğal bir uzantısı olarak devam edecekti.

APO, ERNK'nin ilanını müteakip günlerde ŞEMDİNLİ-ÇUKURCA hattında bir kurtarılmış bölge ilan etmeyi planlamıştı.

Fakat, 1985 yılı başlarından itibaren PKK'nın kırsal kesimdeki elemanları peşpeşe darbelenmeye başlayınca, ne düşü kurulan büyük eylemler yapılabildi, ne de hedeflenen şehir desteği sağlanabildi. Avukat Hüseyin YILDIRIM isimli soytarının piyasaya sürülmesi ve sembolleşti-rilmesinin gerekçesi, etiket meraklısı Avrupalının dikkatini çekebilmek için hazırlanmış bir taktikti. Bu soytarının görevini yerine getiremediği söylenemez.

APO her zaman böylesi taktikleri kullanmıştır, bunun için manevra sahaları ve kullanabilecek kimseleri bulmuştur. Bir alanda tıkandığı zaman diğerini devreye sokma becerisini göstermiştir. Bütün imkan ve koşulları kullanmasını iyi bilmektedir. Geçmişte, 1981-83 yılları arasındaki eylemsiz dönemde hep cezaevlerini ön plana çıkartmıştır. Buraları yoğun bir propaganda malzemesi olarak kullanmıştır. Yazılı ve

sözlü propagandanın tüm imkanlarını kullanarak, çeşitli ilişkileri devreye sokarak, Türk basınını dolaylı yoldan etkileyerek cezaevlerini Türkiye'nin ve Avrupa'nın gündeminde tutmuştur. Eylemler başladığında ise cezaevi ile ilgili propaganda çalışmalarını beklemeye alıvermiştir. Eylemler

kesildiğinde Avrupa'yı kurcalamış, Avrupa'da işler sarpa sarınca eylemlere ağırlık vermiştir ve bu hep sürüp gitmiştir.

1985 yılı APO açısından çok başarısız olarak sonuçlanınca kış aylarını yoğun bir değerlendirme, hazırlık ve planlama devresine dönüştürdü. Çünkü, o kış gerçekten APO ve PKK için ölüm kalım dönemiydi.

O dönemde Türkiye Cumhuriyeti Devleti "Eşkıyayı bitirdik" rehavetini yaşıyordu. Devlet, elindeki bilgileri tasnif etmiyor, sonuçlar çıkarmıyor, kullanılır bilgi haline getirmiyordu.

Bu değerlendirmeler PKK tarafından yapıldı. Irak ve İran'daki sorumlu düzeyindeki elemanlar Lübnan'da toplandı. APO, işe bizzat el koymak istiyordu. Yapılan değerlendirmenin özeti şudur: 1985 yılı içinde PKK tümden tasfiye olmamış ise bu sorumluların becerisinden dolayı değil, TC'nin örgütü bitirdik diyerek işi gevşetmesinden dolayıdır. "

Bu değerlendirmeden sonra nerelerde hata yapıldığı ve hataların giderilmesi için nelerin yapılması gerektiği üzerinde duruldu; "Ağır darbelerin yenmesine sebebiyet veren koruculuk sisteminin ve itirafçılık sisteminin ortadan kaldırılması" gereği vurgulandı, ayrıca; "Halk arasında ihbarcılık sisteminin mutlaka dağıtılması" kararlaştırıldı. Bu işler için çok acımasız olunması istendi. Kış boyu devam eden bu hazırlık ve planlamaların baharla birlikte eyleme dönüştürülmesi amacıyla ülke içine savaşçı gruplar gönderilmeye başlandı. 1986 yılı baharında Suriye, Irak ve İran'dan çok sayıda grup Türkiye'ye girmişti.

Mart 1986 tarihi itibariyle PKK katliamları başlamış oluyordu. Eylemler vahşet boyutlarını aşar hale gelmişti. Kendileri cezaevinde olan birçok itirafçının aile bireyleri katledildi. Birçok vatandaş "Devlete bilgi vermiş olabilir" mantığı ile feci şekilde öldürüldü. Kaçanlar bir yana kaçma eğiliminde olabilir diye şüphelenilen birçok örgüt elemanı ajandır denilerek, işkenceleri müteakip yok edildi. Bunlardan kimisinin kafasını kestiler, kimisinin derisini yüzdüler, kimisinin de kulaklarına ve cinsel

organlarına kızdırılmış tüfek harbileri sokuldu. Vücutlarında sigara söndürüldü, tenlerine H_2SO_4 ve naylon yakılarak damlatıldı.

1986 yılında 67 vatandaş belirtilen şekillerde katledilirken 48 vatandaş da yaralandı.

APO, bu katliam gruplarını Türkiye'ye gönderirken çok duygusal uğurlama törenleri yapıyordu. 1986 yılı sonunda yapılması gereken PKK kongresinin Türkiye'de yapılacağını, kendisinin de bu kongreye katılacağını söylüyor, kongrenin selameti açısından İran sınırından Büyük ZAP vadisine kadar olan bölgenin mutlaka kurtarılmasını (!) istiyordu.

APO, yurt dışında çürüdüğünü, bir an önce Türkiye'deki mücadele ortamına dönmek istediğini, gidenlere hep imrendiğini, en büyük dileğinin bir an önce dağlara kavuşmak olduğunu söylüyordu. Amacı Türkiye'ye giriş yapan elemanlarının tüm enerjileriyle faaliyetlere sarılmalarını sağlamaktı. Doğal olarak, o koşullarda birçok örgüt elemanı bu ajitasyona kendilerini kaptırıyorlardı. Faaliyet alanlarına geldiklerinde çılgınca işler yapmaya başlıyorlardı. Bu Abdullah ÖCALAN'ın sık sık başvurduğu bir yöntemdi. Elinin altında birer kapıkulu olarak bulundurduğu militanlarından biraz daha yararlanmak, onları geçici de olsa daha dinamik kılmak için; kurtarılmış bölgeler vb. gibi hedefler ortaya atar, kurtarılmış bölgeler oluşturmanın mümkün olduğunu bin dereden bin su getirip örnek vererek izah etmeye çalışırdı. Öte yandan elindeki güçlerin miktarı ve niteliği ne olursa olsun Eyalet Komiteleri, Bölge Komiteleri, Askeri Konseyler, kurup Halk ordusu, Tugaylar, Alaylar kurulmasını hedef olarak ortaya koyar; Cephe komiteleri, Cephe konseyleri, mahalli iktidarlar olduğunu söyler, "elinizi uzatsanız değeceksiniz" diyerek tahrik ederdi.

Kısaca APO; insanların kompleks ve zaaflarından yararlanmayı iyi bilen, mevki makam gibi şeylerin insanları daima tahrik ettiğini

kavrayan bir insandır. APO, sayısı sınırlı elemanlarını çoğu zaman çeşitli mevki ve makamlar sunarak dolduruşa getirmiştir. İşte bu nedenle APO'nun yazı ve talimatlarında belirttiği gibi "Elli tane keçiyi güdemeyen" insanlar,

hayali de olsa kendilerine bahşedilen komutanlık, komite üyesi ve benzeri sıfatlar uğruna hayatlarını ortaya koymaktan çekinmemişlerdir.

Bu taktikler ile bir grup insanın önüne böylesi hedefler sıralanır ve faaliyet bölgelerine gönderilirler. Ertesi yıl doğal olarak hedefler gerçekleşmez. Ancak insanlar ellerinden geleni yapmıştır, birçok eylemleri gerçekleştirmişlerdir, bunun için hayatlarını ortaya koymuşlar ve bu sayede APO yeni elemanlar ve yeni ilişkiler kazanmıştır. Propagandası yapılmış, ünü giderek artmıştır. Ama çizilen çizginin sonundaki hedefe varılamamıştır. Eylemleri yapanlar, bahşedilen mevki ve makamların birer ateşten gömlek olduğunu anlamışlardır. İşte bu noktada APO hedeflerin gerçekleşmeme durumunu değerlendirir. Suç sorumlularındır. Yani sorumluları aynı taktiklerle dolduruşa getirip devreye sokar, eskiler ihanetçi ve TC ajanı damgalarını yer; bu iş hep bu şekilde devam eder gider.

1986 yılı baharında başlayan eylemler; her ne kadar planlanan \ hedeflerin gerisinde kaldı ise de, militanların kongrede suçlanmamak amacıyla sürdürdükleri olağanüstü çabalar nedeniyle, 1985 yılının yaratmış olduğu tahribatları kısmen giderdi. Bu arada 1986 yılında HRK merkezinde yer alan ERUH ilçesi baskınının elebaşısı AGİT kod adlı Mahsum KORKMAZ, Güvenlik kuvvetleri tarafından öldürüldü. Örgütün diğer birçok kadro militanı öldürülürken bir kısmı da teslim oldu. Koruculuk sistemi biraz toparlanır gibi olduysa da, örgütün saldırıları ve bilinçsiz görevlilerin önüne geleni silahlandırma yarışından ötürü istenilen randımanı veremedi.

PKK, bu tarihlerde şehirlere de yöneldi. Ancak ciddi bir ilişki ağı geliştiremedi. Şehirlerde yaşayanlar, henüz PKK eylemlerinden direkt olarak etkilenmedikleri için PKK ile ilişki kurmuyorlardı. En büyük şehir faaliyeti Avrupa'dan getirilen abartılı örgüt kasetlerinin evlerde gizli gizli seyredilmesiydi.

Dağdaki PKK kadrolarının faaliyet bakımından yoğunlaştıkları yerler; BOTAN alanı olarak tabir edilen HAKKARİ, ERUH-ŞIRNAK ve VAN-ÇATAK alanıydı, buralarda bazı köyleri basıp toplantılar yapıyorlardı.

Bazen de korucuları öldürüyorlardı. Yine aynı tarihlerde birkaç yerde askeri devriyelere pusular kurmuşlardı. MARDİN alanında da gruplar vardı ancak bunlar ciddi eylemler geliştiremiyorlardı. GARZAN Eyaleti denen BATMAN, KURTALAN ve SASON bölgesinde faaliyet sıfır noktasına gelmişti. ORTA EYALET olarak bilinen DİYARBAKIR çevresinde hiçbir gelişme yoktu. TUNCELİ ve çevresinde de eylemden bahsetmek mümkün değildi. ADIYAMAN, ANTEP ve URFA çevresine giden gruplar ancak yerleşme imkanlarını araştırıyorlardı. Fakat BOTAN alanındaki kısmi gelişmeler, 1985 yenilgisini telafi ediyordu. Buradaki gelişmeler çeşitli vasıtalar ile Avrupa'ya iletiliyor, örgüt oradan takviye edilmeye çalışılıyordu. O yıllarda henüz PKK sahnesinde olan Avukat Hüseyin YILDIRIM, örgütü Avrupa'da propaganda ile güçlendirmeye devam ediyordu.

Abdullah ÖCALAN, 1984 yılında yapılan çıkışın 1985'de kesintiye uğraması ve 1986 yılında da yeni ve büyük bir hamleye dönüştürüleme-mesine çok fena içerliyordu. Oysa yapılan eylemler öyle geniş yankılar uyandırıyordu ki; APO gazete manşetlerinden ve dillerinden düşmüyordu.

Eylemlilik sürdüğü müddetçe her şey APO'nun planladığı biçimde yürüyor, eylemler kesildiğinde planları, hızla alt üst oluveriyordu. Bu sistemi kendisi kurmuştu, her şeyi eylemlere göre planlamıştı. Bu nedenle eylemler hiç kesilmemeliydi. Hatta giderek yaygınlaşmalı, çapı büyümeliydi. En ufak olanaklarla eylem yapılmalıydı. Eylemlilik tüm faaliyetlerin temel dinamiğiydi. Örgütlülükde eylemler temelinde gelişecek ve büyüyecekti.

Parti örgütlenmesi tam bir kargaşa içindeydi. Kimin Merkez Komite üyesi olduğu, kimin olmadığı belli değildi. Daha doğrusu APO'nun, kimi MK üyesi olarak gördüğü meçhuldü. Gerçi bu durum APO'nun üslûbu idi ama yine de görünen tam bir düzensizlikti. Diğer taraftan 1985

yılında oluşturulan Eyalet Sistemi ve Alt Bölge Komiteleri dağınık bir durum arzediyordu. 1. Eyalet; Hakkari'den Kars'a doğru dikey bir hat oluşturuyordu. 2. Eyalet; Şırnak Siirt, Mardin ve Bitlisin meydana

geliyordu. 3. Eyalet ise diğer bölgeleri kapsıyordu. Bütün bunların alt bölgeleri sadece kağıt üzerinde vardı. Çünkü bazı bölgelerde örgüt darbelenip geri çekilmiş, bazı gölgelerde ise tutunma çalışmalarını aşamıyordu. HRK adlı askeri örgütlenme, 1984 yılındaki durumunu aşamamış aynı düzeyde seyrediyordu. ERNK ise, Türkiye içinde adı var kendi yok durumdaydı. Yani düşünülen, gençlik, kadın, köylü, esnaf, memur, işçi, din adamı birliklerinden yoksundu. Ayrıca kitlede kendiliğinden oluşan PKK potansiyeliyle doğrudan temas kurulamıyor-du. PKK arazinin sarp yerlerindeki mezra potansiyeli ile idare eder durumdaydı.

PKK 3. KONGRESİ

1986 yılı sonunda Lübnan BEKAA VADİSİ' ndeki HELVE Kampında toplanan PKK 3. Kongresi, geçmişin durum değerlendirmesini yapacak, yeni dönemin görevlerini saptayacaktı. Abdullah ÖCALAN kongrede mevcut tıkanıklığa kılıf bulabilmek için çok ince hesaplar içine girdi. Başlangıç olarak 1983 yılından beri Türkiye'ye yönelik faaliyetlerin yükünü omuzlamış, bütün planlamaları gerçekleştirmiş, her türlü zorluğun altından kalkmak için akıl almaz bir enerji ve caba sarf etmiş olan ve bu yüzden PKK elemanlarınca takdir (!) edilmiş olan Merkez Komitesi Üyelerinden; Duran KAL-KAN (ABBAS) başta olmak üzere Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA), Ali ÇETİNER (GÖZLÜK CAFER), İsmet DOĞRU (SADUN), Abdullah EKİNCİ (ALİ), Ali ÖMÜRCAN (CEMAL) gibi kişileri tasfiye etmek için planlar geliştirdi. Adını saydığımız bu elemanlar ile bunlara benzer kişileri tasfiye etmek belki birçok insanın mantığına ters gelebilir ve gelmesi de doğrudur ancak; burada Abdullah ÖCALAN'ın mantığı olunca, işler değişir. APO'yu yakından tanıyanlar APO'nun gücünün herkese mantık-

siz gelen işlerin planlı bir şekilde APO tarafından yapılmasında olduğunda birleşirler.

PKK 3. Kongresi de diğer kongre ve konferanslardan pek farklı değildi. Resmi süresi kısa, fakat kış aylarına denk geldiği için fiiliyatta 1987 yılı

bahar aylarına kadar devam eden bir eğitim çalışması şeklinde gerçekleşti Temel amaç; insanları çeşitli baskılar ile sindirme, tehdit etme, baskı altına alarak suçluluk psikozuna sokmaktı. Daha önce de belirttiğimiz gibi kongre, konferans ve toplantılar bu işlerin tezgahlanması için birer paravandılar. Bu toplantılarda APO, iki maske takınıyordu. Birinci maske; sadist ve despot bir surattı. İkincisi; masum bir iyilik meleğiydi. Bir yandan insanları kurmuş olduğu ölüm çemberinde sindirip eziyordu. Bunu yaparken de kongre veya toplantının manevi gücünü (!) kullanıyordu. Diğer yandan tüm gelişmelerin altında ezilen, üzerindeki yükü kaldırmak için kimsenin yardım etmediği, ucundan tutmadığı bir zavallı oluveriyordu

Kongre sırasında evvela birtakım değerlendirmeler yapıldı. Dünyadaki ve Ortadoğu'daki gelişmeler tahlil edildi. Herşey mücadelenin gelişmesine uygundu. Ardından Türkiye'nin durumu değerlendirildi; Türkiye'deki bütün ekonomik, sosyal, siyasal gelişmeler ile PKK faaliyeti arasında bağlar kuruldu. Daha sonra da 1984 yılında başlayan örgüt faaliyetlerinin neredeyse, "Kürdistan'da" Türk Devleti'ni ve ordusunu işlevsiz kılacak basanlar elde ettiği beyan edildi. Daha sonra esas meseleye gelindi.

Abdullah OCALAN garip bir ses tonuyla karşısındakileri adeta hayvan yerine koyarak, sanki günlerce aç susuz dağlarda dolaşan, her gün ölümle burun buruna yaşayan, gecenin zifiri karanlığında saatlerce sırtında kilolarca yükle dağ-taş demeden yürüyen kendisiymiş gibi; "Çok zor koşullarda çok kıt imkanlar ile gecemi gündüzüme katarak, yıllarca eğitiminizden tutun yiyeceğinize, giyeceğinize, silahınıza, cephanenize kadar her şeyinizle ilgilendim. Binbir emek ve çabayla Suriye 'den Kuzey Irak'a geçişinizi sağladım. Siz geçtikten sonra sizi takviye etmek amacıyla yüzlerce kadro ve savaşçı bularak gönderdim. Her şeyinizi

temin ettim. Adeta sizi yoktan yarattım. Sizleri ideolojik ve askeri olarak eksiksiz hazırladım. Her birinize ailelerinizin verdiği emeğin yüz katını verdim. Bütün teorik sorunlarınıza çözüm getirdim. Peki siz ne yaptınız? Adeta birer mirasyedi gibi binbir emekle meydana getirdiğim onca değeri yiyip tükettiniz, Kürt halkının emeğini talan ettiniz, örgütü tasfiye etmek için elinizden geleni ardınıza koymadınız, bir yığın savaşçı ve kadronun

kaçmasına, yakalanmasına ve öldürülmesine sebebiyet verdiniz, ortam hazırladınız. Adeta koca bir halkı ölüme mahkûm ettiniz. Bu dünyada işlenebilecek en büyük suçtur. Bakalım bunun hesabını PKK'ya (aslında kendisine) nasıl vereceksiniz?"

Yapılan suçlamalar, suçlananların kanını donduracak kadar haksız ithamlardı. Suçlananlar 1983 yılında Kuzey Irakla, Türkiye'de hazırlıkları başlayan 1984 yılında da silahlı çatışma şekline dönüşen pratik faaliyetleri sürdürebilmek için adeta canlarını dişlerine katan insanlardı. Bu insanlar, olağanüstü çabalar sarf ederek APO'nun istediği eylemleri gerçekleştirmişlerdi. APO, Şam'daki lüks evinde sabahtan akşama kadar tıkınırken, bu insanlar günlerce mağara kovuklarında, kaya diplerinde açlıkla pençeleşmişlerdi. APO'da iyi biliyordu ki, kendisi; dağda hayatlarını feda etmeye hazır bu insanların yapmış oldukları eylemler ile besili bir sığırın işkembesini andıran, koca göbeği ve gerizekâlı çizgileri taşıyan suratı, basında çıkmış ve tanınmıştır. Gene çok iyi biliyordu ki; bu insanların katlettiği, kadın, çocuk, ihtiyar, asker, polislerin haber olmasıyla ismini duyurmuştur. Bu sayede kamuoyu, APO denen bir mahluktan haberdar olmuştur. Bir çoğu, bile bile ölüme giderek APO'ya nam sağlamıştır. APO'nun yaptığı hiç birşey yok mudur? Elbette vardır; APO, efendilerinden aldığı talimatları ölüm kıskacındaki bu insanlara tehdit ve baskı ile uygulatmıştır. Başka? Bir de saatlerce teyp karşısında konuşmalar yapmış, ağzına geleni söylemiştir, küfür ve hakaret etmiştir. Kime mi? Herkese! En çok da emrindeki elemanlarına. Bir konuşma içinde aynı şeyi yüzlerce defa tekrar etmiştir, kendisi gibi herkesi gerizekâlı zannederek konuşmuştur. Her konuşması bir öncekinin tekrarı olmuştur. Tek yaptığı şey budur. Hakkını yememek gerekir bir şey daha yapmıştır APO... İsim ve olayları bir başka kitapta açıklayacağımız kadın

f

militanlardan seçtikleri ile yatmış, onlarla ilişki kurmuş, daha sonra onları sadık bendesi ve hemşehrisi HAMZA Kod adlı Hasan BİNDAL vasıtasıyla uygun şekilde ortadan kaldırtmıştır. APO'nun pezevengi Hasan BINDAL'ı kazayla öldüren PKK'nın en büyük savaşçısı (!), akademi (!) komutanı

METİN Kod adlı Şahin BALİÇ'in başına gelenleri ilerdeki bölümlerde okuyacağız.

Evet, bu abuk sabuk konuşmalar daha sonra başka kişilerce düzeltildikten ve yazı haline getirildikten sonra kitap ve broşür şeklinde yayınlanmıştır. APO'da böbürlenerek; "Ben gecemi gündüzüme katarak sizin için çalışıyorum." diyerek masum, ezilmiş, emekçi rolü yapıyor. Aslında en kabiliyetli olduğu konu herkes tarafından bilinmektedir; OTURDUĞU YERDE GECE VE GÜNDÜZ KOMPLO TEORİLERİ GELİŞTİRMEK!

APO, kongreye katılanlara en acımasız eleştirileri yükleyip bunların önden gelenlerinin idam fermanlarını beyan ederken; "Nasıl olsa bu adamlar enerjilerini tükettiler. Bunlardan yararlandığım kadar yararlandım. İyi gitmeyen işleri bunların üzerine yıkarsam ve bunların görevlerini yenilerine verirsem bir taşla iki hatta birkaç kuş vurmuş olurum!" diye düşünüyordu. Bu şeklide alt düzeydekilerin de ruhlarını okşamış olacaktı.

Eskiler mızmızlanmaya, yaltaklanmaya başladılar. Yapmış oldukları fedakarlıkları anlattılar. "Şu kadar eyleme katıldık, şu kadar adam öldürdük, şu kadar adam kazandık, yeni işler planladık vb." demek istediler. APO, tek tek cevap yetiştiriyordu; "Senin üç eylemin neyi kurtarır? Sen beş adam örgütlemeyle Kürdistanı kurtaracağını mı zannediyorsun? Sen iki eylem planı yapmakla önder olduğunu mu zannediyorsun?"

içlerinden her birisi; "Her birimizin üç eylemi yüzlerce eylem ediyor. Bunları kendine mal edip kral kesiliyorsun, her birimiz üç-beş adam kazanıp sana gönderdiğimizde halk ordusundan bahsediyorsun" diye-miyordu. Kimse bunları açık açık dile getiremiyordu. APO, bu insanların artık birer posa olduğunu anladığından yüklendikçe yükleniyordu; "Eğer

size sunduğum onca imkânı değerlendirebilecek on tane adamım olsaydı şimdiye kadar halkın yarısı ayaklanmış, ülkenin önemli bir bölümü kurtarılmış olurdu. Sizler şansınızı kullanamadınız. Bu işi yürütemediniz bırakın da bu işi gerçek ustaları gelip yapsın!"

Bu konuşmalar alt düzeydeki saf ve daha meselenin iç yüzünü kavrayamamış olanların yüreğini kıpır kıpır oynatıyordu. İşte yol açılıyordu. Kendileri de artık Merkez Komite Üyesi, Bölge Sekreteri, Eyalet Sekreteri olabileceklerdi.

Bu taktik; APO'nun gerçekçi olmayan hedeflerinin sürekli gündemde kalması, bunun için sürekli taze kuvvet bulmasının tek yoluydu. Eğer gerçekten bir Kürdistan mücadelesi söz konusu olsaydı lider kadrolar harcanmaz, kurumlaşmadan dolayı kadroların istihdamı sorun teşkil etmezdi. Amaç farklı olduğu için APO yapıyı daima canlı tutmaya çalışıyor ve doğal olarak sürekli budama yapıyordu.

Bütün bunlardan başka APO, kongre toplanacağı zaman AZMAN kod isimli sapık bir militanı kongrenin güvenlik sorumluluğuna atadı.

Kongredekileri baskı altında tutmak ve militanları etkilemek için yapılan plan gereği; "Kontrgerilla kongreyi sabote etmek ve Abdullah ÖCALAN yoldaşı öldürmek amacıyla bölgeye gelmiştir." söylentisi yayıldı. Söylentiye göre Kontrgerillanın bazı adamları da örgüt içersine sızmıştı.

İlk etapta kampta 10 militan ajan olmakla suçlanıp kurşuna dizildi. Daha sonra AZMAN denen sapık, Suriye istihbaratınında yardımı ile Lübnan'ın çeşitli şehirlerindeki otel ve çarşılardan ele geçirdiği Türk vatandaşlarını toplayarak HELVE Kampına getirdi. Klasik Kontrgerilla ve ajan suçlamalarından sonra bu şahıslar da kurşuna dizildiler. Ardından sıra, Suriye'nin Şam ve diğer şehirlerindeki Türk vatandaşlarına sıra geldi. Böylece kongre öncesi ve sonrası kongrenin yapıldığı HELVE Kampında yüzlerce insan kurşuna dizilmiş oluyordu. İnfazlar vahşi işkence seanslarından sonra yapılıyordu. Eğer bir gün HELVE Kampı civarındaki çukurlara gömülen cesetler gün ışığına çıkarılırsa, bunların sayısı en az beş yüz civarında olacaktır.

Nihayet kongrenin resmi süresi sona erdiğinde şu kararlar alındı:

- HRK isimli askeri teşkilat kaldırılarak yerine ARGK (Arteşa Rızgariya Gele Kürdistan- Kürdistan Halk Kuruluş Ordusu) kurulacak.

- Askeri mücadelenin genel kurmayı olarak ARGK Konseyi kabul edilecek.

- HELVE Kampı adı, değiştirilerek Masum KORKMAZ Akademisi olacak. Kuvveti bir tabur çapında tutulacak.

- Bir genel Koordinatör ve bunun yardımcısı durumundaki iki kişi Akademi Yönetimi adını alacak.

- Bu Akademi PKK'ya ARGK'ya Askeri siyasi bilgiyle donatılmış(!) komutanlar(!) yetiştirecektir.

-Türkiye Kürdistan'ında faaliyetler yedi eyaletçe yönetilecektir. Bu eyaletler:

1- BOTAN (Siirt- Şırnak- Uludere- B. Şebap- Hakkari - Van)

2- GARZAN (Batman, Kurtalan, Sason, Bitlis'in bir bölümü)

3- ORTA EYALET (Diyarbakır, Muş Bingöl, Elazığ'ın bir bölümü)

4- SERHAD (Kars- Ağrı)

5-DERSİM (Tunceli)

6- MARDİN

7- GÜNEY BATI (Urfa, Antep, Adıyaman, Maraş)

Bu eyaletlerin altında Bölge Komiteleri, Bölge Komitelerinin altında ise yerel komiteler olacaktır. ARGK savaşçıları bu komitelerce yönetilecekler, eyaletlerde bir ya da iki hareketli ana birlik kurulacak, diğer yandan takım ve gruplar şeklinde gerilla birlikleri bulunacaktır. Yerel komiteleri olacaktır. Her bölgenin bir yada iki gerilla takımı ve grupları her yerelin ise grubu kurulacaktır.

- Avrupa faaliyetleri ise artık tamamen ERNK adıyla, ayrıca ülke içinde ERNK faaliyetleri de yine mevcut örgütlenme hiyerarşisi içinde yürütülecektir.

Kongrede bir yandan bu kararlar alınırken, diğer yandan da APO'nun posası çıkmış eski gözdelerinin işleri bitiriliyordu. Bunlar önce tasfiyecilikle suçlandı daha sonra orta yolcu olduklarına karar verildi. APO; "Aslında suçunuz ağır, cezanız ölüm ancak, sizlere yeni bir şans veriyorum. Bundan sonra örgüte yeni katılmış bir eleman gibi sıfırdan başlayacaksınız. Tüm yetkileriniz ve güçlü konumunuz sıfırlanmıştır. Haydi görelim sizi, kendinizi ispat edin!" diyordu.

Kendilerini ispat edecek olanlar:

- Duran KALKAN (ABBAS),

- Kesire YILDIRIM (FATMA),

- Selahattin ÇELİK (SELİM HOCA),

-Abdullah EKİNCİ (ALİ),

- İsmet DOĞRU (SADUN),

- Ali ÇETİNER (GÖZLÜKLÜ CAFER),

- Ali ÖMÜRCAN (CEMAL) İsimli militanlardı. 1976 yılından beri PKK ve APO'ya hayat veren bu şahıslar, artık birer posa idiler.

Bunlardan Abdullah EKİNCİ, rezalete dayanamadığı için intihar etti. Kesire YILDIRIM, bir yolunu bulup kaçlı. Ali ÇETİNER, Almanya'ya kaçıp Alman polisine sığındı. Selahattin ÇELİK de Almanya ya yerleşti. Diğerleri yaltaklanarak ve türlü kılıklara girerek APO'nun bir gün kendilerini affedeceği günü büyük bir utanmazlıkla bekliyorlar.

İntihar eden Abdullah EKİNCİ, 12 EYLÜL 1980 öncesi PKK'nın Siverek ilçesindeki askeri sorumlusuydu. 1984 yılında kurulan HRK'nin 5 kişilik yürütme komitesinde görev almıştı. 21 MART Silahlı Propaganda birliği ile Şemdinli baskınına katılmıştı ve PKK'nin önde gelen Merkez Komitesi üyelerindendi. PKK, bu şahıslar ve daha önce

APO tarafından hain damgası vurularak öldürülenlerle PKK olmuştu.

PKK 3. Kongresinin flaş adamı ve APO'nun gözbebeği KÖR CEMAL kod isimli Halil KAYA'nın yıldızı iyice parlar hale gelmişti.

KÖR CEMAL, BOTAN bölgesinde başta kadın ve çocukların öldürülmesi olmak üzere birçok sansasyonel eylemi organize ederek gerçekleştirdiği ve sürekli PKK adını gündemde tuttuğu için Kongrede APO tarafından taltif ve takdir edilen tek kişiydi. Yani KÖR CEMAL, APO'nun damızlığı olarak hep ön planda tutulmuştur. Halil ATAÇ (EBUBEKİR) ve Cemil BAYIK (CUMA), yine her zamanki gibi orta sıraları muhafaza etmişlerdir.

Damızlık KÖR CEMAL, 4. Kongrede APO tarafından hain olarak ilan edilecek ve "KÖR CEMAL PRATİĞİ" deyimi, PKK literatüründe aşağılayıcı bir deyim olarak yerini alacaktır.

3. KONGRE SONRASI PKK FAALİYETLERİ

1986-87 Kışı boyunca APO bir yıllık eylem perspektifini planladı. Her eyaletin sorumluları, bu perspektifleri kendi eyaletlerinin özgülüne indirgeyerek yıllık plan hedeflerini saptadılar. Eyalet planlarını yapanlar; yıllık planları üçer aylık, daha özgün planlar haline getirerek bahar, yaz, güz ve kış faaliyetleri şeklinde ayrı ayrı ele aldılar. Her üç aylık döneme de birer isim taktılar. Örneğin; "Ulusal Kahramanlık harekatı", "Kızıl direniş harekatı", "Özgür kaleler yaratma harekatı", "Kurtuluş Kuvvetlerinin güçlendirilmesi harekatı" gibi.

APO ayrıca, 1987 yılında hedeflerin gerisinde kalmayı önlemek maksadıyla her altı ayda bir çözümlemeler ile genel durum değerlendirmesi

yapıp kadrolara yön vermeyi kararlaştırdı.

Eyalet planlamalarının pratik hedeflerinden biri de "BÎR PARÇA ÖZGÜR VATAN İÇİN" sloganına hayat vermekti.

1984 yılında, Şemdinli civarının kurtarılması, 1985 ve 86 yıllarında, İran sınırından Büyük Zap vadisine kadar olan kısmın kurtarılmasını planlamış olan APO, bu bölgenin kurtarılmasını 1987 yılı içinde plan hedefi olarak dayatıyordu. Bu dayatmanın temelinde, sürekli kaçıp kovalamaktan bıkan militanların heveslendirilmesi yatıyordu. Militanların her biri de kurtarılmış bölgelerde birer kral olacaklarını düşünüyorlardı. "BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN" bütün eyaletlerde faaliyet planlarına alınmasına rağmen, esasında sadece BOTAN eyaleti için düşünülüyordu.

Eylem hedefleri olarak çok çeşitli hedefler seçilmiştir. Ancak en önemli hedef; PKK'ya sempati ile bakmayan, bir başka deyişle örgütün otoritesini kabul etmeyen aşiret, kabile, aile, köy, mezraları kısaca, tüm kişi ve kurumları İBRET OLSUN DİYE ÇOK ACIMASIZCA SİNDİRİP BOYUN EĞDİRMEKtir.

Bu amaçla; her eyalet ya da bölge bahsedilen yapılan tahlil edecek ve PKK' ya düşman olanlar belirlenecektir. Düşman olanların kadını, çocuğu, genci, ihtiyarı, hayvanı, malı ezilip yok edilecektir.

Tarafsız durumda bulunanlar ise, İKNA-TEHDİT metodu ile kazanılacaktır. PKK'nın tehdit ölçüsü; ikna edilmek istenen kitlenin içinden alınan rasgele üç-dört kişinin diğerlerinin gözleri önünde kurşuna dizilmesidir. Bu durumda geri kalanlar derhal ikna(!) olmaktadırlar.

Günümüzde insanlığın yüzkarası PKK=APO, bu yöntemlerle Güneydoğu'da güçlenmiştir. İşte bunun için PKK'nın her talimatı yerine getirilmekte, gençler kendilerinin ve ailelerinin korkularından örgüte katılmaktadırlar. Buna benzer uygulamalar antik çağlarda barbarlar tarafından yapılmaktaydı. PKK, barbar ikna yöntemleri konusunda tüm Kürtlere kendisini ispat etmiş durumdadır. Devlet, vatandaşını barbar

PKK'nın elinden kurtaramamaktadır. Bu durumda vatandaş ne yapsın? Elbette PKK desteklenecektir. Siz olsaydınız ne yapardınız?

Bu yöntem, PKK'nın kuruluşundan itibaren APO vampirinin başvurduğu bir yöntemdir. 1984 yılından beri açıktan açığa uygulanmaktadır. Bu yöntem giderek PKK'nın vaz geçilmez biricik mücadele yöntemi haline gelmiştir.

1984 yılında bazı militanlar APO'ya rapor yazarak; "Halil bizi desteklemek istemiyor, kimse bize kapısını açmıyor, ekmek bile alamıyoruz." diyorlardı. APO, militanlarına gönderdiği cevabi talimatlarda militanlarına şöyle öğüt vermektedir; "BARZANİ Irakla yönetime ilk başkaldırdığında kendi aşiret fertlerinden başka destekçisi yoktu. Bu nedenle aşiretinden 2000 seçme adamını yanına alarak Kuzey Irak'ı baştan başa dolaştı, diğer aşiret ve kabileleri sindirdi. Birçok köyü yağmaladı, birçok insanı kurşuna dizdi. Neticede otoritesini tesis etti. Hatta her köyden ve kabileden onlarca genci zorla alıkoyarak süreç -içersinde bütün Kuzey Irak'ı kendisine bağladı. Yanına aldığı gençler zaman içinde çatışmalarda öldüler, komutan oldular, evlendiler yeni nesiller bunun için BARZANİye sempati duyar ve destekler. "

Abdullah ÖCALAN bu cümleleri sıraladıktan sonra, "Sizler BARZANİ kadar da mı olamıyorsunuz?" diyerek onlara neler yapmaları gerektiğini anlatmış oluyordu.

PKK 3. Kongresinin daha doğrusu Abdullah ÖCALAN'ın diğer bir karan da şudur:

1987 yılı başından itibaren; GÖNÜLLÜ-YÜKÜMLÜ ve ZORUNLU Askerlik Yasası yürürlüğe konacaktır. O güne kadar APO ve patronlarının kafalarındaki planlara yetecek sayıda militanın toplanması sağlanamamıştır. Her ne kadar yalan dolan içerikli propagandaların etkisiyle, yarınından endişe eden bir yığın genci ağlarına düşürüyor idiyseler de, ki bunlara gönüllü kesim deniyordu, bunlar ihtiyaca cevap vermiyordu. Kaldı ki, bunların gönüllülüğü de örgüte adım atana kadardı. Ondan sonra bunlarda

zorunlu askerlik yasasına tabi oluyorlardı. Yani giriş serbest, çıkış yasaktı. Çıkışın cezası, hain damgası ile birlikte idam edilmekti.

APO yayınladığı talimatta kongre gereği olarak; "Bize bazı yurtseverler(!) katılıyor, bu gönüllü kesim, ihtiyaca cevap vermiyor. Ayrıca denetimimizdeki bazı köylerdeki taraftarlarımıza, mücadele için yükümlülüğünü yerine getir diyoruz bize katılıyorlar. Bunların katılımı da ihtiyaca cevap vermiyor. O halde zorunlu askerlik yasası gereğince köyleri basıp her aileden en az bir erkek ve bir kadını dağa kaldıracaksınız. Bunları dağda kısa bir eğitimden geçirdikten sonra hızla savaşa süreceksiniz. Böylece, gücümüzün ve etki alanımızın kısa sürede geliştiğini göreceksiniz." diyordu. Bu yöntem tam bir ahlaksızlıktı. Örgüte sempati ile bakmayan aşiret ve kabilelerin köyleri basılacak, erkek ve genç kızları dağa kaldırılacak, eylemlere sokulacak, bir daha kaçmaları mahkum ettirilerek önlenecek ve bunların bir kısmı çatışmalarda ölecekler! Böylece akrabalık bağlan kullanılarak insanlar hizmete ve PKK'ya katılıma mecbur edilecekler. İşte, PKK'nın çıkarmış olduğu zorunlu askerliğin mantığı budur.

Yükümlü askerlik de pek farklı değildir. Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yetişemediği pekçok mezra halkı yaşamak için, PKK militanlarının ateşli destekleyicileri oluyorlar, sonra da bunların hayatları ipotek altında olduğundan örgütün bir dediğini iki etmiyorlar! Sonuçta yükümlü asker oluyorlardı. İşte bu nedenlerle PKK, 1987 baharından itibaren erişebildiği her yerde vahşet boyutlarındaki terörü hissettirdi. Bu vahşet ortamı içersinde 242 vatandaş PKK saldırılarında öldürüldü 115 vatandaş da yaralandı.

APO, Kongre kararlarını ülke içinde uygulamaya koymak, bunları kendi adına denetlemek ve tüm faaliyetleri koordine etmek için de kongre boyunca bir gözde haline getirdiği KÖR CEMAL'İ görevlendirdi.

APO kongrede, faaliyetlerin giderek kırsal kesimde yoğunlaştığını ve bu faaliyetleri yürütenlerin de kırsal kesim kökenli olduklarını iyi kavramıştı. Köylüleri pohpohlamak için; "Bu savaş sizin savaşmadır. Bu savaşın savaşçısı da komutanı da sizler olmalısınız. Pısırık durmayın, atik olun"

diyordu. KÖR CEMAL'e de bu anlayışın yaygınlaştırılması görevini vermişti. KÖR CEMAL' de zaten BOTAN daki katliam

çalışmalarının temelini atan kişi olduğundan BOTAN'dan başlayarak APO'nun talimatlarını uygulamaya başladı.

Birçok köylü kökenli elemanı yönetici kadrolara getirdi.

Bunun üzerine işler bir anda arapsaçına döndü. APO, taktik bir hata yapmıştı. Bunu düzeltmek için tek çare KÖR CEMAL'İ (Halil KAYA) harcamaktı. Tereddüt etmeden en büyük gözdesini; rakip olduğundan, komplolar tertiplediğinden, kontrgerilla ile işbirliği yaptığından dem vurarak derhal kurşuna dizdirdi.

PKK'nın 1987 yılı boyunca estirdiği sivillere yönelik vahşi teröründen ürken ve 1985 yılından beri efendisinin sunduğu olanak ve ilişkileri kullanarak Avrupa kamuoyundan Kürtler için insan hakları(!) dilenen Avukat Hüseyin YILDIRIM, bunalıma girdi. O zamana kadar ERNK'nın Avrupa temsilcisi olan bu zavallı avukat bozuntusu, her basın toplantısında "PKK terörist değil bir ulusal kurtuluş hareketidir, Kürdistan 'da katliamları PKK değil, Türk ordusu yapıyor." yalanlarını savunuyordu. Ama, 1987 yılındaki eylemler artık herkesin gözünü açmaya başlamıştı. Dolayısıyla bu avukat bozuntusu daha fazla kıvırtamıyordu. Avrupa'daki itibarına güvenerek Abdullah ÖCALAN'a; "Bu tür eylemler bizi Avrupa'da zor duruma sokuyor. Bunlar belki zorunlu eylemlerdir ama hiç olmazsa parti üslenmesin" demek gafletine düştü. APO'dan derhal idam fermanı çıkmıştı. Avukat bozuntusu da hemen izini kaybettirdi. Birçok çirkin ve alçakça olayın tanığı olan Hüseyin YILDIRIM, gerçekleri kamuoyuna açıklama cesareti gösteremedi. Ancak; "Ben Kürdistan davasına inanıyorum, ama PKK yöntemlerini benimsemiyorum." diyebildi. Bu açıklama, onun alet olduğu suçların kefaretini ödemeye elbette yetmiyordu. Çünkü gerçekleri açıklama cesaretini gösteremiyordu. Galiba efendileri ona yeni bir yardımcı rol vermişlerdi. Demek ki, beceri sahibiymiş! PKK'nın hedefi haline gelmişti ama birtakım güçlerce korunuyordu.

PKK terörünün kangren olmaya başladığı bu dönemde mevcut yöneticiler, biraz daha yetkinleştirilmiş(!) tedbirler paketi üzerinde düşünmeye başlamıştı. Bizimkiler paketler hazırlayadursun çok sayıda

gencin örgütçe kaçırılması, çok sayıda Geçici Köy Korucusunun ailesine ve yakınlarına vahşet boyutlarında katliamların düzenlenmesi sonucu BOTAN olarak isimlendirilen çok geniş bir bölgede örgüt elemanı sayısında hızlı bir artış başgösterdi. Mevcut PKK grupları da buna paralel olarak artıyordu. Artık BOTAN bölgesinde 50 hatta 100 kişilik grupların rahatça dolaşmaları söz konusu oluyordu. Bu büyümede APO'nun gençlik aşıları ve katliamlarıyla mecburi askerlik yasası önemli rol oynamıştı.

Bütün bunlara rağmen APO için; sağlam, istikrarlı, problemsiz bir yapı oluşmuyordu. BOTAN eyaletinde 1987 yılı için eleman sayısı bakımından hedefe belki yaklaşılmıştı fakat diğer genel hedefler bu yıl da tutturulamamıştı. "BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN" hedefi çok uzaktı. Aynı şey diğer eyaletler için de geçerliydi. Mardin Eyaleti sürekli kan kaybediyordu. Mardinliler bir türlü ayaklanmıyorlardı. Garzan ve Orta Eyalet sürekli darbeler yiyordu. Serhad Eyaletinden birtakım sesler gelmesine rağmen gene de yetersizdi. Dersim Eyaleti neredeyse tümden "Düşmana" teslim olacaktı. Güneybatı eyaletinde durum daha acıklıydı, giden gruplar bir türlü yerleşemiyordu.

Herşeye rağmen BOTAN'daki katliamlar, APO'yu uzun süre gazete manşetlerine misafir etmişti. Yazar, çizer takımı sütunlarına onu konu etmekteydi. "SÖMÜRGE VALİLİĞİ" yakıştırmasıyla Bölge Valiliği APO'ya siyasi itibar kazandırmış, Jandarma Asayiş Komutanlığı ÖZEL . SAVAŞ ORDUSU olarak algılanmış ve bu şekilde malzeme olmuştu. Avrupa'da propaganda imkanları artarak APO'nun ciddi bir güç olduğu kanaati yavaş yavaş yerleşmişti. APO genel sonuçlar yönünden memnundu. 1987-88 kışı için daha büyük planlar düşünmeye başladı. Mevcut grupların yöneticilerini tekrar Lübnan'da toplayarak kış boyu onları yeni görevlere hazırlamak ve hem de onları takviye etmek için hazırlıklara girişti.

1988 YILINDA BOTAN BÖLGESİNDE PKK' NIN ORDULAŞMA FAALİYETLERİ

1988 yılının en önemli görevi, ARGK'nin örgütlenmesi göreviydi. Elde çok sayıda birikmiş eleman mevcuttu ve bunların mutlaka uygun yerlerde kullanılması gerekiyordu. İşte bu nedenle, 1987-88 kışının her gününü değerlendirmek lazımdı. APO artık hiçbir çatlak ses duymak istemiyordu. Herşey mükemmel planlanmalı, kendisi yurt dışında da olsa bütün militanlar, APO yanıbaşındaymış gibi varlığını hissetmeliydi.

Bu maksatla her eyaletin sorumluları günlerce kafa kafaya verip gerçekçi olmasa bile APO'nun hoşuna gidecek planlar yapıyorlardı.

Bu planlar her sene yapılırdı. Genelde her sene eyalet ve benzeri kuruluşların sorumluları değişmiş olurdu. Yeni sorumlular eski sorumluların başarısızlıklarını şu şekilde izah ederlerdi: "Geçmiş planlamalar sağlıksız yapılmıştır. Planlarda dogmatizm hakimdir: Şekilcilik vardır bu nedenle mevcut imkânlar çar-çur edilmiştir."

Planlar bu şekilde eleştirilirken pratik faaliyetlere de aşağı yukarı şu eleştiriler yöneltilirdi: "Parti önderliği güçlü çözümlemelerle net perspektifler vermişti. Dünyadaki ve ülkedeki genel gelişmeler lehimizdeydi. Sömürgeci TC'nin ekonomik, siyasi, askeri politikaları iflas etmişti. Tek yapılacak şey, azim ve kararlılıkla çok elverişli Kürdistan coğrafyası koşullarında halkımızın muazzam desteğini mücadeleye seferber etmekti. Bu, yapılmamıştır! Yapamayanlar objektif olarak düşmana hizmet ettiler." Evet, PKK içinde bir önceki sorumluyu bu şekilde değerlendirmek gelenek haline gelmiştir. Çatışmalarda ölen veya gizlice kendisinin öldürttüğü militanlara "Kürdistan Devrim Şehidi" diyerek resimlerini basıp her yere asan APO'nun hizmet anlayışı budur.

BERXWEDAN, SERXWEBUN gibi dergilerde övücü yazılar yazdırttığı ölmüş militanların çok önemli bir bölümü için, "Alçağın cesedi de bir şeye yaramadı!" demesine çok kişi tanık olmuştur.

APO'ya hoş görünmek ya da gerçekten öyle bir görevi başarmak veya APO'nun anlattıklarının etkisiyle yeni plan ve programlarla Türkiye'ye giriş yapanlar, ilk bir-iki ay çok hızlı bir pratik sergilerlerdi. Sonra yavaş yavaş gerçeklerle yüzyüze gelinir, ardından eleştirdikleri eski militanlardan daha yaygın bir tavır yahut vurdumduymazlıkla gününü gün eder. "Ne kadar yaşarsam o kadar kârlıdır" mantığı hakim olmaya başlardı. Yılgınlığın yarattığı ruh haliyle intiharvari eylemler de sık sık söz konusu olurdu.

Şimdi 1988 yılının planlamalarına; APO'nun nezaretinde hazırlanan Eyalet Planlamaları ve ulaşmayı amaçladıkları çok gerçekçi (!) hedeflerine kısaca bir göz atalım:

- GÜNEY BATI EYALET PLANLAMASI

Plan hedefleri; Engizek Dağlarında Eyalet karargahı kurmak, 5 tane bölge komitesi (Elbistan-Pazarcık-G.Antep-Adıyaman ve Ş. Urfanın batısı) oluşturmak, yüzlerce irili ufaklı gasp, soygun ve öldürme gibi eylemler gerçekleştirmek, tabur düzeyinde bir gerilla birliği kurmak.

- DERSİM EYALETİ PLANLAMASI

Bir yığın laf ebeliği yapıldıktan sonra yıl sonunda ulaşılmak istenen hedef söyle anlatılıyor; "Eyalette planlanan hareket sonucunda, savaşçı kadro ve kadro adayı olarak 750 kişilik bir güce ulaşmayı hedeflemekteyiz. Sonuçta; 3000-5000 kişi arasında milis güce ve onbinlerce sempatizana kavuşmuş olacağız. Gerilla gücü olarak bir alay hedeflenmektedir. "

Diğer eyaletlerle ilgili olarak da bol bol kafa patlatılmıştır fakat, BOTAN eyaleti biraz daha farklıdır. Abdullah ÖCALAN, BOTAN eyaletine farklı roller atfetmiş olduğundan, BOTAN'ın konumu bir eyalet örgütlenmesinin üzerinde olagelmiştir. Buna göre BOTAN Eyaleti; Parti (PKK), Cephe (ERNK), ordu (ARGK) örgütlenmelerinin merkezi olacaktır. Bu yönüyle hem diğer eyaletlerin pratikte sevk ve idare merkezi olacak, hem de buraları takviye ve destekleme alanı olacaktır. Ayrıca BOTAN'daki Parti, cephe, ordu örgütlenmesi diğer eyaletlere

modellik yapacaktı. BOTAN eyaleti, adeta kurulacak olan "Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan'ın prototipi olacaktı. Partinin (PKK) iç merkezi burada üslenecekti. Cephe (ERNK) faaliyetlerine burada yön verilecekti. Diğer yandan Cephenin örgütlenmesi (Temsil ve yönetim -İktidar gücü) gene burada hayat bulacaktı. Ordunun (ARGK) Askeri Konseyi (Genel Kurmay), burada üslenip savaşı yönetecekti. ARGK'nin ilk Gerilla Tugayı BOTAN'da, 1988 yılı içinde inşa edilecekti. Bütün askeri güçler bu Gerilla Tugayının kuruluşunda yer alacaktı. Bu nedenlerle BOTAN Eyalet sorumluları, eyalet planlamalarını yaparken plana, "BOTAN FETİH PLANI "ismini verdiler. Planlamayı yaparlarken de hedefleri daha da büyüterek ordu kuruluşunu TUGAY değil de TÜMEN düzeyinde başlatmayı kararlaştırdılar. Kurtarılacak bölgenin sınırlarını tüm BOTAN eyaletini kapsayacak şekilde genişlettiler. Ayrıca Lübnan'daki Mahsum KORKMAZ Akademisine ek olarak kurtarılacak alanda bir HARP AKADEMİSİ kurmayı da planlarına dahil etliler.

Alanı kurtarmak için aynı anda diğer eyaletlerle koordineli olarak binlerce eylemi gerçekleştirip halk ayaklanmasından dem vurdular.

Sorumlular, bu planlarını koltuklarının altına alıp hışımla faaliyet bölgelerine daldıklarında eskiden beri Türkiye'de bulunan gruplardan birçoğu kendi aralarında; "Bunlar APO'nun dolduruşuna gelmişler!" diyerek kendilerinin Türkiye'ye ilk girişlerini hatırlıyorlardı.

Aslında tüm bu şamatanın bir tek nedeni vardı; yani bu işlerde profesyonelleşen APO, bu işleri daha çok şunun için organize ediyordu; eylemlerde tıkanıklık olmasın, her şeye rağmen, her şart altında eylemler devam etsin. Amaç, sonuç ne olursa olsun eylemler kesilmesin. Güneydoğu'da eylem sahaları dışında kalan sahalar da etkilensin, ulaşılamayan ova kesimleri, şehirler etkilensin, eylemler konuşulsun; öğrenciler, gençler, işsizler, yarınından endişesi olan olmayan herkes, örgüte sempati duyanlar ve duymayanlar ve tüm kesimler bu eylemleri konuşsun.

Bu şekilde şehirlerde yığınla problemli insan devlete inat, ailesine inat çevresine, arkadaşına, düşmanına inat PKK'ya sempati duysun!

Bunlar giderek eylemlerden cesaret alsın, devletin güvenlik kuvvetlerinin aczini görsün! Kıpırdasın, korksun gitsin. Yani, esas potansiyel harekete geçsin. Geçsin ki; bu şekilde ufak bir müdahale ile onlar açlık grevi, yürüyüş, kepenk kapatma eylemlerine çekilebilsin.

Silahsız (!) masum (!) olan bu insanlar güvenlik kuvvetleriyle karşı karşıya gelsin, içlerinde ölen yada yaralanan olursa bütün Türkiye ve dünya ayağa kalksın, bu şekilde devletin eli kolu bağlansın ki; devlet korktu, geri adım attı denilebilsin.

İşte, APO bunun için ille de eylem diye yırtınmasının nedeni budur!

Yıllardır ağadan, eşkiyadan, düşmanından korkmuş, sosyo-ekono-mik problemlerle bunalmış, ezik, birçok rahatsızlığı bünyesinde toplamış bu insanların duygularını kullanmak için müthiş bir tahrik gerekiyordu. O da sürekli eylemdi. Bu şekilde PKK halkın desteğini arkasına almış siyasal bir güç olabilecekti. Bundan özellikle; batılı kamuoyu etkilenecek, bazı uluslararası kurum ve kuruluşlar Türkiye'den hesap soracaktı. Sonra ne olacaktı?

Sonra, APO bekleyecekti, hem de bazı güçlerin elinde etkili bir koz olarak, sadece bekleyecekti. Tabiidir ki; eylemlere devam ederek, hem de daha pervasızca...

İşte APO'nun taktiğinin özü budur. Yoksa APO; bir ordu kuramayacağını, kurtarılmış bölgeler yaratamayacağını çok iyi biliyordu. Bilmeyenler zavallı saf çobanlardı. "

APO'nun yaptığı; bazılarını sürekli tasfiye etmek, sürekli aşılama yapmak, yapıyı sürekli dinamik tutmak, sürekli atak, arzulu ve istekli olmasını sağlamak, görevleri bakımından doyuma ulaşanları öldürtmek, bunları öldürtürken de komplo teorileri üretmekti.

1988 yılı başında uygulamaya konulan eyalet planlarının hiç biri hedefine ulaşamadı. Ama ne çıkar? Önemli olan APO'nun zihnindeki hedeflerdir.

Dolduruşa gelmiş, hayalci, maceracı birtakım zavallıların hedeflerinin ne önemi olabilirdi ki?

1988 yılında önemli olan sürekli kan dökmekti. Kimin kanının aktığı da önemli değildi. Dökülen kan; güvenlik kuvvetlerinin, ihtiyar köylünün, kundaktaki bebenin ya da yıllarca APO'ya hizmet eden bir militanın olabilirdi. Yeter ki kan dökülsün, yeter ki sürekli olsun!

APO; "Gerilla mücadelemizi biraz geliştirdik, düşman zaafa düştü. Gerillamız tıkanırsa biz zaafa düşeriz. Mücadele, halk, örgüt diye birşey kalmaz" diyordu. O'na göre belirleyici olan kan dökmekti.

1988 yılında 104 vatandaş PKK tarafından öldürülmüş, 34 vatandaş yaralanmıştır.

Evet, 1988 yılı eylem hedeflerine ulaşılamamıştı, ama yine de APO'ya umduğundan da çok şeyler kazandırmıştı. Sürekli basının manşetlerindeydi, radyolar ve TV kendisinden bahsediyordu, dış basında adından söz ediliyor, kendisinin gizli destekçileri açık destek verme -çabasına giriyorlardı. Artık kendisine siyasi bir kişilik yakıştırılmıştı ve PKK isimli çetesi siyasi bir güç olarak lanse edilir hale gelmişti.

Türkiye'de bazı çevreler bu gelişmeleri; siyasî, ekonomik ve sosyal bir ikbâl temin etmede basamak olarak kullanmaya başlamışlardı.

Bir çok aydın (!) Kürt konusunda akıl işportacılığı yapmayı demokratlık ölçüsü olarak kullanıyordu. Eskiden komünizm bezirganlığı yapanlar, şimdi Kürtçülük bezirganlığına soyunuyordu.

Birçok profesyonel yayıncı, "Doğuda para eder, itibar getirir" diyerek Kürtçülüğe soyunmuştu. Bazı siyasi gruplar, Kürt pazarını kapma yarışına girmişlerdi. Doğu ve Güneydoğu'da feodalite artığı birtakım adamlar, Kürtçülük satarak gelecek ve mevki kapma telaşı içindeydiler. Mürekkep yalamış birtakım kişiler, "insan haklan" adı altında ayrımcı Kürtçülüğün hamisi durumuna gelmişlerdi. İşte bütün bunlar APO'nun kazandığı

şeylerdi. APO elbette kazanacaktı, çünkü; Devlet, ikibuçuk eşkiya dediği eli silahlı adamları dört yıldır ortadan kaldıramamıştı.

Yurt dışında da bu işi tezgahlayanlar "Kürt halkının koruyuculuğu" na soyunmuşlardı.

Bilindiği gibi Saddam HÜSEYİN, başta Fransa olmak üzere; bir çok batı ülkesinden ve Sovyetler Birliği'nden satın almış olduğu kimyasal silahlarla Kuzey Irak HALEPÇE kentinde bir katliam düzenledi. Onbinlerce Kürt, bu silahlardan korkarak Türkiye'ye sığındılar. Türkiye, bu insanları ekonomik imkanlarını zorlayarak koruma altına aldı ve gücü yettiği kadar ağırladı. Batılılar bu tür olaylara dolaylı ve doğrudan bilinçli bir şekilde sebebiyet verirler. Sonra da Kızılhaç'ları, Birleşmiş Milletler fonları devreye girer veya kendileri, ülkeleri adına yardım gönderirler; felaketzedelerin yaralarını timsah gözyaşları dökerek sararlar, böylece dünya ve kendi kamuoylarına şirin ve demokratik görünürler.

Para koparmak amacıyla zehirlettikleri, katlettirdikleri Irak Kürtle-rinden sağ kalanların Türkiye'ye sığınmaları üzerine Türkiye'yi zor durumda bırakmak için geleneksel yardımlarını(!) bu sefer esirgeyiver-diler.

Bu yetmiyormuş gibi türünün evrimde geç kalmış son örneği olan etkili bir "Madam"ı Türkiye'ye yolladılar. Gençliğini ve güzelliğini "insan haklarına" vakfetmiş olan bu yaratık, Türkiye'deki Kürt sığınmacıların içler acısı durumundan dem vurmaya başladı. Sığınmacı kamplarında beygir satın alır gibi ağız ve diş kontrolü yaparak ülkesine götüreceği damızlıklar seçmeye başladı, Kürt anası rollerini oynadı. Bizim ar damarı patlamış şarlatanlarımız da bu "Madam "a alkış tuttular. İçlerinden bir tanesi bile çıkıp da; "Behey kansız! Üç kuruş için bu

insanları zehirletenler sizler değil misiniz? Hangi suratla böyle bir

teftiş-ziyarete cesaret edersiniz? Aynı şeyleri bizler yapıp da arkasından

sizin ülkenize bizden bir yetkilinin, bırakın ülkenize gidip yavuz hırsızlık

yapmasını, kendi memleketimizi bize dar ederdiniz. Yalnız siz değil,

bizdekiler, bizim kompleksliler bize yeterdi. Kimbilir ne taşkınlıklar, ne

çılgınlıklar yaparlardı!" diyemedi.

İşte, APO böyle bir toplumu kullanıyor. İşte, yavuz hırsızlar APO'yu böyle bir toplumun üzerine sürüyorlar. İşte, APO bu nedenle hep kârlı çıkıyor, ne yapsa yanına kâr kalıyor.

1989 PLANLAMASINDA ÖNGÖRÜLEN HEDEFLER

Abdullah ÖCALAN, üst düzey elemanlarına 1989 yılına ait plan hedeflerini dikte ettirirken örnek olması açısından BOTAN Eyalet Planlamasını kendisi yaptı. Yani, PKK diliyle "Perspektifler sundu"

Yine her zamanki gibi siyasi bir değerlendirmeden sonra planlamanın önemine değindi. Ayrıca,geçmişteki mücadelenin yarım yamalak da olsa büyük başarılar elde ettiğini vurguladı.

"Botan da ajan muhbir yapının dağıtılması kesinleşmiştir. Partimizin otoritesi egemendir" buyurdu. Geçmişte yapılan katliam ve eylemlerin önemini böylece belirtmiş oluyordu.

Elde birikmiş çok sayıda insandan azami faydayı sağlayabilmek için; "Diğer eyaletlerde salt gerilla mücadelesi doğru iken Botan Eyaletinde artık Hareketli Savaş'a başvurmalıyız. 1990 yılı Parti Kongresi, kurtarılmış Botan topraklarında yapılmak zorundadır." diyerek militanları yeniden dolduruşa getirdi. Onların gerçekleşmesi asla mümkün olmayan bu hedefler için yırtınırcasına mücadele etmelerini istiyordu.

Tabii önce tozpembe bir tablo çizerek, bu hedeflerin mümkün olduğunu kabul ettiriyordu.

APO perspektiflerine devam ediyordu; "Hareketli savaş birliği büyüktür. Gerillanın tersine düşmanı imha etmeyi hedef alır. Bu nedenle Botan 'da yalnız gerilla değil hareketli birlikler de inşa edilecektir. Onun için dönem artık düşmanın imha edileceği dönemdir."

"Botan 'ın özgürleştirilmesi ancak, diğer alanlardaki yaygın gerillanın desteğiyle mümkündür. Aksi taktirde düşman tüm gücünü Botan 'a yığar."

BOTAN'daki hareketli birliklerin, hareketli savaşı sürdürebilmesi için şunları planlamaktadır; "BOTAN'da bir tümen gücü ile işe koyulacağız. Mevcut gelişmeler bir gerilla tümeninin inşasını zorunlu kılmaktadır. Bu Tümenin iki tugayı BOTAN'da, bir tugayı da diğer eyaletlerde olacaktır."

Böyle bir hedefi ortaya koyan APO, kadro için gerekli olan personelin temini içinde şunları salık vermektedir; "Madem böyle bir güç gerekiyor, o halde artık 15-25 yaş arası gençler ihtiyacımıza cevap vermez. Bütün halkı genç-ihtiyar, kadın-erkek saflarımıza çekmeliyiz. Bunun için ana birliklerimizle ,Alay düzeyindeki gerilla güçlerimizle düşmana saldıracağız. Düşman Taburlarını, bölüklerini, karakollarını imha edeceğiz. Büyük çaplı pusular kuracağız. Bize düşman olan aşiretlere operasyon şeklinde planlı saldırılar ile imha eylemleri gerçekleştireceğiz. Yani yeni savaş tarzımız bu olacaktır. Böyle olunca artık köylerin ve köylülerin yerinde kalması, eski yaşamlarını sürdürmeleri düşünülemez. Savaş ortamı toplumu doğrudan etkileyeceğinden taraftarlarımızın çoğu mecburen dağa çekilmek zorunda kalacaklardır, hem de bir daha inmemek üzere... Böyle bir taktikle yavaş yavaş tüm halkı savaşın içine çekebiliriz. Bu sayede sayımız hızla aratacak savaşımız tam bir halk savaşına dönecektir."

Değerli okurlar; bu tam bir provakasyon mantığıdır! Bu, resmen bir halk düşmanlığıdır! Bu, insanın yaşama hakkına tecavüzdür!

Aslında APO her sözünde, her cümlesinde bu karanlık niyetini açığa vuruyor ama anlayan kim? Ne görevliler ne de halk anlıyor!

Bereket versin ki; bu hayali hedefler 1989 yılında gerçekleşmedi. Fakat tahribat olmadı mı? Elbette ki oldu: İnsanlar öldürülmedi mi? Hem de en vahşi şekilde öldürüldüler. Çeşitli provakasyonlar tertiplenmedi mi? Bu provakasyonlara Türk Basını ve aydınlan alet edilmedi mi?Hep böylesi günler için pusuda bekleyen, istismarcılıktan başka satacakları bir şeyleri olmayanlar, koro halinde seslerini yükseltmediler mi? Bunlar dün yaşanan olaylardır ve hepsi hafızalarda canlılığını korumaktadır.

1989 yılında meydana gelen olaylarda 174 vatandaş PKK tarafından öldürülmüş 73 vatandaş da saldırılarda yaralanmışlardır.

APO'nun perspektifini çizdiği ve sorumlularca daha da abartılarak sonuçlandırılan Eyalet Fetih Planlan ne BOTAN'da, ne de diğer Eyaletlerde tutmadı. Ama istenen alınmıştı. Bu militanlar dağ koşullarında ancak bu kadar sağılabiliyordu. 1990 yılına girerken yeni bir budama ve gençlik aşısı gerekiyordu. O halde, bunun parti içi zemini hazırlanmalıydı. Apo, mantıki zemini hazırlamaya başladı. BOTAN Eyaletindeki üst düzey kadroları eleştirmeye başladı. Şöyle diyordu; "Sözüm ona ordu kuracağız diye on tane keçiyi güdemiyeceklere elli tane adam teslim etmişler. Bir tas çorbayı kotarmaktan aciz birine bölge sorumluluğu vermişler. Eşekler bile sizlerden daha akıllıdır, dur dedin mi durur, yürü dedin mi yürür."

"Bir de şöyle yapacağız, böyle dağıtacağız diye söz veriyorsunuz. Söz verip de yerine getirmemek alçaklıktır. Ancak düşmanlar ve hainler bize karşı sahtekarlıklara başvurabilirler. Sözlerini yerine getirmeyenlerden Parti adına, cephe adına, ordu adına hesap soracağız. Biz bu hesabı sormazsak tarih ve halk bizden hesap sorar."

BOTAN'da faaliyet gösterenler ve başta sorumluları, affedilmez suçlar işlemişlerdi.

Ya diğer eyaletler? Onların suçu daha da ağırdı. Affedilecek yanları hiç yoktu.

APO; "GARZAN eyaletindeki sorumlular bir yıldır yatıyor, yalnız kendisi değil emrindeki onlarca kadroyu da yatırıyor ve bunları azar azar düşmana teslim ediyor. Bu alçaklıktır, bu düşmanla işbirliği yapmaktır." diyerek öfkesini çok açık bir şekilde dile getiriyordu.

Bu eyaletin sorumlusu olan şahıs daha sonra bir çatışmada öldü. Öldükten sonra da APO tarafından "Kahraman Şehit" ilan edildi. Böylece militanlardan ne istendiği açığa çıkıyordu. İstenen ölümdü! Çünkü kan ticareti yapılıyordu, gerçek olan buydu.

DERSİM eyaletinin sorumlularını eleştirirken; "Orada, o sahada "Kışla Kültürü" egemendir. Dolayısıyla sorumlular Türk askeri kültürünün etkisiyle kısa sürede burada aldıkları eğitimi unutup esas özlerine Kemalizm'e dönüş yapıyorlar. Orada devrimi geliştirmek istiyorsak önce o beyinleri parçalamamız, dağıtmamız gerekiyor." diye bağırıyordu.

Zaten APO, öteden beri DERSİM Eyaleti olarak adlandırdığı Tunceli-Elazığ Erzincan ve civarlarının elemanlarına istediği biçimi verememişti. Buraların insanları, hep erken uyanıyorlardı. Bu nedenle, bu insanları "Kışla Kültürü" ile yoğrulmuşlar olarak niteliyordu. Halbuki, planlamalar yapılırken; " DERSİM Eyaleti, BOTAN' dan sonraki ikinci önemli eyaletimizdir. Oradan çok şeyler bekliyoruz." diyerek eyalet sorumlularını bir hayli pohpohlamıştı. Ama sonuçlar istediği gibi çıkmayınca gerçek düşüncelerini açığa vurup kinini kusmaktan geri kalmıyordu.

MARDİN Eyalet planlamaları yapılırken ve diğer konuşmalarında hep "Mardin'in büyük yurtsever potansiyelinden, büyük kitle desteğinden" bahsederdi. Ancak, 1989 yılında Mardin'den de fazla ses çıkmayınca şu değerlendirmeyi yaptı; "Mardin'in toplumsal şekillenmesi gereği ağa ile

köle hep birlikte olmuştur. Ağa emretmiştir köle emirleri yerine getirmiştir. İşte Mardin'deki militanlarımız da bu yapıyla bütünleşmişlerdir. Sorumlular ağa, diğerleri köle rolünü üslenmiştir. Sorumlu yatmıştır. Emrindekiler köle gibi sorumluya hizmet etmişlerdir. Sonunda devrim ve mücadelesi unutulmuştur. Binbir emekle hazırlayıp konumlandırdığımız gücümüz Mardin 'de ağır darbeler yemiştir."

Bereket versin ki buranın sorumluları yurt dışına çıkmamıştır. Aksi halde APO tarafından en ağır ihanetçi-komplocu, MİT ajanı gibi damgaları yiyip günlerce işkence gördükten sonra kurşuna dizilmeden, şimdilik kurtulmuş gözüküyorlardı. Bir süre sonra bu sorumlular da çatışmalarda öldüler.

APO hemen ağız değiştirip hepsini "Büyük Kahramanlar" ilan etti. Çünkü onların yakınları, akrabaları ve tüm sülaleleri APO tarafından kullanılacaktı.

ORTA EYALET için daha vahim şeyler söyleniyordu. Bu eyaletteki-ler 1989 yılı boyunca hiç birşey yapmamışlardı. O halde geçmişte ne kadar hizmeti olursa olsun, ne kadar büyük fedakarlık yaparsa yapsın eyalet sorumlusu, mutlaka "Komplocu ve hain"di. APO'nun mantığı buydu ve bu mantığı belgelemek için bir çok senaryo uyduruyordu. Diyordu ki; "Bölge sızmalara çok müsait. Orada örgüte katılımların içinde çok sayıda MİT ajanı vardır. Dolayısıyla Orta Eyalette sorumluluğu MİT ele geçirmiştir." Evet, bu kadar çılgınca düşünebiliyordu. Çare olarak da; "Bir grup gitsin oradaki eyalet sorumlusunu yakalayıp getirsin, karşı koyarsa öldürsün. Grubuyla birlikte karşı koyarsa grubunu da öldürsün!"

İşte, zor şartlardan, imkansızlıklardan dolayı bir süre eylem yapamayan örgüt elemanlarına APO'nun bakış tarzı böyledir.

GÜNEY BATI EYALETİ'ni de bu tarzda eleştiriyordu. Fakat SERHAD Eyaletine biraz daha değişik yaklaşıyordu. Orayı şimdilik daha fazla ön plana çıkarmak istemiyordu. Yakın çevrelerine şunları fısıldıyordu; "Bildiğiniz gibi kurtarılmış bölgeleri geri cephelerden aldığınız destekle

sınır eyaletlerinde inşa edeceğiz, eğer bir gün Ermenistan bağımsızlığına kavuşursa işte, biz de o zaman muazzam bir Ermenistan geri cephesine kavuşacağız, büyük destek göreceğiz."

APO, SERHAD Eyaleti-ERMENİSTAN ilişkisini hep gizli tutmuştur. SERHAD Eyaletinin tarihi misyonunu oynaması için daha biraz zamana ihtiyacı vardı.

Bu eleştirilerden sonra, üst düzeydeki kadrolarda 1989-90 kışı içerisinde büyük bir tasfiyeye gidildi. Bazıları kış toplantısına gitmedi, bazıları kaçtı, kimisi APO'nun kokmuş ayaklarına kapanıp af diledi. Af dileyenlerden birisi de BOTAN Eyaleti sorumlusuydu. Bu şahıs, BOTAN kod adlı Nizamettin TAŞ idi. 1988 yılı sonunda kampa gidip af diledikten sonra M. Korkmaz Akademisi'nin genel koordinatörlüğü görevi verildi. Bir süre sonra bu görevde başarısız kaldığı belirtilerek, halâ dağda yaşadığı "bilinçli tasfiyecilik"; sürdürdüğü gerekçesiyle üç aylık bir tecrit cezasına çarptırıldı. Bu cezayı almasını sağlayan diğer bir

neden de; Botanla beraber Türkiye'de faaliyet gösteren şahısların, kendilerini kurtarmak için akla gelecek her türlü suçlamayı yapmalarıydı. Bu kişilerin başında da Parmaksız ZEKİ kod adlı Şemdin SAKIK geliyordu. Yani; P. Zeki, Botan'ın sırtına basarak kendisini kurtardı ve tekrar Türkiye'ye gönderilerek merkez komite ve askeri konsey üyeliği verildi.

Botan, tecritte iken kurtulmanın yollarını aradı ve Apo'ya sayfalarca özeleştirici raporu yazarak kendisini affettirmeye çalıştı.

Botan tecritte olduğu sırada Akademi koordinatörlüğüne, 1990 yılında Apo tarafından öldürtülen Şahin BALİÇ (Metin) getirildi. Botan daha kurnaz olduğu için Metin'in sırtına basarak kendisini tecritten kurtarmayı başararak tekrar yönetime getirildi. Kamp yönetimindeki diğer kişiler içerisinde, kısa sürede ayak oyunları geliştirerek bazılarının cezalandırılmasını sağladı. Böylece; Metini de kendisinin eski durumuna düşürünce, (Metin, daha sonraki eğitim devresinde tekrar affedilerek koordinatörlüğe getirildi) koordinatörlük yapacak tek kişi olarak görüldüğü

için, yeniden bu göreve getirildi. Bu görevde iken de, ayak oyunlarına devam ederek; ne kadar başarılı olduğunu Apo'ya gösterdi ve "BOTAN FATİHİ" olarak yeniden görevlendirildi ve 1989 yılında ARGK komutanı (Genel Kurmay Başkanı) ve Botan Eyalet sorumlusu olarak Türkiye'ye gönderildi. Ekim 1989 yılında gerçekleştirilen "I. Ülke içi Konferans"a bu sıfatla gönderilince Şemdin SAKIK (Parmaksız ZEKİ), büyük bir tepki göstererek konferansa katılmadı ve adamlarını kamyona doldurarak Diyarbakır-Muş bölgesine gitti. Halen bu bölgede halk arasında "ŞEMO AMCA, ŞEMO AĞA" olarak bilinir. (Apo'nun talimatlarını dinlemediği için 1990 yılı Kasım ayında hakkında idam fermanı çıkarılmıştı. Ancak; Apo'nun, Parmaksız Zeki'ye o bölgede ihtiyacı olduğu için, sonradan uzlaştılar.)

Nizamettin TAŞ (Botan), yeniden başarısız gösterilerek APO tarafından cezalandırıldı ama Apo'nun ona ihtiyacı olduğu için; bu ceza, ölüm cezası olmadı.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi; bu şahsa APO zamanında BOTAN

FATİHİ ismini de takmıştı. Çünkü gerçekten çok sapıkça eylemler düzenliyordu. Demek ki; APO, bu şahısta birazcık daha ümit görmüş olacak ki, kampta ufak bir göreve getirip daha da bilenmesi için zaman tanındı.

1990 yılının plan ve diğer hazırlıkları APO'nun talimatlarıyla daha çok Kuzey Irak ve İran'da yoğunlaştı. Suriye ve Lübnan'da eğitim görenlerde hazırlıklar yapanlar vardı. Bu seferki çalışmalar çok daha şiddetli yürütülüyordu. PKK 4. Kongresi 1990 yılında yapılacaktı ve ortada henüz bir kurtarılmış bölge yoktu. BOTAN'da, Tümeni bir yana bırakın Tugay ya da Alay çapında bir birlikten bahsetmek mümkün değildi.

Ancak, geçen zaman süresi içinde yani 1984 yılından başlayarak Doğu ve Güneydoğu Anadolu 'da çok büyük bir terör, sindirme-kaçırtma, yok etme faaliyeti yaşanmıştı. Birçok insan canını ve namusunu korumak, kurtarmak için evini, toprağını, hayvanını, her şeyini terk ederek bölgeden kaçmıştı.

Bu olaylardan Türkiye'de etkilenmeyen kalmamıştı. Tüm Türkiye'de bu konuda resmi ve sivil çevrelerde çok çeşitli düşünceler oluşuyordu.

Herkes aklına, mantığına, algılama düzeyine ve çıkarlarına göre bir sonuç ortaya atıyordu. Türkiye'nin Güneydoğusunda neler oluyordu? Bunun sonu nereye varacaktı? Devlet neler yapıyordu, hükümet ne düşünüyordu? Güvenlik Kuvvetleri niçin bu hadiseleri bastıramıyor, örgütü niçin yok edemiyordu? Hadiselerin özü neydi, boyutları ne kadardı? Daha bir yığın soru sorulmaya başlanmıştı. Bu sorular ister istemez zihinlerde oluşuyordu.

Aydınlar, çeşitli siyasi ve sosyal çevreler, gruplar içinde aynı sorular gündemdeydi. Neler oluyordu, nereye varacaktı, neler yapılıyordu ve neler yapılmalıydı? Bu gibi sorulara genellikle olayların özünden habersiz, tamamen sübjektif yaklaşımlarla cevap verilmeye çalışılıyordu. Herkes bir tarafa çekiyordu, kamuoyu sürekli yanıltılıyordu.

Yöre halkı zaten her an, her.saat etkileniyor ve terörle içice yaşıyordu.

Bir takım güçler yıllardır bunu bir yaşam biçimi olarak o insanlara layık görmüştü. Örgütün sık sık uğradığı evlerinde örgütçüden çok örgütçü kesilerek yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlardı.

Halk, köylerine gelen örgütçüleri gördüklerinde; "Gözümüz yollarda kaldı, insan bizi bu kadar ihmal eder mi? Emrini söyle" diyerek yaltaklanıyordu. Köylere devlet kuvvetleri geldiğinde; "Allah devlete zeval vermesin, nedir bu PKK'dan çektiğimiz? İşimize aşımıza ortak oldular. Bizi bu beladan bir an evvel kurtarın!" diyorlardı.

Evet bu tavır iki yüzlülüktür. Hadiseler, bu insanların ikiyüzlüğü yaşam biçimi olarak seçmesine sebep olmuştur. Kutsal değerler ortadan kalkmış bir can telaşı almış başını gitmektedir. Her iki tarafa da ne sağlam dost ne sağlam düşman olamamaktadırlar.

Örgütün doğrudan yetişemediği, fiili bağlantı kuramadığı yerlerde durum-daha değişikti. Mütevazi insanlar, işinde gücünde olanlar çeşitli yönlerden

etkileniyorlardı. Tıpkı batıda olduğu gibi...

Ama, başıboş insanlar, sorunlular, işsizler, idealist gençler ve genç öğrencilerin durumu başkaydı. Onlar olayların daha çok film ve roman konusu gibi idealize edilmiş yönlerine ilgi duyuyorlardı.

Onların ilgi duyduğu çatışırken ölmek, ölümün soğuk nefesini her an enselerinde hissetmek değildi. Onların ilgi duyduğu, aç karnına- kaya diplerinde, yağmur ve kar altında titremek, sırtında onlarca kilo yükle saatlerce günlerce dağ bayır yol yürümek de değildi. Hele yıllarca kendini parçalarcasına insanüstü bir gayretle APO'nun her dediğini yaptıktan sonra aniden ajan, hain, komplocu damgası yiyip kurşuna dizilmek hiç değildi.

Bu tür olaylarda insani bir meziyeti, toplumun emrine verebilecek bir becerisi, bir hizmeti olmayan ve aynı zamanda hep önde görünmek isteyen ve bu yüzden cahil, tecrübesiz insanların duygularını sömürerek siyasi bezirganlık yapan birtakım kişilerden meydana gelen gruplar, topluluklar türer. Bu gruplar örgütle hiç bir resmi bağı olmadan, örgüte ilgi duyan genç, işsiz ve sorumluların cehaletini istismar ederek laf

ebeliği ile ucuz kahramanlık peşindedirler. Bunlar örgüt koşullarında iki gün dağlarda dayanamazlar. Ama kitleleri örgüt adına iğfal ederler. Kitle, böylelerini baştacı yapar, peşlerine takılır. APO; bunların gerçek durumlarını bilir, onları idare eder, çünkü sonuçta kendisinin yapamadığı, esas ve son görevi bunlar kendiliklerinden üstlenmişlerdir. Böylece karşılıklı olarak birbirlerini kullanırlar.

Bu günlerde ilgililerin nedenini bir türlü anlayamadığı çok küçük çaplı örgüt dışı halk eylemleri de söz konusu oluyordu. Aslında bunda anlaşılmayacak birşey yoktu. Yöre insanı basını takip ediyordu, yabancı radyoları; BBC, Amerikanın Sesi gibi radyoları dinliyordu. Televizyondaki Filistin İntifadasını, diğer ülkelerdeki sokak gösterilerini ve çatışmalarını hep takip edip etkileniyordu. Sonra da denemesini yapmaya çalışıyordu!

Kendisine erişilmez olan, ancak ağasının, patronunun, aşiret reisinin

kısaca; "Büyük adamların" muhatap olduğu subaya, polise taş atıyor, bağırıyor, küfrediyor ve hayret, kendisine hiç birşey olmuyordu. Hala hayatta idi ve yaşıyordu! Demek ki, bu işleri başaracak bir adamdı!

Bu yürüyüş ve taşkınlıktan yapanları televizyondan ve basından izledik. Resimlerini gördük. Askere ve polise taş atanların gözlerinde kin değil daha önce belirttiğimiz gibi şaşkınlık ve şımarıklık vardı. Bu onların kişiliklerini ve anlayışlarını ele veriyor. Ama bu hep böyle mi devam edecek? İşte orasını zamana bırakalım.

Kış boyunca iddialı bir şekilde hazırlık yapan, planlar geliştiren hedefler tesbit eden ve bunlara uygun düzenlemeler yapan PKK örgütü; "Bahar Atılımları" için İran'dan, Suriye'den, Iraktan Türkiye'ye giriş yaparlarken; daha önce çokça hayallerini kurdukları, propagandasını yaptıkları fakat daha ilerki yıllarda olabileceğini umdukları halk eylemleri, CİZRE ve NUSAYBİN ilçelerinde patlak verdi. Çevredeki PKK militanları yetişebildikleri oranda olayların içine daldılar, dizgin-leri ele almaya çalıştılar. Olaylara hemen bir isim bulundu; "SER1HIL-DAN"!

Maksatları olayların daha da büyümesini, uzamasını ve çevreye yayılmasını sağlamaktı, bunu da kısmen başardılar. Olaylarda kendi-liğindencilik ağır basarken bazı derneklerin, siyasi teşekküllerin, meslek kuruluşlarının ve yayın organlarının arkasına gizlenen, istikbalini şöhretini masum insanların acıları ve gözyaşları hatta cesetlerinde arayan bezirganların rolü büyük olmuştur. Bunlar etraflarına aldıkları birkaç tane züğürt şakşakçı vasıtasıyla PKK'nın yetişemeyeceği, müdahale edemeyeceği yerlerde bile esnafa, tüccara telefon ederek; "Biz PKK gerillalarıyız, filan gün dükkanınızı açmayın, yoksa kendinizi yok bilin" demişlerdir. Sonra esnafın arasında dolaşarak "PKK telefon etmiş, kimse dükkanını açmayacakmış, yoksa öldüreceklermiş..." diyerek fısıltı gazeteceliği yapmışlardır.

Ardından toplantılar düzenleyerek, demeçler vererek; "Kürdistan halkı baskı ve zulmü kınamak için falan ilçede kepenkleri kapatmıştır. Eylemlerini selamlıyoruz" demişlerdir.

Şimdi soruyorum; zavallı Kürt bu kadar alçaklığa nasıl akıl erdirdin?

Üzerinde oynanan oyunların hangi birini çözsün?

Herşeye rağmen olayları PKK üstlendi. Herkes PKK'ya maletmeyi birçok bakımdan faydalı gördü. Herkesin çıkarı bunu gerektiriyordu.

Olayların kitleye bu boyutlarda taşması, APO'nun ağzını sulandırıyordu. Bu onun için büyük bir nimetti, yıllarca profesyonel katillerini kullanarak işlemiş olduğu cinayetlerle nihayet Kürt insanını baştan çıkarmayı, provake etmeyi başarmıştı. Nihayet Abdullah ÖCALAN'a ümit bağlayanlar, Kürtler üzerinde oynadıkları oyunlarda başarıya ilk adımın atıldığını görüp sevinebiliyorlardı.

CİZRE'de, NUSAYBİN'de, SİLOPİ'de ve giderek daha birçok yerde meydana gelen, daha çok kadınların, çocukların öne sürüldüğü, kullanıldığı bu olaylar daha sonra meydana gelecek çok büyük olayların başlangıcıydı. Bu olaylar, Abdullah ÖCALAN'ın arkasındakileri kamufle edecek en ideal örtüydü.

Estirilen azgın terörü ve APO'nun sadizmini kamufle etmek açısından bundan daha uygun bir görüntü bulunamazdı.

Nereden nereye gelinmişti. Bir ülkede, bir toplum bünyesinde terör hareketleri olmaz diye bir kaide yoktur. Bu tür hareketlere her ülke şu veya bu biçimde maruz kalmıştır veya kalmaktadır. Ancak her ülkede değişik nedenlerle, değişik biçimlerde ve değişik amaçlar için meydana gelen terör hareketlerine doğru teşhisler konularak doğru mücadele yöntemleriyle karşı konulmuştur. 12 EYLÜL 1980 öncesi Türkiye'deki terör hareketlerinin kaynağı sosyo-ekonomik, genelde kendiliğindenci-dir.

Bazı siyasi sebepler katalizör rolü oynamıştır. Halbuki PKK hadisesi; gene aynı ortamda kamufle edilmek istenen, uzun süre bu ortam içinde gizlenmeye çalışılan; belli stratejik ve taktik amaçlar için geliştirilmiş ve büyütülmüş bir harekettir. PKK bu yönüyle incelenmiş midir? Bırakalım PKK'yı., 12 EYLÜL öncesi örgütler bile sıradan oldukları-halde tetkik edilmemiş incelenmemiştir. Her fırsatta toplumun aynası olduğunu iddia eden basın PKK'yı incelemiş midir? Ülkenin kaderini elinde bulunduran "siyasi partiler PKK'yı inceleyip tanımışlar mıdır? Hayır! O halde neden bu konuda kıytırık, bölük-pörçük ve PKK'nın yapısı içindeki insanların vermek lütfunda bulundukları bilgilerle ahkâm kesiyorlar? Neden, bu konularda bilgiç bilgiç tedavi reçeteleri yazıyorlar? Neden, ne kabadayısı bir takım beylik laflar ile meseleyi geçiştiriyor?

Bu kadar insanın acı çekmesine, bu kadar toplumsal değerin heba olmasına, bu kadar canın yanmasına bu memleketin sorumlu kişi ve kuruluşlarının nasıl gönlü razı olabiliyor anlamak mümkün değildir.

Tüm bir milletin basireti mi bağlandı? Duyulan mı uyuştu? Ne oldu? Ne olduysa anlamak lâzım. Aklı başında herkes sanki kör ve sağır!

Herkes herşeyi günü gününe yaşıyor! Herkes bir başkasından birşeyler yapmasını bekliyor. Toplum giderek gökten bir mucize beklentisine giriyor.

işler bu noktaya geldikten sonra birbirini tamamlayan, yasak savma

türünden parça parça çabalar hiç bir sorunu çözemez. Karşımızdaki sorun karmaşık ve boyutlu bir sorundur. Bu nedenle karşı çabaların birbirini tamamlayan ve dinamik bir sistem içinde birçok koldan yürütülmesi gerekmektedir. Önemli olan önce belli bir bakış tarzı, bir strateji, uygun taktik ve vasıtaların tesbit edilmesi gerekiyor. Ama mutlaka bu ilk adımın atılması gerekiyor. İlk adımlar atıldıktan sonra sistem kendi kendini inşa eder, kendisini her konuda donatır. Vakit henüz geç değildir ancak, yarın belki daha ağır faturaları gerektirebilir.

Kürtçülük sorununu Osmanlı'dan miras alan Türkiye Cumhuriyeti sorunu 70 yıldır dondurmuştur. Çözmesi gerektiği halde çözmemiştir. Fakat bugün yanan olaylar, Kürt sorununun çözümünü TC'ye dayatmış durumdadır. Bu sorun, önümüzdeki yıllarda mutlaka çözüme kavuşacaktır ama öyle, ama böyle!

Madem bazı güçler bir PKK yaratarak sorunu kendi amaçlarına uygun bir çözüme -ki aslında çözümsüzlüktür- doğru yürütüyorlar, TC'nin de geçmişte ihmal ettiği çözümü bu hadiseleri fırsat bilerek çoktan kollarını sıvaması gerekiyordu. Ama bugüne kadar hep ayak diretti. Halâ da gerçekçi bir çaba içinde değildir.

Karşımızda istesek de istemesek de toplumsal bir hadise yardır, toplumsal hadiseler doğru rotaya girsin diye kendi doğal seyirlerine bırakılmazlar. Kaldı ki, bu hadiseler doğal seyirini de takip etmiyor. Büyük bir baskı altındadır. Dışardan istenilen biçimin verilmesi için müthiş tazyikler yapılıyor. Adeta nehirler tersine akıtılmak isteniyor. O halde ilgililerin de gerçek ve doğru bir çözüm için müdahaleci bir tavır alması gerekiyor. Bu müdahaleyi, klasik asayiş tedbirleri olarak kabul etmiyoruz. Meydana gelen olaylara klasik zabıta tedbirleriyle müdahale edilemez. Bu haksızlıktır! Hem yöre insanına haksızlıktır hem de devletin askerine polisine yapılan büyük bir haksızlıktır! Hem de sorunun çözümüne müdahale ediyorum diyerek kendi kendini kandır madır. Eğer bir insan bir takım hadiseler karşısında kendi kendini kandırıyorsa bu dürüstçe bir tavır değildir ve o insan en azından kendine karşı dürüst değildir.

Sorunun doğru çözümü için yetkililer bir çerçeve çizmek ve kendilerine iki soru sormak zorundadır;

1- Daha fazla kan dökülmesini önlemek için ana dili Kürtçe olanların tümünü Kürdistan olarak isimlendirdikleri bölgeye toplayıp "alın size özgürlük, siyasi sınırlarınız bu, sizi istemiyorum kendi devletinizi kendiniz kurun, komşu oluruz ne yaparsanız yapın!" mı demelidir?

2- "Biz kardeş iki halkız geçmişte olduğu gibi birarada kardeşçe yaşayalım bu arada Doğu ve Güneydoğu'daki kardeşlerimizi batının ekonomik, sosyal, kültürel imkanlarına bir entegrasyon programı ile kavuşturalım" mı demelidir? Akıl ve gönül Türk ile Kürt insanının entegrasyonundan yanadır.

Kimi yerde anamız, kimi yerde babamız, kimi yerde gelinimiz ve damadımız olan Kürt ile Türk'ün birbirinden ayrılması düşünülemez. En hafifinden iki toplumun da özüne ihanettir, kendi kendini inkarıdır ayrılık...

Entegrasyona ilk adımların atılmasını müteakip gerisini Kürt insanı tüm kaynaklarını seferber ederek kendisi çözecektir. Sağlıklı çözüm budur. İnsanlar sorunları karşısında çözümlerini kendi çabalarıyla yaratır. En iyi çareyi kendisi bulur. Böylece üretilen çözümler kalıcı, doğru ve kesin olur. Olaylardan ve sahtekarlıklardan bıkıp usanan Kürt insanı, kesin çözümü kendisi de bilmemektedir. Sorun bölge halkının kendisinden kaynaklanıyor. Toplumsal bir sorundur. Yöre halkı ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasi bir zaafiyet geçirmektedir. Tarihsel nedenlerden dolayı toplumsal olarak güçsüzdür. Dışardan bir devlet müdahalesi gerekmektedir. Ancak bu müdahale bir genel çerçeve çizmeyi, bir takım küçük yardımları aşmamalıdır. ilk adımlardan sonra toplum kendi kendine derman olacak güç ve imkanları yaratacaktır ve süreç içinde gerçek manada ulusal ve toplumsal entegrasyon sağlanacaktır.

PKK'NIN 1990 HEDEFLERİ VE ALINAN SONUÇLAR

PKK 1990 baharından başlayarak başta BOTAN Eyaletinde olmak üzere tüm eyaletlerde, Türkiye'nin batı illerinde ve Avrupa'da büyük eylemler yapmayı ve sesini daha çok duyurmayı amaçlamıştı.

Türkiye'deki en büyük hedef; başta koruculuk sistemini yok etmekti. Bunun için toplu imhalar, en başta gelen imha biçimiydi. Bunun yanısıra koruculara ait hayvanları kesmek, bağını bahçesini talan etmek, tarlasını ekinini yakmak gibi eylemlerde gündemde idi. Ayrıca köy karakollarına hatta bölüklere, taburlara saldırmak ve buralarda toptan imha gibi eylemler de 1990 yılı için kaçınılmazdı. Askeri hedeflere yönelik eylemler bunlar ile de sınırlı değildi. Operasyon kollarına saldırmak, operasyon birliklerini pusuya düşürmek, giderek tümden imha etmek; planlanan hedefleri arasındaydı. Bu eylemlerle askeri birliklerin zaman içerisinde belli merkezlerde toplanmalarını ve onların bu merkezlerde yoğunlaşarak hapsolmalarını amaçlıyorlardı. Böylece askeri birlikler büyük çaplı genel operasyonların dışında kalan bütün zamanlarını, kendilerini korumak ve savunmak için nöbet ve emniyet hizmetlerine ayıracaklardı.

Bir başka hedef de; ulaşımın candamarı olan ana karayolları ve demiryollarını sürekli mayınlayarak, tahrip ederek pusu kurarak işlemez hale getirmeyi ve tali yollar üzerinde de yalnız gece değil gündüzleri de denetim kurmak olarak düşünülüyordu. Öte yandan büyük ekonomik hedeflere; fabrikalara, maden ocaklarına, petrol sahalarına, imalathanelere, kamuya ait ve özel şirketlere saldırılarak bunların kullanılamaz hale gelmesi planlanmıştı.

Okulların mutlaka işlevsiz kılınması için öğretmenleri öldürmek, okulları yakmak vaz geçilmez görevlerin başında geliyordu. Kürt kökenli öğretmenlere pek dokunulmuyordu, öğretmenler, Kürt çocuklarına Türkçe eğitim yaptırdıkları ve doğru yolu gösterdikleri için hepsi birer TC ajanıydılar (!) Bu nedenle 1991 yılma kadar bölgede 22 öğretmen PKK tarafından öldürülmüş 3 öğretmen de yaralanmıştı.

Büyük yerleşim birimlerinde ise kitle eylemlerini sürekli kılmak için her türlü bahaneyi kullanmak en geçerli yoldu.

Bir malın pahalı satılması bahane edilerek derhal ajitasyon ve propaganda yapılacak ve yürüyüşler tertip edilecekti. Aynı şekilde; iş takibi sırasında işlemlerin doğal olarak gecikmesi, trafik polisinin ceza kesmesi, suçlu takibi, suyun veya elektriğin kesilmesi, yolun kötü oluşu, bir devlet yetkilisinin sert bakışı velhasıl günlük hayatta karşılaşılan ve devletten kaynaklansın veya kaynaklanmasın her türlü olumsuzluk ve aksilikler birer protesto yürüyüşü ve miting vesilesi olacaktı. Miting ve yürüyüşlerde güvenlik kuvvetlerini korkutup sindirmek için; başta kadın ve çocuklar olmak üzere, her türlü saldırı aracı kullanılarak devlete ait olan herşey tahrip edilecekti.

Bu arada batı illerine eğitilmiş profesyonel elemanlar gönderilerek orada bulunan Kürt kesimler vasıtasıyla sabotaj, bildiri dağıtma, suikastler yapma gibi eylemlerin yanısıra; eleman temin etme, yardım toplama faaliyetlerine devamlılık kazandıracaktı.

PKK teröründen batıya kaçan Kürde 1986 yılından beri orada da rahat verilmiyordu. PKK, Kürt insanının başına iyice bela olmuştu.

Lübnan'daki kampta ideolojik ve askeri eğitim faaliyetleri hızla sürdürülüyordu. Suriye Kürtleri Hafız Esad yönetiminin APO'ya özel hoşgörüsü temelinde eleman ve para kaynağı olarak kullanılmaya devam ediliyorlardı.

Yunanistan ve özellikle Kıbrıs Rum kesimi, kaynak yaratma ve uluslararası kamuoyu oluşturma ile bazı stratejik düzeyde temasların üssü vazifesini sürdürecekti.

Kuzey Irak her zaman olduğu gibi ve Barzanicilerin Saddam tarafından kovulmasından sonra daha da elverişli bir ortam olarak geri cephe olmaya devam edecekti. Burası aynı zamanda eğitim sahası, ikmal ve iaşe deposu olarak rol üstlenecekti.

İran'a gelince: özellikle son yıllarda İran hükümetinin toleranslı

davranması, burada açılan büyük kamplarda eğitim yapılmasına göz yumması lojistik destek ve yeniden toparlanma açısından değerli katkılar sağlıyordu. İran'da üslenme; Van-Ağrı-Kars ve bunların üzerinden Erzurum, Muş, Bingöl ve Tunceli'ye sızmanın kolaylaşmasını da sağlıyordu.

1990 yılında bu kadar imkanlarla birlikte CİZRE, NUSAYBİN, SİLOPİ gibi yerlerdeki kepenk kapatma ve yürüyüşler de olunca APO'nun büyük planlar yapması ve bu planların tatbikatını militanların-dan istemesi çok doğal bir durumdur.

Ancak, imkanlar genişleyince ve yapı büyüyünce sevk ve idare sorunları ortaya çıkıyordu.

APO'nun grupları, "Bahar atılımı" için faaliyet alanlarına girmeye başlayınca, her yıl olduğu gibi güvenlik kuvvetleri ve Geçici Köy Korucularından darbeler yemeye başladılar. Her silahlı çatışmada beşer onar kayıp vermek morallerini bozmuştu. Öyle ki; kışlalarına hapsedeceğiz dedikleri güvenlik kuvvetleriyle karşılaşmamak için köşe bucak kaçtılar, koruculuk sistemi dağılmadığı gibi, her gün insanlar korucu olmak için sıraya giriyorlardı. Örgütten kaçmanın risklerine rağmen bir çok militan, gruplardan kaçıyor bir kısmı güvenlik kuvvetlerine teslim oluyordu.

APO'nun en çok kızdığı örgütten kaçan insanlardı. Diğerlerine kötü örnek olmasınlar diye kaçanları adeta birer canavar gibi lanse ediyor, onları ortadan kaldırmak, yaşamlarına son vermek, ailelerini katletmek, çevrelerinde barınmalarını engellemek için ne mümkünse yapıyordu. Niçin? APO niçin örgütü terk edenlere bu kadar kin duyuyordu?

Tüm terör örgütleri, tüm çeteler saflarını terk edenleri hıyanetle suçlarlar. Dünyadaki hiçbir terör çetesi, APO kadar sapık duygularla kaçanlara karşı savaş açmaz. Çünkü; APO'nun çeşitli vesilelerle ayartarak pençesine düşürdüğü her insan, en fazla altı ay içinde kapılan açık gördüğü taktirde APO'yu terk eder.

Hiç bir haklı dava adamı, yanındaki insanları zorla tutmaz. Safları

terk edenlere bu kadar şiddet uygulamaz ve zaten adil ve haklı bir mücadelenin önlerini de kimse kolay kolay terk etmez. Terk etse de bu denli infial uyandırmaz.

Yeri gelmişken 1990 yılı içerisinde meydana gelen bir olayı örnek teşkil etmesi bakımından aktarmak istiyoruz:

1983 yılında PKK, BOTAN alanında daha keşif ve istihbarat faaliyetlerine devam ederken ŞIRNAK ili KIRKKUYU (DEŞTALALO) köyünden Şahin BALİÇ (METİN) isimli lise mezunu bir genç de PKK saflarına katıldı. Ardından başka KARAGEÇİT (SPIVYAN) köyü baskını ve katliamı olmak üzere; BOTAN ve MARDİN alanındaki birçok kanlı eylemde planlayıcı ve tetikçi olarak rol aldı. Öyle ki; PKK'nın gurur kaynağı olabilecek bir çok vahşi eylemin baş elemanlarından biri hep Şahin BALİÇ (METİN) oldu. Onun gözü karalığı ve eylemlerdeki acımasızlığı APO'nun gözünden kaçmadı, kısa süre sonra PKK Merkez komite Üyeliğine ve ARGK Askeri Konsey Üyeliğine yükseltildi. ŞIRNAK bölgesindeki bir çatışmada 1988 yılı sonlarında yaralanınca ağır olan yarasının tedavisi için APO'nun özel bir ekibi tarafından Suriye'ye geçirildi. Okurların çok iyi hatırlayacağı meşhur "DIŞKI YEDİRME" olayı bu sınır geçişi ve ilk tedaviyle ilgilidir. (METİN) Suriye'de derhal APO'nun özel evine taşıtıldı, tedavisini her gün APO kendi elleriyle yapıyor, yarasını kendisi pansuman ediyordu. Şahin BALİÇ, APO'ya prim yapan çok kanlı eylemlerin failiydi ve tam kendisi gibi sadist bir yaradılışı vardı. Bir bacağı üç santim kısalan Şahin BALİÇ iyileşti ve APO tarafından Mahsum KORKMAZ Akademisine götürüldü. Lübnan'daki eğitim adayları içindeki düşman sızmalarının tesbiti ve onların yargılanmasıyla görevlendirildi. Şahin BALİÇ APO'nun talimatlarına uygun olarak kampa gelenleri denetliyor, şüphelileri "Türk İstihbaratının ajanıdır" diyerek günlerce işkenceye tabi tutuyor, sonra da sahte itiraf belgeleri imzalatıp askeri mahkeme başkanı olarak yargılandıktan sonra kurşuna diziliyordu. APO da yargılamaları temel olarak "MİT - Ajan, Kontgerilla, komplo" teorilerini üretmeye devam ediyordu. Bu yargılamaların belgelerini (!) SERXWEBUN

ve BERX-WEDAN gibi dergilerde yayınlatıyordu. Hatta bunu Şahin BALİÇ'e de

yaptırıyordu. APO'nun bulunduğu yerde kimse basına demeç veremezken (METİN), çok özel bir gözde olduğu için basına askeri mahkeme başkanı olarak APO'nun onayı ile ortaya çıkardığı ajanlar ile ilgili demeçler verebiliyordu. Sonuç ne oldu? Olan şu; Şahin BALİÇ, Akademi Komutanı olarak dönem sonunda hakiki mermilerle bir tatbikat yaptırırken, bir kaza kurşunu ile APO'nun köylüsü ve "Getir-götür işleri"ne bakan Hasan BİNDAL (HAMZA) bir kaza kurşunu ile ölüyor. Yani normal bir eğitim zayiatı. Fakat APO küplere biniyor ve Şahin BALİÇ için bir idam fermanı hazırlamaya başlıyor. İşte sizlere APO'nun idam fermanından ve çok özel gözdesi olan Şahin BALİÇ için söylediklerinden bir kaç paragraf:

"Üçüncü Kongre sonrası, KÖR CEMAL ile başlayan feodal-çete saldırısı METİN ile doruğa çıktı..."

"... METİN, KÖR CEMAL"in pratikteki uygulayıcısıdtr..."

"... METİN, ifadesinde diyor ki; beni fazla eleştirmeyen katta benim sırtımı biraz sıvazlayan, hatta biraz allayıp pullayan oldu mu yapamayacağım şey yoktur..."

"... Yaklaşık sekiz, ay kaldığı Akademi ortamında öyle bir yapı oluşturmuştur ki, bütün elemanları partiye ve bana güvensizliğe itmiştir..."

"... METİN, dediklerini ters anlayarak şöyle bir kadro tipi yaratmıştır. Önce kuşkulu bir ortam yaratıyor, ajan vardır diyor. Ama ajan kim ? Bu bir soru işaretidir, herkes sağında solunda ajan arıyor. Herkes birbirinden ve kendisinden şüpheleniyor. Ama aynı zamanda herkes kendisini temize çıkarmak için bir diğerini ihbar ediyor..."

"... Ve işin gerçeği şu ki; feodal eşkiyalık, çetecilik bizim METİN'in pratiğinde çağ atlamıştır. Büyük hedefleri yönelmiştir. Bizim güdük Kürt feodal eşkiyalık, bu kadar azgınlaşmış işte..."

"... Üç kişiyi cezalandırmak için köye gidiyorlar. Köylüleri meydanda topluyorlar başlıyorlar vurmaya. Bakıyorlar ki 17 kişi ölmüş.

Sonra öğreniyorlar ki hepsi bizim taraftarımız. Bereket bize düşmanlık yapacak kimse kalmamış hepsi ölmüş..."

"... Adamın 25 koyunu var, METİN haber gönderiyor 20 koyun getirsin diye. Adam 20 koyun getiriyor, koyunlar zayıf diye kabul etmiyor..."

"... METİN eşkıyası insanları nezaket olsun diye öldürüyormuş... "

Evet, APO'nun, Şahin BALİÇ'in idam fermanında söyledikleri bunlar. METİN denilen eşkiya, APO'nun "Getir-götürcü" akrabasını kazaen öldürdüğü ana kadar yapmış olduğu başarılı (!) eylemlerinden ötürü APO'nun emsalsiz gözdesi. Ama kazadan sonra azılı bir halk düşmanı (!) (Aslında bize göre de gerçekten halk düşmanıdır!) Bilmem bunun için yorum yapmaya gerek var mı? Evet sonuçta Şahin BALİÇ (METİN) önce işkencelerden geçirildi ve idam mangası tarafından kurşuna dizildi. Şahin BALİÇ'in infaz mangası komutanı, şimdi DİYARBAKIR l Nolu Tutukevinde ve tutuklu. İsteyenler, ziyaret eder ve olayı kendisinden dinlerler.

1990 yılı içerisinde yapılacak olan 4. Kongreye hazırlık amacıyla Türkiye içinde 2. Konferans adı altında bir toplantı kararlaştırılmıştı. Bu kararın uygulanması için PKK militanları bir hayli çaba gösterdiler. Fakat kırsal kesim eylemleri 1990 yılında bir tıkanma içindeydi ve bu nedenle Konferans, ülke içinde yapılamadı. APO bazı adamlarını Lübnan'da toplayarak gene eğitim semineri şeklinde 2. konferansı sonuçlandırdı. Bazı hususları şöyle sıralayabiliriz:

Türkiye'nin gerek dünyada gerekse Ortadoğu bölgesinde ve özellikle de tüm komşuları nezdinde tecrit durumu yaşadığı bundan PKK'nın büyük kazançlar sağlayabileceği belirtiliyordu.

Özellikle Türkiye'nin Irak ve İranla olan ilişkilerinin sekiz yıllık savaşın sona ermesinden sonra çıkmaza doğru gitmesinin PKK'ya önemli fırsatlar getireceği vurgulanıyor, bundan hareketle Türkiye'deki İran yanlısı muhalefet ile işbirliğinin faydası anlatılıyordu.

1990 Ağustosunda başgösteren körfez krizi nedeniyle bölgedeki bazı geleneksel dengelerin değişmesi Abdullah ÖCALAN'I önce bir şaşkınlığa sonra da böyle bir krizden nasıl karlı çıkabileceği düşüncelerine götürdü, ilk günlerde gönlü SADDAM'dan yanaydı. Hatta bu ilk günlerde APO'nun sıkı ortakları niyetlerini açığa vurarak "Yerimiz Saddam'ın yanıdır!" demeye başladılar. SADDAM'da bir takım terör gruplarını kriz nedeniyle yedeğine aldığından APO'ya Kuzey Irakta büyük bir serbesti tanıdı.

Yine bu günlerde APO Suriye'deki konumunu sarsmamak için İran'a yaslanmayı uygun gördü. Gerilla faaliyetleri için Kuzey Irak ve İran'ı ön plana çıkarırken, cephe faaliyetlerini Avrupa ve Kıbrıs Rum kesiminde sevk ve idare etmeyi planladı.

Olaylar çok hızlı geliştiği için yeni ve güçlü manevralar yapamadan 1990 yılı bitti ve APO kendisinde katılamadığı PKK 4 Kongresinin Irak'da 26-31 ARALIK 1990 tarihinde yapıldığını bir bildiri ile ilan etti.

Dağıtılan kongre bildirisinden de anlaşılacağı üzere; Abdullah ÖCALAN yıllarca terör ile sindirip yedeğine almaya çalıştığı, vahşice katledip göç etmesine sebep olduğu Hakkarili, Şırnaklı, Siirtli, Vanlı vatandaşı istediği kalıba sokamamıştır. Gerçi birtakım komplikasyonlara sebebiyet vermiştir ama herşeye rağmen sonuç tam APO'nun istediği gibi değildir. İfade ettiğimiz bu hususları kongreye gönderdiği ve karar olarak çıkmasını istediği durum değerlendirmesi ve yeni dönemin görevleri için itiraf etmiştir.

1990 yılı içerisinde APO vampirinin cellatları 205 vatandaşımızı öldürmüş, 173 vatandaşımızı da yaralamışlardı.

Bu dönemde PKK'yı Türk güvenlik kuvvetlerinin elinden Körfez Savaşı kurtarmıştır diyebiliriz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PKK'NIN 1991-1992 DÖNEMİNDEKİ DURUMU

Daha önce belirttiğimiz gibi; 4-13 Mayıs 1990 tarihleri arasında, Lübnan'ın Bekaa Vadisindeki M. Korkmaz Akademisi diye adlandırılan kampta "II. ULUSAL KONFERANS" gerçekleştirilir. Bu toplantıda da her zaman olduğu gibi; Apo, hiç kimseye söz hakkı tanımadan 10 gün boyunca, kendisi dışındaki herkese geçmiş faaliyetlerin günahlarını yükleyerek faturalar keser. Bu toplantılarda yaptığı konuşmalar, "İKİNCİ ULUSAL KONFERANS KARARLARI" olarak faaliyet alanlarına iletilir.

Örgütün kuruluşunda -yer alan, 12 Eylül döneminde yakalanan ve 1988 yılında cezaevinden tahliye olup yurtdışına çıkan Mehmet Cahit ŞENER (Ahmet), Cihangir HAZIR (Sarı Baran) ve Abdurrahman KAYIKÇI (Faik); Apo'nun talimatlarıyla IV. KONGRE hazırlık komitesini oluşturup Kuzey Irak'a geçerler. Türkiye'de kurtarılmış bölge olarak ilan edilecek olan Botan Eyaletinde, 1990 yılında IV. Kongrenin yapılacağı ve APO'nun Türkiye ye gideceği, 1986 yılında yapılan III. Kongrenin kararı olarak ilan edilmiş olmasına rağmen; Apo'nun dahi katılamadığı, salt bir savaşçı kadro toplantısı şeklinde gerçekleşen IV. Kongre, Aralık 1990 tarihinde Kuzey Irakta HAFTANİN adı verilen bir kampta yapılır. II. Ulusal Konferans Kararları olarak kabul edilen Apo'nun konuşma metnindeki "II. Ulusal Konferans" kelimeleri yerine "IV. Kongre" yazılarak çoğaltılır ve faaliyet alanlarına "IV. Kongre Kararları" olarak iletilir.

Kongrenin divân başkanlığını yapan M.C. ŞENER, Apo'nun kişiliğini iyi tahlil etmiş olacak ki; buraya kadar izah etmeye çalıştığımız

örgüt içi "Demokratik-Merkeziyetçilik" esasının ne olduğunu anlatmaya başlar, bunun üzerine, IV. Kongre kararıyla merkez komitepolit büro üyesi seçilmiş olan bu şahıs, bir süre sonra ARGK komutanı Cihangir HAZIR (SARI BARAN) ile birlikte Apo'nun talimatıyla, komploların pratik uygulayıcısı olan Cemil BAYIK tarafından tutuklanır. Bu sırada APO'nun bulunmadığı bölgelerde habersiz gelişebilecek muhalefeti ezmek ve Apo'nun emrettiği infazları gerçekleştirmek amacıyla (HPP) Heza Parastına Parti -Parti Savunma Gücü- adıyla yeni bir cellat grubu oluşturulur ve başına uzun yıllar PKK'da faaliyet yürütmüş olan Abdurrahman KAYIKÇI (FAİK) tayin edilir.

Ancak; Apo'nun hiç beklemediği bir anda A. KAYIKÇI: M.C. ŞENER ve C. HAZIR'ı ölümden kurtararak örgütten ayrılırlar. Bu şahıslar daha sonra 1991 yılı içerisinde "PKK-VEJİN" (DİRİLİŞ) imzasıyla bir bildiri yayınlarlar. Bu nedenle, sekiz yıl cezaevinde yalan ve PKK'nın "ZİNDAN DİRENİŞ LİDERİ" olarak yüceltilen M.C. ŞENER "PROVAKATÖR"; 1988 yılında cezaevi önünde üzerine benzin dökerek kendini yakan ve "KÜRDİSTAN'IN ANASI" olarak SERXWE-BUN ve BERXWEDAN dergilerine manşet olan annesi Saliha ŞENER ise "HAİN" olarak damgalanır. Daha sonra bir komplo sonucu M. C. ŞENER Suriye'nin Kamışlı kentinde öldürülür, bundan sonra onlarca kişi "ŞENER'in etkisinde kalmış" denilerek işkence ile katledilmiştir.

Bu dönemde yaygınlaşan komplolar sonucu çoğalan cesetlerden yararlanmak için; yeni bir taktik yürütülür ve cesetler kullanılarak, "Kontgerilla cinayetleri" adı altında kitleleri sokağa dökme çalışmaları başlatılır. Daha önce tehditlerle kepenk kapatan ve sokağa dökülen halk, tehditlere aldırmamaya başlayınca bu provakasyonlar gündeme getirilir.

PKK'NIN TÜRKİYE PARTİSİ

1991-1992 kış dönemi, yine "bahar atılım" hazırlıkları şeklinde gerçekleşti. Bu hazırlıklara ek olarak; Türkiye'nin batısında PKK eliyle yeni bir partinin kurulması çalışmaları yapıldı. Apo'nun "1991-KASIM Çözümlemeleri" adlı konuşma metinlerinde bu yeni partinin kurulması gerekçeleri şu şekilde izah edilmektedir:

1- Son yılların ağır basan yönü Kürdistan devrimidir ve Türkiye devriminin önüne geçerek Türkiye halkında derin etkiler yaratmıştır.

2- Bu etkiler bir örgütlemeye doğru istek belirtmektedir.

3- 90'lı yıllar PKK önderlikli bir gelişmeye imkan tanımıştır.

4- PKK'nın Türkiye'deki dolaylı etkisinin Türk sol örgütleri tarafından örgüt ve eylem etkisine dönüşmesi gerektiği halde; PKK'nın tüm maddi, manevi, siyasi ve askeri desteğine rağmen Türk solu görevini yapmamıştır.

5- Bu durum, sert bir eleştiriyle birlikte PKK'nın örgüt ve eylem müdahalesini gerektiriyor.

6- Türkiye solunun cephe organizasyonu gerçekleşmeyecek, bu nedenle belli bir kuruluşa gitmek kaçınılmazdır. Türkiye solu "ÇOK VERİMSİZ VE YETENEKSİZ" bir sol olduğu için, bu kuruluş en kısa zamanda gerçekleştirilmelidir.

Apo, daha önceleri defalarca I-KDP ve YNK ile ittifaklar imzalayarak onların imkanlarından yararlanmasına rağmen; 1990 yılında Kuzey Irak'taki Kürt gruplarını eritmek ve tabanlarını kendine çekmek ve SADDAM'a olan minnet borcu için; Irak Kürtleri tarafından kurulduğu lanse edilen PAK (Partiya Azadiya Kürdistan - Kürdistan Özgürlük Partisi) örgütü, Apo'nun talimatlarıyla kardeşi Osman ÖCALAN tarafından kurulmuştu. Bu parti kurulurken özellikle, I-KDP ve YNK'nin Kürtleri temsil etmediği iddia edilerek bunlar ajan örgütler olarak damgalanmıştı. Bu komplo, şimdi de Türk sol örgütlerine karşı tezgahlanmaktadır.

PKK, ilk çıktığı yıllarda bütün sol güçleri "MİT örgütleri" olarak damgalamış ve bir çoğuyla kanlı çatışmalara girmişti. Ancak; sonraki yıllarda her ne hikmetse bu örgütlere birlik çağrıları yaparak 1982'de FKBDC (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi), 1988 yılında da Devrimci Birlik Platformu adı altında ittifaklar kurmuştur.

Apo'nun yurt dışına kaçtıktan sonra, "ajan örgütlere" birlik çağrıları

yapmasının sebebini; bu "ajan örgütleri"nin Apo'nun ayağına giden liderleri tarafından çok iyi bilinmektedir: Apo'nun kulağını çekenler; "Kürdistan'da yeterli olamıyorsun, Türkiye geneline yönel" talimatlarını vermişlerdir.

Komplolar geliştirerek, bu şekilde birlik oluşturmanın işe yaramadığını göstermeye çalışan Apo, Irakta sahneye koyduğu oyunu "genel istek üzerine" tekrar oynamaya başladı. Böylece yukarıda maddeler halinde belirtilen gerekçelerin zemini yaratılmış oldu.

NEVROZ SENDROMU VE ARİ (!) APO'NUN TURANİLERLE FLÖRTÜ:

PKK'nın 1992 yılı bahar atılımı hazırlıkları, Türkiye kamuoyunda ve bütün dünyada "Nevroz sendromu" olarak kendini gösterdi. Apo bir yandan ayaklanma talimatları verirken, diğer yandan talimatlarla sağdan-sola, soldan-sağa, daldan-dala atlayan piyonları aracılığıyla uzlaşma çağrıları yaptı.

Bu sıralarda Orta-Asya'daki ve Balkanlardaki gelişmeler, bütün ülkelerin dikkatini Türkiye üzerine çevirdi. Türk Cumhuriyetlerinin peşpeşe bağımsızlıklarına kavuşması, her nedense Apo'da bazı umutlar yarattı. Herkesten daha çok Apo, Büyük Türkî Federasyonu düşünmeye başladı. Apo, 1992 Mart ayında Bekaa'da yaptığı ve bir broşür halinde yayınlanan röportajında şunları söylemektedir:

"... Pir Sultanlarda dile gelen, "Şaha gidelim" biçimindeki yürüyüş ortaya çıkar. Ve Osmanlıyı Anadolu'da tehdit eder bu yürüyüş ve İran Safavi Devleti, Osmanlılar kadar bir Türk ağırlıklı devlettir. Yavuz için çok ciddi bir tehlike. O zaman dikkat edin bir Kürt politikası şekillenir. Fermanları vardır. Yavuz, kendi önemli işbirlikçisi İdris-i Bitlisi ye beyaz kağıdın altına fermanlı defter gönderir. (İstediğini yaz ve Kürt beylerine ulaştır) der.

İsterse hükümet olsun, isterse devlet olsun, hatta isterse hepsi bir araya gelsin, benim ittifak edebileceğim bir sultanlık mı diyeyim, krallık mı diyeyim, bu kadar geniş bir açıdan bakıyor.

Fakat İdris-i Bitlisi der; (Kürtlerin genellikle uzlaşmaz bir tabiatı vardır. Biz bir beylerbeyi tayin etsek daha iyi olur). O Diyarbakır merkezli beylerbeylik kurumu böyle ortaya çıkar. Anlaşma temelindedir. Daha sonra buna dayalı olarak Doğu'ya girilir. Çaldıran'da Safavi Şah İsmail yenilir. O sefer, sona erdirilmeden Güney'e yönelinir. Mercida-bıkta Memlûk Devleti yenilir. Mardin'de, Diyarbakır'da büyük oranda hepsi Kürt aşiretidir o ordularda savaşanlar... Başarı, kesinlikle bunların ittifakına bağlıdır. Kahire alınır, Arabistan alınır, bildiğimiz gibi geniş Osmanlı İmparatorluğu kurulur.

Adam Kürt politikasını böyle şekillendirmezse, Çaldıran'da başarıya gidebilir mi? Mercidabık'ta böyle başarıya gidebilir mi? Gidemez yani Kürtlük burada, Türk sultanlarının, dolayısıyla Türk egemenlerinin muazzam imparatorluğa ulaşmasında, doğuya, güneye yayılmasında belirleyici vazgeçilmez bir rol oynamıştır."

"... Türk devrimcisine veya Türk politikacısına dayatmada bulunmuyorum. Bölmek, parçalamak gibi bir dayatmada bulunmuyorum. Türki federasyonun içinde bir Kürdî Cumhuriyet de olsun. Değil mi? Beş-altı tane Türk Cumhuriyet ve federasyon".

Anlaşılan; Apo, geçmişten günümüze kadar hakaret ettiği, "tarihi ihanetçi" diye nitelendirdiği Şeyh İdris-i Bitlisi'nin, Osmanlı Sultanı Yavuz Sultan Selim'den aldığı fermanın aynısını T.C. Hükümetinden istiyor.

"Ben bir MÇP'liden daha çok Türkî Federasyondan yanayım" diyen Apo, yukarıda izah edilen gelişmelerden yararlanmak için; geçmişte Kürtlerin Arî ırkından geldiğini iddia ederek, ayrı bir ulus olduğunu ve bu nedenle Halk savaşı stratejisi ile "Bağımsız-Birleşik ve Demokratik Kürdistan" kuracaklarını, manifestosunun birinci maddesi olarak kaydetmiş olmasına

rağmen; birden bire Arî ırkından boşanarak, cazibeli olduğunu düşünüp Turanî ırkla flört etmeye yöneldi!

Bu doğrultuda demeçler veren Apo, kendisine verilen misyonunu da unutmadan kış boyunca yaptığı hazırlıklarının güvenlik kuvvetlerince,

Olağanüstü Hal Bölgesinde ve sınır ötesinde gerçekleştirilen hava harekatları ile önemli ölçüde baltalanmasına rağmen; yeni bağımsızlığını ilan etmiş olan Türkî Cumhuriyetlerin Türkiye'den olan beklentilerini ve umutlarını baltalamak, Türkiye'nin ve sorunlu bir ülke olduğunu, Türkî Cumhuriyetlere destek verecek gücünün bulunmadığını göstermek amacıyla kitleleri tahrik ederek sokağa dökmeye çalıştı. Böylece; Türkî Cumhuriyetler, Apo'nun ağababası olan güçlerin kucağına itilecekti.

İlk etapta Cizre ve Şırnak deneme sahası olarak seçildi ve gösteriler başladı. Cizre'ye, olayları izlemek üzere giden gazetecilerin kiraladığı otomobilin şoförü onlara; "En büyük olaylar Cizre'de çıkacak, Bu bölgenin en iyi oteli Cizre 'de olduğu için yerli ve yabancı basın Cizre'ye, gidiyor. Bu durum, PKK'yı Cizre'de olaylar çıkarmaya zorlayacaktır. Apo, yabancı basına çok önem verir" diyor. Ve gazetecilerin etrafına toplanan çocuklar; "Arka mahallede şenlik olacak. Resim almak isterseniz hemen başlatalım" diyor.

Gazeteciler anlatmaya devam ediyor: "Boynumuzda fotoğraf makinesi gören yaşlı, genç, kadın, çocuk Apo'nun resimlerini ve kendi fotoğraflarını çekmemizi bekliyor. PKK, medya ilişkilerine büyük önem veriyor. Her eylem öncesi, eylemin yerini ve saatini milisleri aracılığıyla gazetecilerin kaldığı otele ulaştırıyor. Gazeteciler gece resepsiyona, "bir infaz olursa uyandırılmaları" için uyanda bulunabiliyor. Uyarıda bulunmayan, gazeteciler için bazen infaz gösterisi tekrarlanıyor."

Bu gazetecilerden biri, olaylardan sonra vicdan azabı duyarak; "Cizre dönüşünde kendimi suçlu hissediyorum. Acaba bu kadar gazeteci Cizre ve toplanmasaydık yine olay çıkar mıydı ?" diyerek bu olayları izah etmeye çalışıyor.

Sımakla daha şiddetli olaylar çıkınca Apo'nun fazla ihtimal vermediği güvenlik önlemleriyle karşılaşıldı. Böylece olaylar, birkaç yerleşim alanıyla sınırlı kaldı. Nusaybin'de, başta kolay olmadığı için devletin en yetkili ağızlarından Nusaybin halkına teşekkür edilince PKK, "ben istemediğim için orada olay olmadı" dercesine ertesi gün

Nusaybin'de olaylar yaratıyor. Bu olaylardan hemen sonra Apo'nun BBC Türkçe servisine verdiği demeçte; "Biz kan dökülmesinden yana değiliz. Dağlar olmazsa TC ordusu karşısında 24 saat bile dayanamayız. Biz kesinlikle siyasal çözümden ve uzlaşmadan yanayız" diyor. Bu arada Apo'nun bu talimatını alan, kendi aşiretinin kanlarını emerek göbek şişirmiş ve bölge halkını temsil ettiğini iddia eden asalak ve ucube bir takım tipler, T.C. ile PKK'yı masaya davet ederek "ateşkes" çağrısı yapmaya başladılar. PKK devletinin diplomatları (!) başkanlarının talimatını yerine getirmek için sağda-solda çırpınıyorlardı.

Öte yandan Avrupa'da büyük bir katliam yaygarası çıkararak Türkiye'den tavizler koparılmaya çalışıldı. PKK Türkiye ile eşit bir güçmüş gibi düşünenler, Türkiye'yi dünya kamuoyu önünde zor duruma sokmaya çalıştılar. Almanya, silah ambargosu koyduğunu açıklayarak, Türkiye'nin kendi sorunlarıyla mücadele etmesinin Almanya'nın çıkarla-rına ne kadar olumsuz etki edeceğini itiraf etti. Elbette, PKK belasını başından atmış bir Türkiye; Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Ortaasya'da büyük bir etkinliğe sahip olacağı için Avrupalı dostlarımız (!) paniğe kapıldılar.

T.C. devleti, terörün teşhisini koymayı başardığı halde; tedavisini, salt diplomatik yollarla yapmaya karar vererek yoğun temaslara başladı. En önemli adım olarak; Suriye bu konuda uyarıldı ve kesin tavır belirlemesi istendi. Suriye ile yapılan görüşmelerden sonra Suriye'nin PKK'ya karşı T.C. ile anlaştığı, Bekaa vadisindeki kamp faaliyetlerinin durdurulduğu, 500 kadar PKK'lının tutuklandığı ve sınır güvenliğinin sağlandığı duyurulup, bu temaslar sonucu büyük başarılar elde edildiği açıklandı. Böylece; 10.000'den 500 çıktı, kaldı 9.500 hesabı yapılarak, Ortadoğu'nun, kurnaz politikacısı Hafız ESAD'ın sahtekarlığı gözardı edilip, bu işin bu şekilde bitirileceği hayaline kapılmalar oldu. Hafız ESAD'ın kağıt üzerinde Türkiye

ile anlaşmış görünmesi; giriş bölümündü izah edildiği gibi, politik olarak sıkışmış olması ve Libya'nın durumuna düşmekten korkması nedeniyledir.

Mevcut süreçte, Suriye'nin Kürt kartını ve Apo'yu kaybetmeyi göze alamayacağı düşünülmektedir.

Ancak şunu da belirtelim ki; bu kadar kararlı Suriye'nin üzerine gidilmesi olumlu bir gelişme olarak değerlendirilebilinir. Fakat sonuç itibariyle, Suriye'nin siyasal-politik ve ekonomik durumu iyi tahlil edilmeden kağıt üzerinde kalan anlaşmalara bu kadar güven duyulması veya güven duyulmazsa bile, bu kadar iyimser bir tablo yaratılması bu kararlılığın etkisini zedelemektedir.

PKK örgütü; geçmişten günümüze kadar, özellikle son yedi yıllık kesintisiz ve vahşet boyutlarını dahi aşan silahlı propagandasına rağmen organize ve çok geniş dış desteğe, çok elverişli geri üslere, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki geniş maliye ve propaganda imkanlarına, muazzam kadro kaynaklarına sahip olmasına, doğu ve güneydoğuda yaşayan halkın dağınık, savunmasız, büyük toplumsal problemlerinin oluşu ve bütün bu durumun yarattığı açık istismar ortamına, yine bölgede Türkiye genelinde ve dünya çapında bu olaylardan gerek şahıs düzeyinde gerekse organizasyon düzeyinde menfaat umanların destekçi olmalarına rağmen bu gün çok ciddi problemlerle karşı karşıyadır.

Bir kere herşeye karşın: tümden savunmasız, biçare durumdaki halkın sağduyusunu alt edememiştir. Yöre halkı ilgililerin yanlış tutumlarına ve PKK terörüne rağmen hala pasif de olsa bir direniş içindedir. Bu nedenle 1990 yılı başında bazı ilçelerde toplumsal hadiseler meydana geldiği halde PKK, askeri açıdan bir bunalım içersine girmiştir. Örgütün silahlı propaganda faaliyetlerinde bir duraklama söz konusu

olmuştur. Eğer Körfez Krizi ve bazı son gelişmeler olmasaydı 1991 yılı PKK ve APO açısından bir başaşağı gidiş yılı olabilirdi. Nitekim Abdullah ÖCALAN Kongreye göndermiş olduğu değerlendirmede şunları söylemektedir; "Düşmanın fiili gücü dikkate alındığında, kurtarılmış bölgeler yaratmak ve bunları yaşatmak mümkün görülme mektedir. Bu nedenle daha gerçekçi modeller bulup bunun için yeni tesbit edilecek alanlarda mücadeleyi yoğunlaştırmalıyız."

Önerdiği çözüm yöntemi de; şehir kitlelerini tahrik etmek ve devlet ile karşı karşıya getirmektir.

Aynı şekilde bir süre önce "Bize karşı olan aşiret ve kabilelere yaşam

hakkı tanımamalıyız, onları ya imha etmeleyiz ya da kaçırmalıyız"derken simdi; "Biz halksız nasıl mücadele ederiz? Mutlaka bu insanları her yolu deneyerek kazanmalıyız." diye fetvalar vermektedir.

' PKK örgütü yani Abdullah ÖCALAN, Marxizm-Leninizm temelinde yapmış olduğu tahliller neticesinde bu ideolojinin bilimselliği ne dayanarak bir SÖMÜRGE KÜRDİSTAN yaratmıştır. Türkiye'deki Kürtler ile Irak, İran ve Suriye'deki Kürtleri aynı kefeye koyarak sömürge teorisi üretmiştir.

Aynı zamanda Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin stratejisini de Marxist-Leninist ideolojik bakış tarzına göre şekillendirmiştir.

Ancak; Marxist-Leninist ideolojisinin hayatın her alanında en katı kurallarıyla yaşatılmaya çalışıldığı 70 yıllık Sovyet Sosyalist sisteminin pratik iflası neticesinde, dünya genelinde bu ideolojinin temelini aşındırmıştır. Bu, herkesin iradesi dışında oluşan objektif bir durumdur. Bilimselliği asla tartışma konusu edilmeyen Bilimsel Sosyalizm ideolojisi,

her türlü ulusal ve sınıfsal devrimlerin eylem klavuzu olarak kabul ediliyordu. Bu düşünceyi temel almayan ulusal ve sınıfsal kurtuluş

mücadelelerine kesinlikle başarı şansı tanınmıyordu.

PKK örgütü objektif olarak artık bu eylem klavuzundan yoksun olduğuna göre; ideolojik deformasyona uğraması kaçınılmaz olacaktır.

Artık, bir zamanlar lanetlediği ilkel milliyetçiliği mi, küçük burjuva reformizmini mi, İslami radikalizmi mi eylem klavuzu olarak temel alır, yoksa geçmişte kınadığı Şeyh İdris-i BİTLİSİ gibi bir ferman sahibi olmak mı ister bunu zaman gösterecektir.

Dolayısıyla temel alacağı düşünce ne olursa olsun; bundan böyle PKK, salt Kürtçülüğü herşeyin temeline oturtacaktır. Esasa, öze dönecektir. Sosyalizm maskesi artık yoktur. Çok kısada olsa Kürtçülük ideolojisinin Türk toplumu içinde nasıl şekillendiğini, ne amaçla kullanıldığını, nasıl bir gelişim seyri izlediğini daha önce açıklamıştık. Ayrıca PKK örgütünün normal bir örgüt olmadığını ve bazı amaçlar için oluşturulduğunu da ana hatlarıyla belirtmiştik. Marxist-Leninist ideolo-

jik kılıf da aradan çıkacağına göre; PKK'yı ve Abdullah ÖCALAN'I iyi kavramak ve anlamak iyice kolaylaşmıştır.

Eğer bir ideoloji sahibi eylem amaçlı birtakım çabalara girerse, ister istemez bir örgütlülüğe ihtiyaç duyucaktır. Düşüncenin teşkilatlanması bir siyasi yapıyı meydana getirir. Bu siyasi yapı ilk önce ideolojik bakışına uygun tarzda siyasi tercihlerini, müttefiklerini, düşmanlarını ortaya koyar. PKK da geçmişte Marxist-Leninist ideolojisinin gereği olarak bu tercihleri yapmıştı.

İşçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü ve devrimci aydınları mücadelenin teme] gücü, yine küçük burjuvaziyi devrimin içi müttefiki olarak

görüyordu. Dış ittifaklar olarak; başta sosyalist ülkeleri, dünya işçi sınıfı harekelini ve Türkiye devrimci hereketini kabul ediyordu.

Baş düşman olarak da Sömürgeci Türk Devletini ve bunların yerli işbirlikçileri olan feodal ve aşiretçi yapıyı sayıyordu, emperyalist ve kapitalist devletlerde APO'nun baş düşmanıydı.

Avrupa'nın sosyal demokrat iktidarlarını emperyalizmin güleryüzlü maskeleri, Türkiye sol hareketlerini de şoven ve ırkçı olarak gösteriyordu.

Bu siyasî tercihleri bilimsel olduklarından bağnazca savunuyor, bu konuda asla taviz vermiyordu. Ancak görülüyor ki; ideolojik temelinde olduğu gibi ve ona bağlı olarak PKK'da siyasi deformasyon başlamış ve hatta siyasi tercihleri tepetaklak olmuştur. Çünkü sosyalist müttefiklerin yerinde yeller esiyor. Baş düşman ilan ettiği sömürgeci İran, Irak ve Suriye yönetimlerinin dizlerinin dibinden ayrılmayı can güvenliği açısından tehlikeli görüyor. Kapitalist Yunanistan ve Kıbrıs Rum kesiminin fedailiğine soyunuyor. Emperyalizmin güler yüzlü maskeleri dediği Avrupalı sosyal demokratlara soytarılık yapmayı bunlardan harçlık yada bahşiş koparmayı bir yaşam tarzı haline getiriyor.

Irkçı ve şoven dediği Türk solunun azılı temsilcileri, hatta MİT ve CIA uşağı dediği kişilerden medet umuyor. Feodal aşiret reisleri olan bir takım kendi gibi sapıkları ve benzerlerini bir numaralı yurtsever ilan

ediyor, aşiret reislerini devrime kazandırmaktan bahsediyor.

"Din halkın afyonudur, sorgu merkezlerinde sakın ola ki kelimeyi Şehadet getirmeyin" diye emir verirken birden bire "Yurtsever imamlar Birliği "ni kuruyor.

Evet, APO günümüzde kendi kendisini inkar etmektedir, bu yüzden sürekli vitrinini yenilemek çabası ve telaşı içine girmiştir.

PKK STRATEJİSİ VE MÜCADELE ARAÇLARI PARTİ, CEPHE, ORDU (PKK-ERNK- ARGK)

Abdullah ÖCALAN mücadele stratejisi olarak uzun süreli halk savaşını tesbit etmiştir. Bu stratejinin takip ettiği sıra:

- İlk önce ideolojik oluşum (Taktik),

- İdeolojik mücadele (Asgari kadro yaratma),

- Siyasi yol gösterici olarak parti inşası (Araç),

- Partinin silahlı propaganda temelinde gelişmesi ve halka kavratıl-ması,

- Cephe ve ordunun inşası,

- Gerilla mücadelesi ile ordu ve cephenin sağlamlaştırılması,

- Stratejik savunma döneminden stratejik denge aşamasına geçilmesi,

- Hareketli savaş ile gerilla savaşını beraber kullanarak kurtarılmış ve yarı kurtarılmış bölgeler tesis edilmesi,

- Stratejik saldırı dönemine geçilmesi,

- Düzenli orduya geçiş çalışmaları,

- Ordu ve gerillanın genel halk ayaklanması için son saldırıyı yapması,

- Milli Demokratik Halk İktidarının kurulması,

- Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan için seferber olunması şeklindedir.

APO, kurtarılmış bölgelerden ve hareketli savaştan bahsettiğine göre uzun süreli halk savaşının ikinci aşaması olan Stratejik Denge aşamasında olması

gerekiyor. Eğer böyle ise bu döneme denk düşen mücadele taktiği; hareketli savaş ile gerilla savaşını içice kullanarak geniş alanları özgürleştirmedir. Ayrıca, bu dönemde mücadelenin ideolojik ve siyasi yol göstericisi olan parti toplumun her yanında örgütlenmesini tamamlamış olmalıdır.

Cephe; tüm halk kesimlerince temsil edilmeli ve halkı, kurtarılmış bölgeler başta olmak üzere yönetmelidir. Böyle bir durumda cephe, savaşın bütün sorunlarını da üstlenmiş bulunmaktadır. Ordu ise karargah sistemine bağlı olarak düşmanın büyük birlikleriyle hareketli savaş esaslarına gere çarpışmaktadır. Yaygın gerilla ve milis güçleri düşmanın geri cephelerinde durmadan eylem düzenlemektedirler.

Bakalım APO ve PKK'nın durumu gerçekten böyle midir?

İşte parti örgütlenmesi ile başlamak gerekiyor. Yani PKK'yı değerlendirerek bugünkü örgütlülük düzeyine değinelim.

PKK, isminden de anlaşılacağı gibi bir parti adıdır. Devrimin öncüsü

yol göstericisidir. Klasik bir teşkilat şeması vardır;

KONGRE

GENEL SEKRETER

MERKEZ YÜRÜTME KOMİTESİ

MERKEZ KOMİTE EYALET KOMİTELERİ BÖLGE KOMİTELERİ YEREL KOMİTELER

HÜCRE olarak sıralanır. PKK ilk kurulduğundan bu yana belirttiğimiz teşkilat yapısının varlığından söz edilir. Ancak bu yapının tümü formalitedir. Varlığı ve yokluğu belli değildir. Bu yapının içinde gerçekten işlevi olan ünite Genel Sekreterliktir. Genel Sekreterin kendisi de Abdullah ÖCALAN'dır. Diğerlerinin tümü izafi kuruluşlar halindedir. Kurulurlar, dağılırlar tekrar kurulurlar ve gene dağılırlar. Bu kurumların içinde yer alan

hiçbir şahsın yetkisi yoktur. Tek yetkileri eylem karan almak ve yaptırmaktır. Bunun dışındaki haklarının tümü, APO tarafından gaspedilmiştir.

Merkez Yürütme yada Merkez Komitenin bileşimi şöyledir, gücü ve etkisi şu kadardır demek çok zordur. Çünkü bugün o konuda bir fikir beyan edersiniz, yarın bakarsınız ki, o teşkilatın boyutları farklı bir biçime getirilmiştir. Yani, Abdullah ÖCALAN eşittir bütün PKK teşkilat yapısı demek daha doğru olur.

Sınıf, tabaka ve gruplardan meydana gelen değişik kesimlerin farklı farklı olan amaçlarına kavuşmak için asgari müştereklerde birleşmiş oldukları siyasi organizasyona, cephe adı verilir.

Cephe, bu değişik kesimlerin temsilcilerinden oluşur ve bu temsilcilerce idare edilir. Normalde APO'nun "Kürdistan"ında bulunan ve ulusal kurtuluş mücadelesi isteyen işçi, köylü, esnaf ve sanatkar, memurlar diğer çeşitli orta kesimler ile aydınların, kişisel veya kuruluşlar vasıtasıyla bir cephe meydana getirecek bu cepheyi sevk ve idare etmeleri gerekiyordu. Bunlara Kürt işçi sınıfının partisi olan PKK(!) da iştirak edecekti. Doğal olarak da diğer katmanlarla demokratik bir rekabet ortamında, cephe içinde gücü oranında etkin olmaya çalışacaktı. Çünkü; Cephe bir çeşit Parlemento'dur, temsil ve yönetim gücüdür.

Ama, öyle olmadı. 1985 yılı 21 Martında Abdullah ÖCALAN; "Ben Cepheyi (ERNK) kurdum!" diyerek bir kuruluş bildirgesi yayınladı.

Daha sonra da belli bir teşkilat şemasına lüzum görmeden doğrudan kendisine bağlı PKK üyelerini kitle faaliyetinin olduğu Avrupa'ya, Yunanistan'a, Kıbrıs Rum kesimine göndererek, cephe faaliyetleri olarak; miting, basın toplantıları, açlık grevi vb. organize etmeye başladı. İyi çalışmayanları cezalandırdı yerlerine yenilerini atadı.

Kısaca; Cephe(ERNK) de tıpkı PKK gibi eşittir Abdullah ÖCALAN'dır.

APO, 1990 baharında CİZRE- NUSAYBİN- SİLOPİ gibi yerlerde başlayan tüm olayları ERNK'nın faaliyeti olarak lanse etmeye çalıştı.

Çeşitli yerlerde PKK üyeleri; APO dan aldıkları talimatlar gereği ERNK temsilciliği, İmamlar Birliği gibi isimlerle bildiriler dağıtarak sanki ayrı bir örgütmüş gibi ERNK"yı tanıtmaya, meşrulaştırmaya çalıştılar. İşte, APO'nun Cephe dediği olay çok kısa olarak budur. Sağda solda, Avrupa'da, Yunanistan'da, Kıbrıs Rum Kesiminde, Türkiye'de Cephe adına bildiri yazıp dağıtanlar APO'nun kendi adamlarıdırlar. PKK üyesi veya en basilinden sempatizanıdırlar.

Gelelim ordu(ARGK)'nun bugünkü durumuna:

ARGK(Ordu) 3. Kongre kararıyla 1987 yılında kurulmuştu. APO, Türkiye'deki PKK üyesi olan en seçme adamlarından bir Askeri Konsey oluşturarak ordu çalışmasını başlatmıştır. Daha ilk etapta APO saflarına aldığı adamların eline bir silah tutuşturmuştur. APO faaliyetleri, PKK faaliyetleri eşittir silahlı eylem demektir. Zaten APO, ayırttığı her insanı bir asker olarak görmüş, her elemanını silahlı eylem için donatmıştır. APO için propagandacı, ajitatör, teorisyen veya benzeri bir şahıs hep eylemcileri tamamlayıcı unsur olarak vardır. Eğer bir kişi gözü kapalı olarak eylemlere dalamıyorsa, yakıp yıkamıyorsa ne değeri olabilir? Abdullah ÖCALAN'ın, "ARGK yi kurduk bunu organize edeceğiz. Bu ayrı bir kuruluştur." diyerek ARGK konseyi, ARGK tümeni veya tugaylarından bahsetmesi, elemanlarını birtakım askeri birlikler adıyla

anması; harekete isim kazındırmak, iç ve dış kamuoyunun gözünü boyamak için başvurduğu bir propagandadır.

Şu an Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgesinin çeşitli yerlerinde grup, takım, bölük, ana hareketli birlik adıyla bir takım militanlar vardır. Bunların belli bir ilişkileri ve ast-üst düzeni mevcuttur ama ARGK de, ERNK de, PKK de hep aynı kişilerdir. Bunlar da eşittir APO'dur. Yani şematik yapıları ne olursa olsun, PKK-ERNK ve ARGK'nin üçü de birdir.

Farklı mekanlarda, farklı isimler altında, farklı faaliyetler yürütseler de her üç kuruluş bir tek şeye; "Silahlı Propaganda"ya hizmet etmektedirler.

Bir ulusal kurtuluş savaşında ordu, partinin emrinde değil, cephenin emrinde faaliyet yürütür. Ancak ARGK'nin bütün faaliyetlerini tepeden tırnağa PKK yani, APO kontrol etmektedir. Bugün hiç bir Allahın kulu kalkıp da "Ben ARGK nin milisi veya savaşçısıyım ama APO'nun şu düşüncesine karşıyım " diyemez. Öte yandan gene hiç kimse "Ben PKK düşüncesine karşıyım ama ERNK içinde faaliyet gösteriyorum " diyemez. İşin gerçeği bu teşkilatlardan herkes ilk önce eğer zorla kaçırılmadıysa PKK üyesi yada sempatizanıdır. Daha sonra ARGK savaşçısı olur veya ERNK üyesidir.

"Bundan ne çıkar?" diyenler olabilir, bundan çok şey çıkar. Zaten işin önemi de burada gizlidir.

Güneydoğu Anadolu'da baştan beri değindiğimiz gibi kendiliğinden, iç dinamikleriyle bir Kürtçülük hadisesi gelişmemektedir. Her şeyi PKK, Abdullah OCALAN ve yurt içindeki yandaşları zorlayarak, yapay olarak geliştirmeye çalışıyor.

Normalde çeşitli kesimlerin bir cepheleşme hareketi gelişebilirdi. Bunlar giderek bir silahlı mücadele ve ordulaşma faaliyetine girebilirlerdi. PKK da Marxist-Leninist bir örgüt olarak, işçi ve emekçilerin bir örgütü olarak Cephenin ve Ordunun içinde belli ilkeler çerçevesinde, belli kurallar dahilinde yer alabilirdi.

Kısaca; PKK APO'ya rağmen değil, APO'nun elinde bir oyuncak olarak vardır. ERNK ve ARGK yapaydır. Bunlar PKK'nın çalışma kolları ve tarzlarını ifade ederler.

İncelediğimiz PKK örgütlerinin bugünkü yapısı, PKK 4. Kongresine verilen çalışma raporunda eleştirilmiş, işlevsiz kaldıkları belirtilmiştir. Geçmişteki sorumlularının cezalandırılacağı vurgulanmış ve bir "Hazırlık Komitesi"nin oluşturulması kararlaştırılmıştır. Hazırlık Komitesi APO'nun

onayıyla önce bir parti merkez komitesi oluşturulmasını, ARGK askeri konseyinin tayin edilmesini ve daha sonra kendisini feshetmesini karara bağlamıştır.

GERİ CEPHE VE DIŞ DESTEĞİN BU GÜNKÜ DURUMU

Abdullah ÖCALAN, zihinsel olarak daha bir grup faaliyetini organize etmeye karar vermeden önce dıştan yönlendiriyordu. Bu durumunu uzun süre herkesten gizledi. Ancak yurt dışına çıktıktan ve tüm gücünü Suriye üzerinden Suriye denetimindeki Güney Lübnan ve Bekaa Vadisine çektikten sonra kimlerden ve nasıl dış destek aldığını artık fazla gizleyemedi. Fakat, yine de önemli bağlantıları ve ayrıntıları kendi elemanlarından gizliyordu. Bu durumu kıyısından köşesinden öğrenenleri de MİT-AJAN-KOMPLO senaryolarıyla katlediyordu.

Herşeye rağmen gizleyemediği şeyler vardı. Örneğin; Ermeni ASALA ile olan ilişkiler... Bunlar hala devam ediyor. Bu ilişkinin boyutu bir hayli geniştir. Suriye-Beyrut-Atina-Marsilya-Newyork ve benzeri yerlerdeki Ermeni cemaat, grup, lobi ve zengin şahıslar düzeyinde devam etmektedir.

İlişkilerini çok gizli tutan bu çevreler, APO'ya silah ve para yardımının yanısıra batılı ülkelerin kamuoyu oluşturan kurum ve kuruluşları nezdinde doğrudan ve dolaylı ilişkiler yaratmakladır.

EKİM 1990 tarihinde Almanya'da yapılan PKK'nın kuruluş yıldönü-

mü tören ve şölenine Ermenistan Komünist Partisi Merkez Komite Üyeleri de katılmıştır.

Suriye ile ilişkiler, 12 Eylül sonrasında APO'ya adeta PKK'yı yeniden yaratma gibi hayati önem ve derecede imkanlar sunmuştur. Bu ilişki ve olanakların derecesine daha önce değinmiştik.

Suriye bu konuda üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmiştir. Hemen hemen tarihi misyonunu tamamlamak üzeredir diyebiliriz. Bundan sonra

Suriye'nin devreden çıkması fazla önemli olmayacaktır. Bu gün Ortadoğu'daki son siyasal gelişmeler Suriye'nin konumunu kısmen değiştirmişse de PKK ile ilişkileri halen devam etmektedir.

Yunanistan ve Kıbrıs Rum Kesimi giderek PKK ve Abdullah ÖCALAN'a daha çok önem ve imkan vermektedirler. PKK'nın yaşatılması için para ve silah yardımının yanısıra batılı ülkelerin-lobilerine PKK olayını resmi ve gayrıresmi şekilde taşırmanın gayreti içindedirler.

Libya lideri KADDAFİ, çeşitli ülkelerin illegal ve özellikle terörist olan gruplarına her türlü maddi imkan ve serbestiyi verdiği gibi bunları PKK ya da vermektedir.

Avrupa'nın çeşitli ülkeleri başta Fransa, Almanya, İsveç, Belçika ve ingiltere olmak üzere Kürtlerin insan haklarıyla ilgilenmiş gibi görünseler de, aslında kendi devlet politikalarının örtülü bir şekilde propagandasını yapan kuruluş ve derneklerini PKK politikasının emrine vermişlerdir.

Bu tür kuruluşlar, resmi olmadıkları için hükümetlerini zor durumda bırakmadan kendi devletlerinin birer baskı aracı gibi hareket ederler. İşte bunlar PKK ile ilişki halinde olarak Kürt sorununu, Avrupa kamuoyu ve uluslararası kuruluşların gündemine sokma gayreti içindedirler.

İran, resmi düzeyde değil ama tıpkı Suriye gibi; İstihbarat Örgütleri vasıtasıyla PKK ile iyi ilişkiler içersindedir. Bu iyi ilişkiler özellikle 1990 yılından sonra doruk noktasına çıkmıştır.

Irak ise; 1988 yılında BARZANİ ve TALABANİ Peşmergelerini kimyasal silahlar ile saf dışı bıraktıktan sonra Kuzey Irakta çok büyük bir alanı PKK'ya tahsis etmiştir. Irak hükümeti; Körfez Savaşı sırasında diğer terörist örgütlere yaptığı gibi PKK'ya da büyük imkanlar vaadetmiştir.

Geçmişte Sosyalist ülkeler adına ve daha çok Suriye'yi devreye sokarak PKK'yı yaşatmak için büyük gayret sarfeden Bulgaristan işe son

dönemlerde oluşmasında büyük emeği geçen PKK üzerindeki inisiyatifini batılı ülkelere kaptırmış durumdadır.

Kısaca, PKK'ya dış destek bu kabaca sıraladığımız ilişkilerden gelmektedir. Türkiye'ye komşu olan veya olmayan bu odaklar aynı zamanda bir çok bakımdan Geri Cephe rolü de oynamaktadırlar. Geri Cepheden kastımız; İkmal, iaşe, güç takviyesi, eğitim, manevra, geri çekilmelerin yapıldığı alanlardır.

1984 yılına kadar Suriye ve Lübnan sahası PKK'ya muazzam bir geri cephe rolü oynadı. Bu alan PKK ve APO'yu örgütsel yok oluştan kurtardı. APO'nun örgütü sevk ve idare merkezi oldu. Kongre ve konferansların güven içinde yapıldığı, her türlü eğitim ve takviyenin mümkün olduğu, örgüt içinde temizlenmesi gerekenlerin, rehin alınanların rahatlıkla kurşuna dizildiği bir alandı. Bu alan rolünü oynamaya devam ediyor.

Suriye kendi topraklarındaki Kürtleri APO'ya her bakımdan kullandırarak ve PKK'ya satarak Kürt sıkıntısına karşı kendisini emniyete aldı.

PKK'nın bunların içinden yüzlerce eleman ve milyarlarca lira para almasını sağladı. PKK'yı kullanarak kendi Kürtlerini düşmanına, Türkiye'ye hem de Arap çıkarları için savaştırdı.

Kuzey Irak ve İran sahası, 1982 yılından başlayarak PKK'nın adeta cirit attığı bir alan durumuna geldi. PKK'nın ülke içinde gerçekleştirdiği bunca katliam hep Suriye, Irak ve İranda planlandı. Gruplar buralarda oluşturuldu. Silahlar buralarda ele alındı. Eğitimler buralarda tertiplendi. Türkiye'de sıkışan gruplar buralara geri çekilerek kendilerini garantiye aldılar. Kışları bu ülkelerde geçirdiler ve geçirmeye devam ediyorlar.

Adı geçen ülkelerden Türkiye'ye binlerce rejim muhalifi gelip sığındı. Hatta İran'dan gelenlerin sayısı yüzbinlerle ifade ediliyordu. Onlar, Türkiye'yi bir çiftlik gibi kullandılar. Onların hiç biri Türkiye tarafından kendi ülkelerine karşı kışkırtılmadı veya rehin alınmadı. Fakat Türkiye'den o ülkelere giden herkesin başına bir istihbaratçı çöküyor, onlara; "Ya

Türkiye'ye karşı tekrar silahlanıp dövüşeceksin, ki dö-vüşeceksen biz sana her türlü kolaylığı sağlayacağız, ya da buradan gitmelisin" denilebiliyor.

Yunanistan ve Kıbrıs Rum kesimi, Türkiye'den gidenlerin PKK militanlarının kucağına düşmesi için her türlü tedbiri almış durumdadır. Yunanistan, PKK'nın her türlü eğitim, propaganda ve Türkiye'ye sızma faaliyetleri için bütün olanaklarım seferber etmiştir.

Avrupa, PKK'nın yayıncılık faaliyetlerinde başrolü oynamaktadır. PKK'YA KİTLE DESTEĞİNİN DURUMU (1991-1992)

APO ve PKK'nın her dönemde gerçek anlamda güçlü dış destekçileri olmuştur ancak yurt içinde kitle desteği hep izafidir. Çünkü, PKK kitle desteğini daima korkutarak sağlamıştır. Bunun için de bu destek göreceli ve yanıltıcı olagelmiştir.

Bu izafi destek seyircileri korkutmamalıdır. Baskı ve sindirmeye dayalıdır. PKK, önce zayıf ve savunmasıza yanaşmış ve "Davamızda haklıyız değil mi?" diye sormuştur. Karşısındakinden mecburen ve korkudan doğan bir "EVET" cevabı alınca, "İşte gerçek bir yurtsever". diyerek kitle desteğinden bahsetmeye başlamıştır. Ondan sonra o "EVET"in sahibini adeta rehin alarak oraya engerek gibi çöreklenmiş, daha geniş bir çevreye saldırmıştır. Bu çevre içinden devletin koruma-sızlığına rağmen canını ortaya koyarak, "HAYIR" diyen biri çıktığında, MİT- AJAN- HAİN damgasını vurup katletmiştir. Bunun üzerine, beladan kurtulmak için çok kişi kerhen "EVET"çi olmuş ve bu durum

kısa sürede paniğe dönüşerek "EVET"çileri çoğaltmıştır.

Böylesi bir ortamda bir sürü işsiz güçsüz takımı, bir baltaya sap olamadıkları için hazırdaki "EVET"çilere baş olmak maksadıyla piyasaya çıkmış ve APO'ya militan olmuşlardır.

Bir kısım profesyonel, bu ortamı bezirgan mantığıyla kullanmak ve siyasi, sosyal, ekonomik gelecek sağlamak için bu "EVET"çileri bir sağa bir sola

koşturmuştur.

"EVET"çi olanlar birer oyuncak durumuna düşürüldüklerini farket- mişlerdir ama bir kere "EVET"çi olduktan sonra "HAYIR"cı olmanın öldürülme dahil yaratacağı problemleri göğüsleme cesareti gösteremediklerinden hep bir kurtarıcı için dua etmişlerdir. 12 Eylül öncesi ve sonrası yaşanan hadiseler, bu durumu teyid eden olaylar ile doludur.

PKK niçin BOTAN dediği bölgenin dışında dikiş tutturamıyor? Neden hala Hilvan, Siverek, Nizip, Suruç ve Batman il merkezinde istediği gibi at oynatamıyor? Nedeni çok açıktır; Buraların ağzı 12 Eylülden önce yanmıştır. Ama BOTAN denilen bölgede Cizre, Silopi, Nusaybin, Şırnak gibi bölgelerde 12 Eylül'den önce bir tek PKK'lı faaliyet yürütmemişti. Belki "Buralar dağlıktır, buralar sınırlara yakındır..." denilebilir, evet onun da etkisi vardır. Fakat asıl mesele bu değildir. Buralar kolay kolay, zorla tecavüz dışında, ikinci kere kendilerini iğfal ettirmek istemiyorlar.

PKK, BOTAN denilen bölgede yavaş yavaş dersini almaya başlamıştır. Daha bir kaç ay öncesine kadar APO, BOTAN daki militanlarına gönderdiği talimatlarda "Otoritemizi kabul etmeyenlerin evdeki faresine kadar başını ezin, göçertin. O topraklarda tarafsız kimse olmaz, ya bizdendir yada düşman" diyebiliyorken bugünlerde militanlarına; "Bu insanları niye kaçırttınız? İnsansız dağlan ne yapalım? İnsansız devrim olmaz!" demekte hatta işi daha pişkinliğe-vurarak "Bazı adamlarımız TC'ye değil de insanlarına savaş açmıştır!" diyerek halkı yeniden kazanmaya çalışmaktadır. APO bölge halkına yeniden yamanabilir mi? Onu zaman gösterecektir. O zavallı insanları yeniden, bir kere

daha APO ve canilerine yem ederlerse binlerce defa yazıklar olsun!

Issız dağ başlarındaki, kuytu vadilerdeki, kimsesiz ve savunmasız insanlarımız, bugün APO'nun izafi olarak kitle desteğini teşkil etmektedirler. Yine bazı şehir ve kasabalarda sığıntı gibi yaşayan, hiç bir işi ve gücü olmayan bir kısım insanlar ekonomik, kültürel ve sosyal problemlerinden dolayı gene izafi olarak APO'nun yandaşı ve kitle

desteğidirler. Bu kalabalıktan etkilenen ve çeşitli endişelerle bunlarla birlikte hareket eden bir takım kişilerde APO'nun destekçisi konumuna düşmüşlerdir.

Öte yandan bazı Mercedes arabalı, entel bar müdavimi soysuz, insan simsarları da bu insanları istismar ederek ve bu gariplerin kanlarını pazarlayarak siyasi, ekonomik ve sosyal avantajlar elde etmektedirler. Üstelik bu çakal sürüsü, Türkiye'de kamuoyu oluşturabilmekte ve birtakım hareketlere yön verebilmektedir.

APO'nun kitle desteği yalnız bunlar değildir. Türkiye metropollerindeki sorunlu üniversite öğrencileri, yine buralarda işsiz güçsüz insanlar, Avrupa'ya iltica talebinde bulunmuş ve hayalleri yıkılmışlar, Avrupa'da işçi iken PKK militanlarınca rehin alınmışlar da PKK'nın kitle desteğidir.

Peki, denilebilir ki; bu topraklarda APO'nun hiç mi gönülden destekleyicisi yok? Evet var! Var ama kaç kişi, niçin, ne amaçla?

9 AĞUSTOS 1991 günü Abdullah ÖCALAN bakınız ne diyor:

"PKKIılaşmayı Türkiye'de de biraz yürütüyoruz. PKK'nın etkilerini bizzat PKK çalışma tarzıyla Türkiye'de ilerletiyoruz. Belki de devrime biraz da uzun süre biz önderlik edeceğiz. Türkiye'de devrimci değerleri biz ayağa kaldıracağız. Eskiden onlar bize öğretiyordu, şimdi biz öğreteceğiz; onlar bize birşeyler veriyorlardı, biz şimdi birşeyler vereceğiz, veriyoruz da. Türkiye halkını dost etme, Türkiye devrimcilerini güçlendirme ve en önemlisi de oradaki Kürdistanlı potansiyeli örgütleme; hem Türkiye'nin mücadelesinde çok aktif bir dinamik öge haline getirme devrimci bir öge, önemli devrimci bir öge haline getirme, hem de Kürdistan'a taşırma yani boşaltılan Kürdistanı tekrar bir karşı boşaltma

ile örgütleyip Kürdistan'a yollama, devrime orada katma ve daha çok Kürdistan'a yollayıp katma gibi çok belirgin bazı eğilimlerle hareket ediyoruz. Çukurova'nın yarısı Kürtleşmiş durumdadır. Çukurova aslında

yan yarıya Kurttur. Kısmen Fellahtır, kısmen de Türktür ama, bence Kürtler giderek çoğunluğu da alacak. Bir nevi yarı Kürdistan eyaletidir, Çukurova...

Istanbul'da 2-3 milyon Kürt var. Yani 5-6 vilayet değerinde bir çalışma alanıdır. İzmir'de 2 vilayet değerinde, Konya'da l vilayet değerinde kürt var. İç Anadolu'da l milyon; tam bir eyalet, Ege 'de en az l eyalet; giderek Antalya, Burdur, Isparta'da işçiler turizm sektörü dolayısıyla kayıyor, orası da öyle Neredeyse Kürdistan'ın 8 Eyaleti de Türkiye'dedir. 8 Eyalet bu tarafta, 8 Eyalet orada. Dolayısıyla böyle bir ağırlığı vardır. Türkiye çalışmalarının..."

Evet bu sözler kelimesi kelimesine APO'nun belirttiğimiz tarihte "Görevlere önderlik tarzında yaklaşmanın esasları üzerine" isimli konuşmasından alınmıştır. Bu sözleri ne olur ne olmaz, ama hiç olmazsa "Sağır Sultan" duysun diye yazıyoruz. Gelecekte Türkiye'de neler olabileceğini ilgililer sonradan, "Biz Duymamış tık!" demesinler.

PKK'NIN PROPAGANDA İMKANLARI (1991-1992)

Başından beri Abdullah ÖCALAN ve PKK, propaganda vasıtası olarak silahlı eylemi kabul etmiştir. Silahlı propagandaya "Devrimci Şiddet" adını koyan da kendisidir. Büyük ve sansasyonel bir eylemin yüzlerce hatibin konuşmalarından, binlerce sayfa yazılı kitap ve dergiden daha etkili neticeler verdiği bilinmektedir.

Türkiye gibi bir toplumda beyinlere hitap etmektense göze ve kulağa hitap etmek daha avantajlıdır. Ayrıca yapılan bir eylem neticesinde tüm basının olayı manşetten vermesi gibi imkan başka hiç bir ülkede kolay bulunacak imkan değildir. Olayı duyan tüm insanlar gönüllü hatiplik yaparak olayla ilgili bilinçsiz değerlendirmeler nasıl olsa yapacaklardır.

O halde, APO neden zor olanı seçsin? APO niçin zor olan yolu; yetişmiş insan, mantıklı insan, teknik ve organizasyon gerektiren yolu tercih etsin? Eylem sırasında eylemi yapanların ölme, sakatlanma, yaralanma, yakalanıp

ağır cezalara çarptırılma gibi durumları olabilir. Olsun! APO için fedai mi yok?

Böylesi bir toplumda herkes istediği şartları oluşturduktan sonra, istediği kadar adamı istediği biçimde kullanabilir. Yeter ki bütün insanlık değerlerini APO gibi yitirmiş olsun.

Toplumumuzda bir silah patladığı zaman panik başlar. Yine bu toplum silah patlatanı kahraman ilan eder. Ona insan üstü vasıflar yakıştırır. Tek tek şahısları kastetmiyoruz, genel olarak bu böyledir. Dağın başında, mezrada yaşayan insanımızla, İstanbul'un göbeğinde oturan da aynıdır. Dağdaki çobandan tutun, en sorumlu kademelerdeki-lerde bile bu eğilim mevcuttur. İşte Abdullah ÖCALAN'ın propaganda gücünün temel esprisi buradadır. Bugün, bu gücü en şiddetli biçimde sürdürmektedir.

1991 yılı Aralık ayında basınımızdan bir manşet;

"APO ile görüştük! 1992 yılı baharına kadar eylem yok!"

Manşet bu ama gerçek öyle mi?

Kırsal kesimde PKK'nın geçici üs olarak kullandığı bölgeler bellidir. Bu mücadele 8 yıldır devam ediyor. Görevliler değişti, PKK militanları değişti ama coğrafya değişmedi. Yüksek yerlere kar düştü. Örgüt gruplarının manevra imkanları çok azaldı. Adam her sene olduğu gibi gene kazık çaktığı alanlarda oturup eğitim, konferans, seminer vb. gibi çalışmalar yaptı. Dar alanda eylem yapıp başını neden belaya soksun?

Fırsatını bulup bir iki devriye veya keşif kolunu pusuya düşürdü, küçük bir iki karakol ile Köy korucularına saldırdı ve 1991 kışında da gene kan döktü. Demek ki basın yanılmış.

Görüldüğü üzere basit bir örnekle PKK'nın propaganda imkanlarına

göz atmaya başladık.

Basının, bilinçsiz örgüt propagandasına yardım kampanyasına ek olarak; PKK, imkanlarının son derece gelişmesine paralel düzeyde başta Almanya olmak üzere broşür ve gazeteleri bastırıp, her türlü yol ve yöntemi kullanarak dağıtımını, okunmasını sağlamaktadır.

Diğer yandan afiş, poster, pul, bildiri gibi yaygın malzemeleri de propaganda ve ajitasyon amaçlı olarak kullanmaktadır.

Bu alanda kullandığı bir diğer malzeme de video ve teyp kasetleridir. Özellikle video kasetleriyle yurt içinde ve yurt dışındaki kitlelerde yaygın propaganda, çarpıtma ve ajitasyon çalışmaları sürdürmektedir. Lübnan kampların da Askeri eğitim sonrası yapmış olduğu tatbikatları görüntüleyerek, bunlara Kuzey Irak'ın yeşil vadilerindeki grupların yürüyüşlerini, istirahatlarını, halay çekişlerini, zaferlerle sonuçlanan hayali çatışmalarını da ekleyerek halka sıcak odalarında seyrettirmekte, eleman temini ve kitle desteği yolları araştırmaktadır.

Bu filmleri seyreden insanlar, PKK gerillalarının son derece idealize edilmiş görüntülerini seyrediyorlar ve elbette cazibesine kapılıyorlar.

Özellikle, işsiz-güçssüz takımı ve bilinçsiz genç kesim o görüntülerdeki fantastik ortama kavuşmak, o ortamda yer almak kişilerden biri olmak, düşmanı(!) alt eden çatışmalardan zaferle çıkmak, köy halkı tarafından coşkuyla karşılanmak, o zümrüt vadilerde piknik yapıp Govend'e katılmak için elbette can atıyorlar.

Ayrıca doğrudan yüzyüze yapılan propaganda ve ajitasyon çalışmaları yürütmektedir. Avrupa'da geceler tertip edilerek yüzde doksanı yalan çarpıtılmış haber ve yorumlardan oluşmuş konuşmalar ile kitle tahrik edilmekte; "Kurtarılmış bölgelerimiz, ordularımız, tugaylarımız alaylarımız vardır, düşmanın şu kadar uçağını, şu kadar helikopterini düşürdük, şu kadar tank ve zırhlı aracını imha ettik, çok yakında devlet kuruyoruz, devlet ve ordu kademeleri içindeki yerinizi bir an önce alın; öncü olun, baş olun, geride kalmayın vb." denmekte, dinleyiciler adeta iğfal edilerek ardından video, slayt gösterileriyle temsil, folklor ve marşlarla insanlar gaflete düşürülerek para, mal ve benzeri şeylerin yanı